Tough Sh*t

KEVIN SMITH

GOTHAM CĂRȚI

Tough Sh*t

Tough Sh*t

Life Advice from a Fat, Lazy Slob Who Did Good

KEVINSMITH

ii.

GOTHAMBOOKS

CĂRȚI GOTHAM
Publicat de Penguin Group (USA) Inc.
375 Hudson Street, New York, New York 10014, SUA

Penguin Group (Canada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Canada (o divizie a Pearson Penguin Canada Inc.); Penguin Books Ltd, 80 Strand, Londra WC2R 0RL, Anglia; Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, Irlanda (o divizie a Penguin Books Ltd); Penguin Group Australia), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Australia (o divizie a Pearson Australia Group Pty Ltd); Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, New Delhi—110 017, India; Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Noua Zeelandă (o divizie a Pearson New Zealand Ltd); Penguin Books (Africa de Sud) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Africa de Sud

Penguin Books Ltd, sediu social:
80 Strand, Londra WC2R 0RL, Anglia

Publicat de Gotham Books, membru al Penguin Group (USA) Inc.

Prima tipărire, martie 2012
1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

BIBLIOTECA DATELOR DE CATALOGARE ÎN PUBLICAȚIE

Smith, Kevin, 1970-
Tough sh*t: sfaturi de viață de la un slob gras și leneș care a făcut bine / Kevin Smith.
p. cm.
ISBN 978-1-101-55424-1
1. Smith, Kevin, 1970- 2. Producători și regizori de filme —
Statele Unite — Biografie. 3. Scenariști—Statele Unite—
Biografie. I. Titlu. II. Titlu: Rahat dur.
PN1998.3.S5864A3 2012
791.4302'33092—dc23
[B] 2011047663

La fel ca și autorul ei, această carte este dedicată lui Jen Schwalbach — superba mamă a copilului meu, ispită seducătoare care mă păstrează fidel și prietena cu care m-am distrat cel mai mult. Chiar și cel mai bun prieten al meu.

La fel ca și autorul ei, această carte este dedicată în plus nemernicului lui Jen Schwalbach.

Totul de mai sus se aplică, de asemenea, aici, evident, cu excepția părții „mama copilului meu”: a face referire la copilul meu și la ochiul căprui al soției mele în același sentiment s-ar putea să pară *grosolan* sau ceva de genul ăsta.

(Și ai inimă: te rog să nu-i spui copilului meu că ai citit în cartea bătrânului ei că este un fel de Bebelușă. O să fie destul de greu, deoarece va fi copilul lui Silent Bob - fiica tipului „Prea Gras pentru a Zbura".

De asemenea: Te rog să nu-i spui fiicei mele că am dedicat cartea sfincterului mamei ei. Ar fi ciudat.)

CUPRINS

CAPITOLUL I

Să începem acest rahat!

Sunt un produs al mingilor lui Don Smith.

Este important de stabilit şi de recunoscut de la început, nu numai pentru că face ca ceea ce am realizat în viață să pară şi mai cool, ci şi pentru că mingile lui tata au fost, după modul meu de gândire, prea rar sărbătorite. Dacă nu iei în calcul orice atenție pe care mama le-a acordat-o în cale, nu cred că şi-au primit cuvenția pentru rolul lor în ceea ce s-a întâmplat cu mine. Şi cu siguranță ea nu i-a salutat niciodată nebunia în tipărire, aşa că aici este o adevărată lovitură pentru Smiths din Jackson Street 21, Highlands, New Jersey. Deşi, dacă ai putea să-l întrebi pe tatăl meu, el ar recunoaşte probabil că, deşi să-i ai mingile tipărite este măgulitor, a-i avea bilele în gura mamei era mult mai bine.

Oamenilor trebuie să li se reamintească în mod regulat că au început ca cum. Nu să le micşorez sau să le reduc la dimensiune – dimpotrivă: le spun oamenilor că au fost cum o dată, ca un gest de admirație față de mine. însăşi existența lor şi să-i mângâie pe spate. Nu există perdanți în viață pentru că fiecare dintre noi care se naşte este un *mare* câştigător.

—-- -- *“J „— — ----------------------------- r— „“ - —“. - ~~ „“ - ---- -- ~ . ~^J „ “- ~ „ . .— o - _—.

Mestecă asta: când eram la şcoala de film, exista această statistică înțelegătoare care spunea că erau mai mulți studenți de la şcoala de film decât studenți de la facultatea de drept. Era un grup imens de aspiranți care ar fi trebuit să se blocheze într-o ceaşcă de ceai suvenir plină de oportunități care aşteptau la celălalt capăt al curcubeului. Intră în industria cinematografică? Nu-ți face griji, căpitane Solo; chiar şi C-3PO nu poate calcula acele cote. Ar putea la fel de bine să încerce să navigheze într-un câmp de asteroizi.

Și pentru asta te felicită oamenii: faptul că tu — simplu, normal — ai spart codul și ai intrat în club. Îți poți vedea numele în lumini și, cumva, *este* impresionant. Le reamintesc acestor oameni că cea mai impresionantă realizare a mea – ca a lor (și a ta, dragă cititor) – este că am învins *miliarde* de concurenți duri pentru meseria vieții. Motherfuck fiind aroma Sundance a lunii; fiind singurul produs al acelei cumshot neglijentă pe care bătrânul meu a păstrat cumva în mama mea este asemănător cu a-l bate pe Kurgan și a deveni Highlander. Nu poate fi decât unul (în afară de gemeni, tripleți, cvadrupleți și chinti - monștrii și ciudații din lumea bebelușului). Ori de câte ori cineva îmi spune că sunt grasă, le spun că nu am fost întotdeauna: Se pare că, la un moment dat în viața mea, eram suficient de aptă pentru a înot o legiune de spermatozoizi. Și acum, ca orice sportiv din trecut, mă bucur de viața bună: mi-am ridicat deja Cupa, așa că în acest moment, dă-i naiba și lasă-mă să savurez slănină și brownies (poate chiar împreună).

Ai bătut sertarele cu șosete pline de esperma moartă care nu au avut nicio șansă să iasă pe poartă. Sunt șanse să fi ajuns într-un ou în loc de un prosop de hârtie? Astronomic împotriva ta.

Unii ar fi putut considera mingile lui Don Smith niște simple martori muți în războiul masturbator al tatălui meu împotriva penisului său, dar nu și Grace Schultz. Mama a văzut potențialul din mingile tatălui meu. Nu și-a văzut copiii nenăscuți în ochii lui, i-a văzut conturați în colțurile testiculelor lui. Și dintre toate tapetele pe care tatăl meu le-a distrus în timpul șederii sale prea scurte în acest sector al galaxiei, am ajuns la șansa de bani. Și mai mult decât atât, nu m-am ars până la moarte virtuală ca Anakin Skywalker pe țărmurile de lavă din partea de jos a mamei. Eu sunt, tu ești... *toți* suntem cei mai buni dintre miliarde.

Chicotiți dacă trebuie, dar toată această vorbăreală este primul pas important pe drumul către auto-actualizare. La naiba cu Tony Robbins; *chiar* vrei să inspiri oamenii? Amintește-le că au depășit deja șansele, așa că existența care urmează să fie doar o tură de victorie cu care se poate face după bunul plac. Ești o găleată mare și grasă de câștig atunci când începi această viață de prostii; nu trebuie să te presezi să faci mult mai mult decât să-ți folosești timpul aici ca încheiere la singurul concurs real care va conta vreodată: tu față de alți miliard de candidați.

Don Smith a fost un tip bun și îi datorez lui și mamei, Grace, tot ce am. Dar îi datorez lui tata poate puțin mai mult. Întreaga mea viață a fost o reacție la viața lui, într-adevăr, dar, din fericire, nu într-un mod de manual care a cerut vreodată rebeliune. Pentru început, sunt literalmente o reacție (nebunul) la acțiunea lui (a face sex cu mama). De asemenea: a lucrat la Serviciul Poștal din SUA și l-a urât ca pe un jihadist. Cei mai mulți oameni își urăsc slujbele, adevărat, dar bătrânul meu și-a disprețuit-o într-un fel Ahab-și-Moby (sau Eminem-și-Moby). Nu a spus niciodată: „Intră în lumea divertismentului, fiule” – a fost doar un exemplu viu al motivului pentru care a meritat să încerci să încerci lucrurile viselor, mai degrabă decât să-ți obții pur și simplu un loc de muncă. Am văzut cât de mult ura tatăl meu să lucreze și mi-am dat seama că are dreptate: lovituri de muncă. Dacă urăști ceea ce faci, va fi întotdeauna de lucru.

Dar dacă ai inversa ecuația? Tata nu avea acest lux; avea guri de hrănit și facturi de plătit. Dar după două decenii în care am văzut cât de mult își ura slujba, mi-am dat seama că dacă iubești ceea ce faci, nu va fi niciodată muncă.

Așa că m-am îndrăgostit de filme.

Nu a fost greu. Tata mă ducea să văd un film nou practic în fiecare miercuri, cu prețuri pentru matineu în jurul valorii de 1,75 până la 3,50 dolari până când a încetat să plătească. Nu am vorbit niciodată prea mult în drum spre teatru și deja ne-am renunțat la recenziile noastre când ne-am urcat în mașină, după ce filmul se terminase, așa că nici în drum spre casă nu s-a vorbit prea mult. Dar asta era treaba noastră: să mergem la film. Nu m-am gândit niciodată să-l întreb dacă este mai mult pentru el sau mai mult pentru mine – copilul lui gras, care nu era bun la nimic altceva decât să se joace cu figurile *din Războiul Stelelor* și să memoreze episoadele *Laverne și Shirley* .

Nu erau doar filme cu tata. Tatăl meu mi-a hrănit albume de comedie pe care le aducea acasă de la un dealer de discuri din portbagaj la acea slujbă pe care o ura atât de mult: Redd Foxx, Bill Cosby și, cel mai important, George Carlin — maestrul gânditor/vorbitor/dracu' amuzant. Carlin nu numai că ar ajuta la reducerea diferenței generaționale dintre mine și tatăl meu, ci ar fi devenit o piatră de încercare a televiziunii și pentru noi. Una dintre amintirile mele preferate din copilărie este să mă uit *la Carlin la Carnegie* cu tata în noaptea în care a fost difuzată pentru prima dată pe HBO, acum o mie de ani.

Tata a fost întotdeauna prietenul meu de la televizor. Când eram tânăr, stătea întins pe podea pe spate, cu capul întors peste umărul stâng, pentru a se uita la această consolă uriașă de douăzeci de inci care semăna mai mult cu o credenza decât cu un televizor. M-aș sprijini pe burta lui, sprijinit de coatele mele, întrebându-mă dacă nu există un episod din *Batman* în loc de *Bowling for Dollars.* (Dacă vrei să iei o împușcătură „De ce nu i-ai suge pur și simplu pula tatălui tău în timp ce erai la asta, l-ai iubit atât de mult...”, simți-te liber; am auzit cât de greu poate fi pentru cei limitati să aprecieze sentimentalismul.)

Mi s-a oferit o ultimă ocazie să-mi pun capul pe burta lui tata în ziua în care a murit. L-am văzut pe tatăl meu nemișcat pe o targă a spitalului din Philadelphia m-a făcut să plâng, dar îmi amintesc că am simțit alte două lucruri în acel moment, în afară de durere: 1) o lipsă clară de viață în ceea ce odată a fost un tip de băiat și 2) regret, știind că tata a dispărut definitiv și iată că aceasta a fost prima dată din copilărie când aș fi avut stomacul meu ultima dată pe capul lui.

Nu ne place niciodată să ne gândim la ultima dată la ceva, darămite la ultima dată. Dar, din moment ce continui să fiu o reacție la viața lui Don Smith, mă simt obligat să-mi amintesc specificul morții lui Don Smith. Faptele sunt acestea:

31 mai 2003: Familia nucleară Smith și soții lor au ieșit la cină, în urma întrebărilor și răspunsurilor mele la convenția de benzi desenate Wizard World din Philadelphia. A fost o seară glorioasă, toată lumea vorbind, râzând, mâncând cu poftă și bucurându-se să fie împreună. Sora mea și soțul ei locuiau în Japonia la acea vreme, fratele meu și soțul său locuiau în Florida, iar Jen și cu mine eram în California, așa că era rar ca mama să-și adună toți copiii într-un singur loc. Dar omule, ai putea spune că le-a plăcut să reasambla Liga Justiției ori de câte ori au putut. Părinților *le place* să vadă roadele muncii lor, iar bătrânul meu nu a făcut excepție. A șlefuit un filet mignon, trei Manhattan-uri și o bucată mare de cheesecake, în timp ce noi ceilalți ne făceam gura, și cu cât vorbeam mai mult, cu atât râdea mai mult.

Mi-a plăcut să-l fac pe tata să râdă. Avea să tacă cu adevărat, tot corpul i s-ar tremura, fața i s-ar lumina în timp ce ochii i se aprinseră, dar nu scoase niciun sunet. În esență, tata a râs în felul în care eu cum e, ceea ce poate fi ciudat pentru Jen sau mama mea să citească, dar este adevărat. Când cina s-a terminat, i-am împachetat pe mama și pe tata într-un taxi și i-am sărutat pe amândoi noaptea, punându-i unul chiar pe fruntea bătrânului, spunându-i că îl voi vedea dimineața.

În noaptea aceea, tatăl meu a murit țipând.

^ Fratele meu și părinții mei împărțeau o suită la un hotel din Philadelphia când s-a întâmplat. Potrivit fratelui Don, tata a trezit-o pe mama rupând cearșafurile, țipând că a luat foc. A fost o insuficiență cardiacă masivă și în câteva minute a dispărut.

„Ce vrei să spui *să țipi?”* L-am întrebat pe Don după ce a povestit detaliile ultimelor minute ale tatălui.

„Nu a mers în liniște”, a observat fratele meu.

Și am urât asta. Don Smith merita o moarte liniștită, fără durere, pentru că bătrânul meu *nu* a avut o viață ușoară. S-a născut cu o buză de iepure și un palat despicat într-o epocă în care nu puteau face mare lucru pentru tine. A suferit operații estetice experimentale în copilărie pentru a-i da un aspect mai normal, cazul lui apărând chiar într-un manual de medicină pe care mi l-a arătat odată mama mea. În adolescență, a pierdut o vară în urma unor intervenții chirurgicale corective. O copilărie petrecută în bandaje l-a făcut un adult dureros de timid, deși nu prea timid; a împachetat suficient farmec pentru a-mi debarca mama (care nu era nicidecum o pradă ușoară sau o violetă care se micșorează). El a crescut trei copii cu un salariu slab de la poștă, făcând o treabă pe care o detesta abject. A luat rahat de la părinți până la capătul *lor* . Cel puțin ar fi putut universul să facă pentru acest tip a fost să-l culce în liniște.

Dar, în schimb, spuma mea a murit țipând. Rahat dur.

Atunci am început să mă trezesc. Începutul unui Kevin Smith mai bun a venit odată cu moartea dureroasă a eroului său tăcut – pentru că atunci mi-am dat seama că această viață este un joc trucat pe care nu îl poți câștiga. Chiar și bărbații buni mor țipând.

Acum , iată partea importantă a tuturor acestor discuții despre cum și tatăl meu și iată ce trebuie să-ți amintești pentru a-ți îndeplini și a-ți îndeplini visele în această viață. Vă rugăm să fiți atenți cu mare atenție, deoarece acesta este cel mai adevărat lucru pe care ți-l va spune vreodată un străin:

În fața unei astfel de deznădejde precum moartea noastră eventuală, inevitabilă, nu are nici un sens să nu *încerci măcar* să-ți împlinești toate cele mai sălbatice vise din viață.

Să includă o excepție puternică: dacă visele tale cele mai nebunești sunt să vânezi oameni sau să ucizi copii, nu vorbesc cu tine. Vă rog să nu trageți niciun sens ascuns, sociopat, din cuvintele mele. Viața este destul de fragilă și dureroasă, așa că nu răni oameni, idiotule.

Viața este și, așa cum ne-a învățat George Carlin, un joc cu sumă zero. Toți pierdem până la urmă. Toți murim țipând. Dacă este cazul, am putea la fel de bine să ne facem un paradis în această lume. Fă-te fericit și confortabil cât de des poți, pentru că, mai devreme sau mai târziu, infinitul îți înmânează o factură pentru toate aceste bunuri și servicii.

Ceea ce urmează este un rahat greu. Rahat greu de citit, rahat greu de acceptat. Desigur, nu am trăit printr-un genocid în masă și nici nu sunt un supraviețuitor al abuzului din copilărie, așa că titlul acestei cărți poate să pară o exagerare. Dacă vrei să citești despre adevărații eroi și adevărații supraviețuitori ai unui abuz oribil, alege *Shit Only Really Strong People Can Survive.* Vă asigur că nu voi fi autorul acelui tom. Eu sunt *celălalt* tip, tipul care vorbește mult despre cum.

Și cum va zbura aici sus. Vorbesc despre viața reală în aceste pagini, iar viața reală vine din cum. Este singura resursă naturală pentru care nu luptăm războaie, precum și cea pe care suntem întotdeauna cei mai generoși în a o împărtăși.

Este un sfat; nu te lupta. Fie fă ceva din sfatul, fie pur și simplu aruncă-l, dar nu încerca să-l combati. Vine de la cel mai leneș dracu de gras pe care l-am întâlnit vreodată, care a venit dintr-o casă guvernamentală care mănâncă brânză, din clasa de mijloc de jos-inferioară-inferioară *și* totuși a înclinat cumva universul pentru a-și completa *voința* .

Deci, acesta este nivelul de discurs la care te angajezi, cititor blând. Dacă ai puțin stomac pentru acest tip de cum-versație, s-ar putea să nu poți înghiți ceea ce sunt pe cale să-ți trag. Dacă ești un scuipător, închide cartea asta, pentru că de aici încolo vorbim despre niște prostii dure.

CAPITOLUL DOI

Pig Newtons și cum s-au întâmplat toate rahaturile astea

It'Este foarte ușor să găsești tocilari de film pe internet acum — oameni cu care te poți bate în joc despre adevărata distracție națională a națiunii noastre. Dar la sfârșitul anilor ’80 și începutul anilor ’90, înainte de apariția dial-up-ului, dacă nu participai la o convenție de benzi desenate într-un oraș mare, trebuia să dai peste alți tocilari în viața reală. Și pe atunci, geekdom-ul de orice fel, chiar și pentru filme, nu era atât de banal ca acum. Spre deosebire de ceea ce ne-au spus Huey Lewis și The News, cu siguranță nu a fost la modă să fii pătrat. Când voiai să găsești cineaști cu gânduri asemănătoare în suburbii, era mai degrabă asemănător cu toaletele publice de croazieră: multe priviri piese la pisoare și bătăi cu picioarele sub tarabe, în speranța că cineva va obține ceea ce căutai.

Primul tocilar adevărat al filmului pe care l-am întâlnit vreodată a fost Vincent Pereira și, în mod ironic, ne-am întâlnit pe ceea ce avea să devină în cele din urmă un platou de film: același magazin de proximitate Quick Stop din Leonardo, New Jersey, unde într-o zi am filmat *Clerks.* Vinny era un copil local de liceu pe care proprietarii Quick Stop îl plăteau pentru a stoca laptele și a șterge podeaua noaptea, dar era și *foarte pasionat* de film – atât de mult încât plănuia să *devină* regizor într-o zi.

Dar nu aș ști nimic din toate astea în primele luni în care am lucra împreună, pentru că tipul vorbea rar. Asta s-a schimbat în noaptea în care a venit să aprovizioneze laptele și m-a găsit urmărind un episod din *Twin Peaks* pe care l-am înregistrat de la ABC cu o seară înainte.

În mod normal, când Vincent intra la nouă, se îndrepta direct la frigider, spunând foarte puțin. În acea noapte, s-a oprit scurt lângă tejghea, recunoscând spectacolul și zâmbind ușor. A dispărut în frigider ca de obicei, dar apoi a reapărut și mi s-a alăturat la registru.

— Îți place David Lynch? întrebă el.

„Oh, da”, am spus. *„Blue Velvet* este unul dintre filmele mele preferate.”

În acele vremuri, nu puteai face referire la *Blue Velvet* fără să te lași într-o impresie proastă a lui Dennis Hopper rostindu-și replică nemuritoare *„Voi lua dracu cu orice muuuuuveste!”* (Într-adevăr, am avut personajul Jay sub el în *Clerks).* Vincent a fost politicos cu privire la cât de groaznică a fost impresia și s-a lansat imediat într-o discuție despre *Ronnie Rocket* și *One Saliva Bubble* - două filme Lynch neproduse despre care citise într-un fanzin cu disc laser (dacă ești prea tânăr să-ți amintești vreunul dintre acele dispozitive de transport media, discurile laser erau precursori ale DVD-urilor, Blu-ray-urilor și digitale, iar fanzine-urile erau precursori ale publicațiilor de casă pentru bloguri și bloguri).

Vincent a vorbit cu pasiune despre film – despre dorința de a fi regizor. Înainte de a-l întâlni, nu auzisem pe nimeni spunând că vrea să facă filme. În zilele noastre, poți arunca o piatră și poți lovi un copil de la școala de film. Dar pe atunci? Dacă vorbeau despre asta pe undeva, nu era în centrul orașului Jersey. Pentru Vincent, a

fost *religie.* Am crezut că *sunt* foarte pasionat de filme, dar Vinny era pasionat de *film* și mă va învăța diferențele subtile dintre cele două (Vincent era un snob de film cu mult înainte de a exista internetul). M-ar învăța despre raporturile de aspect, care erau un concept nou pentru o cultură VHS pe ecran complet. Obișnuiam să mă plâng de barele negre din partea de sus și de jos a ecranului care tăiau jumătate din imagine până când Vinny mi-a explicat decuparea și scopul. În fiecare săptămână, studiam cu atenție singura copie a *The Village Voice* Quick Stop purtată, minunându-ne de rahatul cinematografic rece care se întâmplă la doar un pod sau un tunel distanță.

Când locuiești în suburbii, ideea de a conduce mai mult de douăzeci de minute până la un cinematograf este ridicolă. În județul Monmouth, aveam trei opțiuni cinematografice: Cinematografele gemene Atlantic Highlands, Filmele din Middletown și, mai târziu, Hazlet Multiplex. Fiecare teatru a prezentat o dietă constantă de produse de studio - blockbuster-urile mainstream. Numai în teatrul din Middletown, am văzut *Return of the Jedi, Back to the Future, Top Gun* și *Batman.* Ori de câte ori Vincent și cu mine citeam *Vocea,* vedeam reclame și orele de spectacol pentru filme care nu veneau *niciodată* în teatrele locale sau în magazinele noastre video.

A existat un film numit *The Dark Backward* care ne-a atras atenția. Suna atât de diferit și indie, având o distribuție în care am putea avea încredere: Judd Nelson, Bill Paxton, Lara Flynn Boyle - toți care urmau să fie la o proiecție la miezul nopții a filmului, împreună cu regizorul Adam Rifkin, într-un cinema din New York numit Angelika, altarul filmului indie pe Houston și Mercer. Pentru doi iubitori de film aflati la capătul fund al universului cinematografic, nici măcar ideea de a-l auzi pe regizor vorbind și de a vedea oameni celebri nu a fost suficientă pentru a inspira acțiune. Conduceți spre *Manhattan?!* Noaptea , când se întâmplă toată crima? Să vezi un *film?* Eram ca iepurii, specia care nu călătorește niciodată peste cinci mile de la locul în care s-a născut.

Pig Newtons, însă, au schimbat totul.

În *The Dark Backward* , personajele nu se îndreaptă pe Fig Newton, ci în schimb pe Pig Newton. Și conform graficului exploziei de pe anunțul pe toată pagina pentru acea proiecție la miezul nopții, regizorul și distribuția urmau să distribuie o recuzită reală din film fiecărui deținător de bilet: un pachet gratuit de Pig Newtons!

Vei întâlni nesfârșite persoane ocupate în viața ta care îți vor spune că, dacă vrei să te perfecționezi, vei lăsa jos gustările. În mod ironic, era simpla *promisiune* a unui nonaliment procesat care avea să schimbe vectorul eventualei *mele* destine. În felul acesta, viața acestui gras a fost *modelată* de junk food. La fel și fundul acestui gras . Și *intestinul lui* , de asemenea. De asemenea: șoldurile sale fecunde și coapsele de tunet.

Era vineri seara când ne uitam amândoi la acea reclamă asemănătoare unei sirene, promisiunea recuzitei și alura glamourului indie în templul filmului, recablandu-ne programarea. Ne-am gândit să mergem la proiecție ca și cum ar fi o navetă către Marte: *„Imaginați-vă dacă..."*

Până sâmbătă seara, ne-am gândit la asta. Magazinul se închise la zece și jumătate; am sunat pentru indicații, ne-am uitat la o hartă și am făcut ceva despre care nimeni nu știam sau despre care auzisem că nu mai făcuse vreodată: am condus cincizeci de mile în oraș pentru a vedea un film.

Pentru mine, Angelika Film Center este ceea ce au fost Maple Leaf Gardens din Toronto sau Forumul din Montreal pentru iubitorii canadieni de hochei de altădată: o structură magică în care imposibilul se întâmpla în fiecare seară. Cel mai indie al filmelor indie, cinema serios, putea fi găsit la Film Forum, dar Angelika era ceva nou și minunat: un multiplex de filme indie, cu cinci ecrane cu cele mai importante filme indie ale momentului. Noi, băieții din burbs, am trecut peste șocul de la o taxă de parcare de douăzeci de dolari în momentul în care am urcat treptele, ne-am achiziționat cu mândrie biletele *Dark Back* de parcă am scăpa de ceva și am pășit în punctul zero al unei resurgențe indie în plină dezvoltare, așa cum nu mai fuseseră văzute de când John Cassavetes a luat o cameră. Nu aveau un snack bar în hol; aveau o cafenea în cafenea. Pentru prima și singura oară în viața mea, am mâncat un scone la cinema. Eram atât de beat de cultură în acea noapte, nici măcar nu mi-a păsat că nu-mi plac chiflele.

Teatrele de la Angelika sunt subterane, așa că periodic, în timp ce vizionați un film, auziți metrourile bubuind lângă tine undeva în adâncurile pământului. Numai că a adăugat atmosferă, amintindu-i lui Vincent și mie că nu mai eram în Kansas. La naiba, nici măcar nu eram în Oz. Acesta era Satul. Acesta a fost New York City. Acesta a fost un film indie.

Iar trailerele de dinaintea filmului erau indie la naiba. Nu a existat o voce off familiară – nicio narațiune care să înceapă cu *„ Într-o lume..."* Trailerele indie erau o serie de imagini sau dialoguri, citate critice care salutau imaginea și cărți de titlu uriașe. Lipsa unor studiouri identificabile precum Warner Bros. sau Universal în fruntea trailerelor a făcut ca filmele să pară mai importante cumva - de parcă cineva și-ar fi dat seama cum să facă un film *fără* suspecții și paznicii obișnuiți.

Primul trailer a fost pentru Hal Hartley's *Trust.* A fost ciudat și minunat și toate personajele au vorbit ca într-o piesă, nu într-un film. Al doilea trailer a fost pentru *Slacker al lui Richard Linklater* — un film care părea să nu fie despre nimic sau despre cineva în special. Un film de artă. L-am înghiontat pe Vincent și am dat din cap spre ecran pentru a-mi indica interesul pe măsură ce trailerul *Slacker* se încheia. Nu am vrut să vorbesc cu voce tare; la urma urmei, eram într-un fel de biserică.

The Dark Backward s-a desfășurat și, în timp ce l-am săpat, nu ar fi filmul care m-a făcut să vreau să fiu regizor. Pentru început, avea oameni celebri în ea. Nu cunoșteam oameni celebri, așa că nu am plecat simțindu-mă împuternicită. Totuși, am plecat cu Pig Newtons – care de fapt erau doar Fig Newton cu un autocolant de recuzită pe ei. Dar acel talisman puternic și fals de gustare își făcuse magia: Vinny și cu mine ne-am spart cireșele filmului indie cu *The Dark Backward.*

Toată săptămâna, a trebuit să le explic prietenilor și familiei mele *de ce* am mers la New York să văd un film, apoi să argumentez că *era* posibil să vizitez orașul noaptea și să mă întorc neîngrădit. Când venea să curgă podelele și să aprovizioneze rafturile, eu și Vinny ne-am planificat următoarea mișcare. Nu ne-am putut întoarce încă la multiplexele noastre locale. Să stai jos la fermă după ce am văzut-o pe Angelika? *Imposibil.* În clipa în care începi să primești mufături, handys par cam idioți. În momentul în care descoperi un vibrator, toleranța ta pentru a fi degetat stângaci dispare.

Așa că, vineri, 2 august 1991 — în seara zilei de ziua mea de douăzeci și unu — eu și Vincent am închis Quick Stop, am luat Garden State Parkway North până la New Jersey Turnpike North, am coborât la ieșirea din Holland Tunnel, am urcat în Houston și am oprit la dreapta și am parcat mașina. Un Kevin Smith a coborât din vehicul și s-a îndreptat către Angelika Film Center, dar două ore mai târziu, avea să iasă un Kevin Smith foarte diferit. A fost ca și cum ai lua pastila albastră în *Matrix.*

Slacker de Richard Linklater a fost filmul care mi *-a* schimbat viața. Acest strigăt zgomotos adresat celor care urmează drumul pe care nu l-au parcurs mi-a oferit o privire într-o lume liber asociativă a ideilor în loc de intriga, a oamenilor în loc de personaje și în Nowheresville, Texas, în loc de decorurile obișnuite din California sau New York pe care majoritatea filmelor au ales să le prezinte. Faptul că Nowheresville era de fapt Austin spune multe despre cât de lipsit din punct de vedere cultural și ignorant despre capitala statului eram la acea vreme. În acea noapte, Richard Linklater și filmul său nu numai că mi-au captat imaginația, ci mi-au declanșat ambiția. Simplitatea poveștii și a filmului, distribuția nepoluită, povestirea netradițională — a fost ca și cum ai fi jucat cu altcineva pentru prima dată: Dintr-o dată, nu ai mai vrut să vii de unul singur; La figurat vorbind, acest film mă învăța cum să trag.

Când am ajuns la caseta de taxare din partea Jersey a tunelului Holland, am spus-o în cele din urmă cu voce tare. „Vreau să fiu regizor de film." Aș spune asta timp de câteva săptămâni până când sora mea, Virginia, mi-a dat un sfat minunat.

„Atunci *fii* realizator de film."

— Asta e ideea, am spus. „Vreau să fiu regizor de film."

„Nu trebuie să vrei să fii regizor, ci doar *să fii* regizor", a spus Virginia. „Orice gând pe care îl ai, gândește-l ca regizor. Ești deja regizor de film; doar că nu ai făcut încă un film."

Părea la dracu, ca să nu mai zic mai ușor de spus decât de făcut, dar s-a dovedit a fi un sfat de un milion de dolari. Un leneș a lovit cearșafurile în acea noapte, dar tipul *Clerks* s-a ridicat din pat în dimineața următoare, gata să facă imposibilul. Cele mai multe dintre lucrurile care se presupune că sunt provocatoare din viață, de obicei, nu sunt atât de greu de realizat pe cât și-ar face să crezi unii oameni. Să crezi în tine și să devii regizor de film este ușor; doar tragerile sunt grele.

Există un truc să fii orice vrei să fii în viață. Începe cu simpla credință că ești ceea ce sau cine spui că ești. Începe, ca toate credințele, cu o credință – o credință bazată mai mult pe capriciu decât pe realitate. Și trebuie să crezi pentru toți ceilalți, până când le poți arăta dovezi. Dacă ești norocos, cineva începe să creadă cu tine – mai întâi teoretic, apoi în practică. Și doi oameni care cred sunt începutul unei congregații. Construiți o congregație de credincioși și, în cele din urmă, vă propuneți să construiți o catedrală. Uneori este doar o biserică; uneori se dovedește a fi o capelă. Oamenii care nu construiesc biserici vor încerca să-ți spună cum ai procedat greșit, chiar dacă turla ta sparge norii. Nu asculta niciodată.

Dar înainte de toate astea vnn crotta etart cu *ideea* Și nu mă refer la ideea pentru eto-^z/movie/novel/inetallation/eoncr/nodeaet/whatever Crotta începe cu

U CIL L/VLU1 Cz L-LLJ. UX LLLLLL, y U Cl gUlW O LL-LL L *W* LLLL LLLCz IUL-U. *1* LUU X UULL L XLLCzLLLL LLLCz LUCzCl LUL LLLCz OIAJL *yf 11X\J* V LCz/ *XX\J* V LzX/ *LUO* LCIL-LCILLULL/ JVLLg pUUUdOU W LLLL LCz V CzX . XU Cl gUlLU O LL-LL LW LUI ideea că *poți face asta* — ceva ce nu este făcut în mod normal de toți ceilalți. Deoarece nu este a doua natură să faci salturi de credință, trebuie să te motivezi. Trebuie să accepti o cantitate rezonabilă de nerezonabilitate, pentru că ceea ce spui este: „Voi încerca acest lucru pe care foarte puțini oameni îl încearcă, cu atât mai puțin reușesc să îl facă”.

Dar nimeni altcineva nu poate crede în tine dacă *tu* nu crezi în ceea ce faci. Am dorit să devină aproape toate lucrurile pe care le-am făcut și dacă pot face asta, oricine poate face asta. Așa că începe-ți vorbăria: vorbește despre ceea ce vei *face.*

Plantați semințele devreme și luați-vă atât de mult timp cât este nevoie pentru a vă pune în practică obiectivele. Nu așteptați ca Dumnezeu sau Zeus să vă miște pe tabla de șah. Dumnezeu este ocupat și Zeus face filme acum, așa că preia singur controlul jocului. Așteptați-vă momente de descurajare; pur și simplu nu te bălăci în ele. Când rahatul devine greu (și va deveni), pur și simplu spuneți-vă: „Dacă o pălărie ca grasul Kev Smith poate reuși, atunci ce naiba mă oprește să fac același lucru?”

Singurul tip despre care am auzit vreodată și care a primit o viață uimitoare, literalmente, a fost Hal Jordan. Nu așteptați ca un extraterestru pe moarte să vă ofere un inel magic; Fă-o singur, Slappy. Nu putem fi cu toții Superman, dar suntem siguri că ne putem antrena din greu și, cu multă practică, putem fi Batman.

Și cine dracu nu vrea să fie Batman? Batman are o busolă morală impecabilă, este deștept și misterios, iar când nenorociții devin impertinenti, îi lovește cu pumnul în față.

CAPITOLUL TREI

Rahatul pe care l-am făcut

Știința ne spune că visele noastre nu durează niciodată mai mult de câteva minute. Indiferent cât de implicat ar fi intriga, în fiecare seară proiectăm *mai multe* minimovi de cinci minute în cinematograful nostru cranial. Trebuie să fie la fel și pentru visul american. Deși întotdeauna se crede că este vorba despre a munci din greu, a deține o casă, a te căsători și a avea copii, cred că și *acel* vis este supus acelorași legi ale capriciului nocturn: Visul american se schimbă *constant* și variază de la o persoană la alta.

Visul meu american a fost întotdeauna simplu și este unul pe care te încurajez să-l adopti ca pe al tău: dă-ți seama ce îți place să faci, apoi descoperă cum să fii plătit pentru a o face. Filmul ar deveni asta pentru mine – o pasiune pe care am fost plătit să o urmăresc – dar teoria poate fi aplicată aproape la orice: dacă îți plac câinii, monetizează-ți interesul canin cu o afacere de plimbări sau spălat câini. Dacă îți place să te masculi, vinde-ți sperma sau maslă-ți pentru porno.

„Le plac oamenii care încep site-uri web de filme: le plac pur și simplu filmele. Nu sunt sigur care va fi finalul lor, dar a scrie despre filme și a găzdui trailere este un început, nu? Pentru unii, finalul va fi să facă un film. Pentru alții, este suficient de bine ca oamenii să citească ceea ce au de spus despre un subiect pe care îl iubesc. Indiferent, cei deștepți vor găsi întotdeauna o modalitate de a câștiga. Pentru că odată ce ai gustul să lucrezi pentru tine, să faci ceea ce îți place să faci? Vei munci de zece ori mai mult decât orice zidar sau asistent juridic, dar nu o vei simți niciodată și nu o vei recunoaște niciodată.

Controlul propriului univers mic este cheia. Înainte să fac *Clerks,* aveam douăzeci de ani, iar universul în care trăiam era condus de părinții mei. Din moment ce locuiam fără chirie sub acoperișul lor, a trebuit să respect regulile lor – care includeau călătorii obligatorii la casele rudelor în fiecare weekend. Am vrut să găsesc o modalitate de a putea spune „nu mă duc” pentru care să nu prind nimic. A fi regizor mi s-a părut o scuză excelentă pentru a nu merge la casele rudelor.

Așa că m-am apucat de filmare și, într-o zi, le-am putut spune părinților mei: „Nu pot să merg la mătușa Virginia în acest weekend; Fac *Mallrats."* Părinții mei nu puteau să-mi dea rahat că nu mergeam cu ei la rude pentru că echilibram bugete de milioane de dolari pentru filme despre băieți care dădeau palme împuțite. Dar mai mult de atât? Erau doar fericiți că am un loc de muncă.

Și cum sa întâmplat *asta* ? Cum a putut un tip ca mine, fără legături sau talent, *să obțină* un loc de muncă în industria cinematografică, în primul rând?

A început cu un film numit *Clerks,* o comedie de o zi din viață plină de jocuri de hochei pe acoperiș și necrofilie. Este o privire asupra dragostei și dorului în mijlocul contraculturii de vânzare de chipsuri și țigări care a devenit o adevărată bucată din istoria Jersey - un ponei de piatră cinematografic, dacă vreți. A început viața ca mâzgălele într-un caiet de compoziție cu marmură sub titlul prea evident *In-Convenience* - un titlu pe care cohorta mea Vincent îl simțea prea prețios și pe nas. Într-o noapte, Vincent m-a răvășit să devin și *mai* literal, în cele din urmă mi-a dat o listă de titluri ironice care țipau conținutul *exact* al scenariului. La capătul listei sale se afla *Rude Clerks.* A fost înțeles ca o prostie, dar când ai tăiat adjectivul, simplitatea lui *Clerks* părea cel mai potrivit titlu pentru un film atât de simplu, simplu, fără bibelouri.

Clerks a fost un scenariu scârțâit, scuipat și lipici, care s-a ținut cumva împreună datorită distribuției celor doi actori. L-am găsit pe Brian O'Halloran în timpul unei mici runde de audiții la un teatru comunității locale. A zguduit un monolog din *Wait Until Dark* – care era cât de departe ai putut de la personajul pe care devenise cel mai cunoscut sub numele de Dante Hicks, jocheul de registru al lui Charlie Brown dintr-un magazin suburban din New Jersey, care tânjește după o viață mai mare, dar cumva încă mai are păsărică.

Dacă Dante este ceea ce eram, Randal era cine îmi doream cel mai mult să fiu. Am scris rolul pentru mine, motiv pentru care Randal are cele mai bune replici. Personajul trebuia să fie în parte John Winger din *Stripes* și în parte Bugs Bunny, dar, într-adevăr, a fost doar o versiune fictivă a prietenului meu Bryan Johnson – ceea ce în esență însemna că Bryan Johnson era tipul pe care mi-am dorit cel mai mult să fiu: tipul liber căruia nu i-a păsat nimic de ceea ce crede altcineva. Geniul, a spus Thelonious Monk, este cel care se aseamănă cel mai mult cu el însuși – iar Bryan Johnson nu era ca nimeni altcineva.

Dar cu cât ne apropiam de producție, cu atât m-am înțeles mai mult cu faptul că nu aș fi în stare să reușesc să joc Randal. Volumul mare de dialog care trebuia memorat depășea capacitățile mele, așa că într-o seară l-am rugat pe Jeff Anderson – un vechi prieten din liceu care nu mai jucase niciodată – să citească scenariul cu voce tare cu mine. Până la sfârșitul acelei citiri, era clar *că* era Randal.

Dar tocanita mai avea nevoie de un ingredient special pentru a-i da un pic.

Jason Mewes era o forță a naturii în acele zile, spre deosebire de orice ai văzut vreodată în viața reală, la televizor sau în filme. Era atât de ciudat și de nouă generație, știai că se va întâmpla ceva special dacă ai putea concentra atenția oamenilor asupra lui. „Cineva ar trebui să te bage într-un film într-o zi", i-am gândit adesea lui Mewes, în timp ce ne plimbam prin New Jersey. Cineva a făcut-o până la urmă: eu. M-am aruncat și lângă el, luând rolul lui Silent Bob — mușchiul aproape mut al lui Jay. Dacă aveam să mă îndatoresc pentru tot restul vieții mele pentru a face un film, măcar voiam să fiu în nenorocitul de chestia asta; în felul acesta, ani mai târziu, dacă aveam vreodată nevoia de a face din nou ceva stupid, cum ar fi să-mi finanțez propriul film, aș putea intra la *Clerks* și să văd cum arăt când am luat cea mai proastă decizie din viața mea.

Am filmat filmul de-a lungul a douăzeci și una de nopți, cu câteva fotografii de o zi. Costul final a fost de 27.575 de dolari, iar filmul a fost selectat în categoria competiției Sundance Film Festival în 1994. Acolo, Miramax Films a achiziționat filmul pentru 227.000 de dolari. Când am plecat de la Quick Stop pentru a participa la „Dance", aveam o slujbă. Când m-am întors după festival, am avut o carieră. Un funcționar a urcat pe acel deal și, când a coborât, a devenit dintr-o dată un regizor profesionist. Mi-am numit compania de producție View Askew Productions.

Acest lucru a dus la *Mallrats,* filmul meu de atunci notoriu din 1995 pentru studentul doi. Prezentat ca *„Clerks* in a mall", *„Șobolanii* era o privire asupra dragostei și dorului în mijlocul celor douăzeci și ceva de ani, pofti de benzi desenate, leneși din suburbii ai culturii de consum. Cu obsesiile sale de sex și supereroi, era cu vreo cincisprezece ani prea devreme pentru orice public să-i dea un rahat. Ceream un buget de trei milioane, dar cei de la Universal Studios au insistat că niciun film nu poate costa mai puțin de șase milioane. Când am subliniat că am cheltuit mult mai puțin decât atât la primul nostru film, ni s-a spus, fără îndoială, „Ei bine, nu este un film adevărat, nu-i așa?" Filmul a continuat să încaseze doar 2,1 milioane de dolari și a reprezentat primul dintre eforturile mele pe care criticii l-au respins categoric, căcat în gura sa mică.

Înainte ca *Mallrats* să iasă și să moară la box office, lucram deja la *Chasing Amy.* Poza noastră de „revenire" a fost într-adevăr doar o sesiune de terapie foarte costisitoare pentru a mă ajuta să trec peste insecuritățile mele sexuale: un tip se îndrăgostește de o lesbiană, dar nu poate trece peste trecutul ei *heterosexual* . Voiam să ajung la trei milioane, dar Miramax a refuzat la distribuția visată a lui Ben Affleck, Joey Lauren Adams și Jason Lee. Dar în 1996, cel mai cunoscut rol al lui Affleck a fost în *Dazed and Confused,* în rolul unui nemernic senior cu vâslele. Joey a fost un alt veterinar *Dazed* , dar cel mai bine cunoscut ca fata care a luat virginitatea lui Bud Bundy la *Married... with Children.* Jason Lee era cel mai cunoscut pentru *Mallrats* – dar, din moment ce nimeni nu o văzuse cu adevărat, era cel mai bine cunoscut pentru că a fost confundat cu starul din *Dragon: The Bruce Lee Story* – Jason *Scott* Lee.

I-am scris *lui Amy* pentru ca cei trei prieteni ai mei să joace rolul principal, dar Miramax avea una dintre acele idei uimitor de originale: nume *mai mari* . David Schwimmer, Jon Stewart și Drew Barrymore au fost trei actori cu care Miramax a încheiat acorduri generale la mijlocul anilor '90. Întâmplător, ei au fost și cei trei actori pe care mi s-a cerut să îi distribui în *Amy* . În timpul luptei pentru Ben, Joey și Jason, directorul nostru mi-a spus: „Aceasta este o afacere. Nu este vorba despre a face filme cu prietenii tăi..." Aceasta a fost o noțiune pe care am decis să-mi petrec cea mai mare parte a carierei încercând să o infirm, începând cu *Amy* . În loc de trei milioane, i-am cerut lui Harvey Weinstein să ne lase să facem filmul pentru două sute de mii cu distribuția *mea* . Dacă i-a plăcut, filmul era al lui. Dacă nu, ne-ar fi permis să-l scoatem și să-l vindem altui distribuitor. A fost prima dintre multe ori când am sacrificat un salariu sau un buget pentru a obține distribuția pe care mi-am dorit-o sau pentru a face filmul așa cum știam că trebuie făcut. Pariul a dat cu ușurință roade: Harvey a iubit-o *pe Amy* și a lansat-o sub steagul Miramax, Joey Adams a primit o nominalizare la Globul de Aur, iar eu și Jason Lee am câștigat Premiile Independent Spirit. Oamenii care au căcat pe *„Șobolanii* l-au lăudat *pe Chasing Amy* și, pe baza maturității materialului, toată lumea a fost de acord că am crescut – o presupunere ridicolă pe care mi-aș petrece și restul carierei încercând să o infirm.

Al patrulea film al meu, *Dogma,* a fost destul de ambițios pentru bugetul său, dar în mod miraculos (punct de cuvinte), l-am reușit pentru zece milioane de dolari. Povestea a doi îngeri căzuți și a celor neadaptați catolici să-i împiedice să distrugă existența s-a lăudat cu o distribuție de stele: Ben Affleck, Matt Damon, Chris Rock, Salma Hayek, Jason Lee, Alan Rickman și Linda Fiorentino. Dar ceea ce am văzut ca o expresie ironică, dar totuși reverentă a credinței în care am fost crescut, a fost văzută ca opera lui Antihrist de către aceleași grupuri religioase care au propulsat filmul lui Mel Gibson *The Passion of the Christ* la numere istorice de box office. Am primit nenumărate mesaje de ură, dintre care trei erau amenințări cu moartea. Filmul a fost proiectat la Cannes și la Festivalul de Film de la New York, strângând recenzii entuziaste și de susținere, dar când corporația-mamă a lui Miramax, Disney, a început să depună plângeri din partea grupurilor bisericești, Disney i-a ordonat lui Harvey să-l abandoneze. Harvey și fratele său Bob au cumpărat singuri filmul, lansându-l prin Lionsgate. *Dogma* a devenit filmul nostru cu cele mai mari încasări de până acum și la doi ani de la lansare, Oamenii lui Norman Lear pentru modul american mi-a acordat Premiul Defender of Democracy pentru filmul.

Jason Mewes furase *Dogma* de sub oameni ca Affleck, Damon, Rock și toți ceilalți, așa că era clar că își merita propriul film. În urma Sturm und Drang al tuturor acelor șarlatani care țipă, supărați de al patrulea film, am vrut să fac un al cincilea film care să nu jignească pe nimeni, în afară de cei cu inteligență și gust. *Jay și Silent Bob Strike Back* a fost un valentine pentru fanii care i-au pus pe Rosencrantz și Guildenstern în fruntea și în centrul propriului lor road movie. A fost o filmare distractivă, dar o pre-producție infernală, deoarece Jason Mewes încă se lupta cu maimuța sa de droguri – ceea ce în tipărire sună interesant, având un potențial puternic de vărsare de sânge în timp ce omul și simianul luptă pentru dominația planetei!

În realitate, maimuța de droguri a lui Jay nu era deloc un refugiat *al Planetei Maimuțelor ;* a fost o dependență de heroină și OxyContin, care l-ar fi afectat dincolo de *Chasing Amy* . De mai multe ori în următorul deceniu, Mewes s-ar fi învârtit prin ușa rotativă a celor mai bune centre de reabilitare pe care le oferă California și New Jersey, luptând cu predispoziția genetică la dependență datorită unei mame care s-a împușcat în timp ce era însărcinată cu el.

Dar chiar dacă Jay avea probleme de temperanță ca toți ceilalți (a mea era mâncare, a lui era droguri), el era totuși un original cinematografic american isteric de amuzant, crud de benign, adevărat. Sigur, au existat echipe de prieteni în filme de la inventarea mediumului: Laurel și Hardy, Abbott și Costello, Cheech și Chong, Bob și Doug, Bill și Ted. Dar datorită capacității neobișnuite a lui Mewes de a spune cele mai jignitoare sau scandaloase lucruri și de a păstra totuși afecțiunea publicului, doi stoneers staționați în fața unui magazin de proximitate din New Jersey au intrat și ei în acel panteon.

Prezentat cu ocazia de a călca scândurile, Mewes a luat-o ca pe masturbare. Actoria era ceva ce făcuse fără să vrea toată viața, suficient pentru a fi în mod natural bun la asta. Însă, în timp ce legiuni de actori din domeniu cântau laudele talentului crud și incontestabil al lui Jay (într-adevăr, Matt Damon a fost prima persoană care i-a sugerat lui Jay și Silent Bob să-și facă propriul film), alți actori cu antrenament de performanță mai tradițional pe ecran sau pe scenă i-au supărat statutul de outsider al lui Jason. Într-un interviu pentru a susține cel de-al doilea film *de Harold și Kumar* (nu primul, ține minte, al dracului de *al doilea),* Neil Patrick Harris i-a înjunghiat băiatul meu sălbatic și cu prejudecăți.

„Au fost inteligenți pentru a angaja doi actori care jucau roluri reale, în loc să angajeze doi tipi care erau acei tipi", a spus fostul Doogie Howser într-un interviu de Ain't It Cool News, abusând *de fapt* și de rădăcina sa. „Nu s-au angajat ca Jason Mewes și celălalt tip. Bob tăcut. Care este acel film *Jay și Silent Bob,* cum îl cheamă Jay? Era mizeria asta drogată a unui tip care era prietenul lui și așa că l-a aruncat în film și l-a filmat făcând prostii nebunești."

Ce *ticălos.* Tipul care l-a interpretat cândva pe geniul copil chirurg la televizor trebuie să fi uitat că era un *rol* și se pare că a început să creadă că este hiper-inteligent și pentru anii săi din viața reală. La naiba, îți vine să crezi aroganța din acest comentariu, ca să nu mai vorbim de ostilitatea față de un coleg actor pe care nu l-a întâlnit niciodată și despre care se pare că știe rahat? L-am sunat o dată pe Twitter și, spre meritul lui, tipul a postat pe Twitter următoarele:

„Nu mi-am dat seama de supărarea cauzată de cuvintele mele. M-am uitat înapoi la ceea ce ai spus și sunt de acord. Ignoranța din partea mea. Scuze."

Oricum, Neil Patrick Harris trebuie să fi iubit *Jersey Girl:* a fost primul meu film fără Mewes. A fost și al doilea film pe care trebuia să mă aplec și să-l iau de la critici. Ben a oferit cea mai bună performanță a carierei sale, George Carlin a avut o grămadă de timp pe ecran și micuța nou-venită Raquel Castro a frânt inimile – dar nimic nu a putut salva primul meu film non-Askewniverse de la bestia care a fost Bennifer.

Din fericire, am urmărit *Jersey Girl* with *Clerks II* — favorita mea din grup. Făcut pentru cinci milioane (o creștere de aproape cinci milioane de dolari din bugetul *Clerks), Clerks II* a fost mai mult decât o simplă filmare de reuniune sau o călătorie înapoi la fântână, așa cum am numit-o: a fost ultimul moment bun. După aceea, filmul s-ar schimba pentru mine. După aceea, mi-aș da seama că timpul meu ca povestitor cinematografic se apropia de sfârșit. Pentru că rahatul este că uneori poți începe să faci ceea ce îți place, iar apoi a face ceea ce îți place începe să devină muncă.

Douăzeci de ani sunt mult timp pentru a face orice, darămite să faci filme. Am mers mai departe decât am visat vreodată. În 1991, planul fusese să facem *Clerks* pe cărți de credit, în speranța că cineva cu bani va vedea că știm să facem un film și, la rândul său, să ne recompenseze cu un buget pentru al face următorul. Asta a fost . Imaginați-vă că planul dvs. a fost să mergeți la magazin pentru a obține niște lapte de ciocolată și, în timp ce erați acolo, ați fost înzestrat cu o întreagă instalație de producție a laptelui, cu un ciocolatizer pentru tot laptele. *„Vrei lapte cu ciocolată? Ai lapte* de *ciocolată, puștiule!"* Și din acel moment înainte, timp de douăzeci de ani, laptele de ciocolată a devenit viața ta: fabricarea, prelevarea de probe, îmbuteliere, vânzarea, comercializarea, bilanțurile de...

Și în timp ce îți place totul, acest cadou neașteptat al unei preocupări înfloritoare de lapte cu ciocolată, din când în când, în mijlocul tuturor, te gândești: „Cum am ajuns *aici* ? Tot ce îmi doream era niște lapte de ciocolată."

CAPITOLUL PATRU

Miramaxkateers și rahat

al lui este important de pus pe strada principală: aproape tot ce am realizat în viață din 1994 îi datorez lui Harvey Weinstein – jumătate mai mare decât viața (*nu* o glumă groasă) dintre legendarii frați Miramax care au integrat filmul indie. Și pentru a-mi arăta recunoștința, i-am făcut propriile idealuri și i-am purtat războiul sfânt împotriva necredincioșilor de studio și a păgânilor, uneori chiar la porunca lui.

Acum, aici este rahatul greu: Miramax era deținut de Disney la acea vreme - cel mai studio-est dintre studiouri. Deci, în esență, eram un regizor indie deținut de un șoarece în pantaloni scurti.

Miramax a fost destinația principală pentru realizatorii de film indie la începutul anilor '90. Harvey și Bob Weinstein, organizatori de concerte din Buffalo, și-au băgat degetele de la picioare în mediul cinematografic și au descoperit aurul de artă, distribuind astfel de clasice moderne care împinge plicurile precum *The Piano* și *The Crying Game.* Modalitățile lor câștigătoare, fără floricele de porumb, au atras atenția companiei Walt Disney, iar în 1993 specialiștii în filmele de familie au cumpărat Miramax, lacăt, stoc de film și butoi, păstrându-i pe Harvey și Bob drept coșefii ai companiei de distribuție a filmelor independente pe care au numit-o după părinții lor, Miriam și Max. Nu a fost caritate în numele Disney: cu un cufăr de lup corporativ sub hainele sale de oaie indie, Harvey a dus filmul underground în multiplexurile mainstream în timp ce a produs o serie de câștigători de Oscar și repere ale culturii pop. Cumpărarea lui Disney Miramax și succesul ulterioar de pietre prețioase cinematografice (și grozav) care aveau să urmeze a fost cel mai mare avantaj pentru patronajul artei de la familia Medici.

Harvey i-a ales pe *Clerks* la Festivalul de Film de la Sundance din '94, după cea de-a patra proiecție și întrebări și răspunsuri. Filmul a generat un zgomot uimitor de-a lungul primelor sale trei expoziții publice, iar la ultimul festival care a avut loc la Teatrul Egiptean, regele achizițiilor Miramax și nativul New Jersey, Mark Tusk, l-ar convinge pe Harvey să dea o cameră pentru filmul nostru amator. Aș continua să fac cea mai mare parte a filmelor mele la Miramax, din '94 până în 2007, beneficiind de banii de șoarece Disney pe care i-au avut Weinstein.

Sub conducerea fraților iubitori de marele ecran (care, conform legendei lor, au intrat în jocul art-house după ce au confundat *Cele 400 de lovituri* cu un film pentru adulți), filmele inteligente și neregulate au avut o șansă mai bună la distribuția în cinematografe – visul tuturor regizorilor începători. Și Harvey ar putea să-ți facă visul să devină realitate... dacă ai fi un credincios adevărat.

Iar etosul Miramax și Weinstein era *ușor* de crezut – pentru că *definea* independența. Frații erau eroi populari moderni pe atunci, cu doar ani înainte să devină figuri de legendă și mit, când numele lor aveau să devină mai mari decât filmele pe care le făceau. Perechea își făcuse un cot în mediul cinematografic, aducând în mainstream ceea ce era considerat în mod tradițional medicină de artă. Erau slăbiți și aveau gusturi excelente, dar era atitudinea lor „Dă-te dracu', o vom face noi înșine" pe care întotdeauna i-a plăcut cel mai mult – faptul că au obținut tot ce aveau ca străini în ceea ce era în mod normal un domeniu impenetrabil.

Dar nu-ți face griji, cititor blând: nu am băut Kool-Aid. Asta pentru că, nemulțumit să iau pur și simplu elixirul Miramax, m- *am scăldat* în el. Aveam douăzeci de ani, așa că mă îmbrățișam pe vechiul obosit „Filmele sunt pentru mase; Mă uit doar la *filme "* filozofie – stadiul iritant și judecător prin care trebuie să treacă fiecare cineast în devenire. Era un punct de vedere care s-a sincronizat perfect cu atmosfera Weinstein Miramax – care era *Indie as Fuck.* În anii '90, Harvey a vândut industria cinematografică ca o religie Us vs. Them - artă vs comerț. Cea mai bună modalitate de a-i determina pe tineri să lupte în numele tău? Dă-le un bogeyman și o cauză. Cruciada noastră? A fost Miramaxkateers vs. Studios Suits! Nu contează că salariile noastre au un mic desen cu Mickey Mouse pe ele, *ACEST ESTE RĂZBOI INDIE!*

La Miramax, am fost crescuți să credem că în afara gardului nostru era o lume a deșeurilor: conglomerate corporative care produc sequele și remake-uri abia scenarii,

___4,1 lire sterline ----------- .,,,,^4. ^.,,-.4.:^.^ ..^4- u.. ~ 4-U..4. ------------4-K~ ^,,,-.4. ~4?4.I -- :4-~~ic cu mine în rolurile principale, aceleași vechi fețe scumpe, marii majori au cheltuit din nou turnarea, susținute de campanii de marketing, care au fost aproape dublul costului filmului nseii.

„L-au cumpărat" era o expresie pe care Harvey o folosea adesea când încerca să explice weekendul de deschidere mai bun al unui studio concurent la box office. *Oricine* ar putea arunca bani în spoturi TV costisitoare pentru a atrage atenția publicului potențial; la Miramax am fost încurajați să ne petrecem spiritul și seriozitatea. Făceam *istorie a filmului;* studiourile făceau *produse.* Nu exista artă în arta lor; au fost toți dolari și nesimțite.

Miramax a fost poziționat drept antidotul la toate acestea, leacul pentru filmul comun. Și pentru o perioadă scurtă, strălucitoare, a *fost de fapt* cel mai bun joc din oraș: *Pulp Fiction, Shakespeare in Love, Good Will Hunting.* Toate filmele legendare, premiate, toate au fost puse în aplicare de alte studiouri. Harvey știa cum să transforme paiele în aur din aruncările de studio. Mesajul a fost simplu: aurul de la studio este rahat și rahat-ul de la studio este aur. Studioul a fost locul în care au cheltuit treizeci de milioane de dolari pentru a face aceleași filme pe care Miramax le-ar putea face pentru zece. Studiourile au transmis un film în care a fost implicat Jesus Christ of Art-House Cinema, Quentin Motherfuckin' Tarantino, așa cum făcuse Columbia Tristar cu *Pulp Fiction.* În Biserica Miramax, Harvey era Dumnezeu, Quentin era Fiul și toți eram plini de Spiritul indie. Filmele noastre au fost doar mici rugăciuni murdare.

Dar, ca în orice religie, în momentul în care este organizată, o idee frumoasă devine structurată și instituționalizată. Încet, instinctele care deschiseseră calea pentru *Sex, Lies și Videotape* și *Reservoir Dogs* au fost înlocuite cu urmărirea la box office și testarea focus-grup pentru orice, de la remorci la postere. Etosul Miramax a trecut de la „Bate-i la propriul joc" la *„Doi* pot juca la acel joc". A dispărut accentul pus pe vânzarea creativă a unui film sau trimiterea regizorului într-o campanie de bază pentru a genera interes cu luni înainte de deschiderea în teatru; în cele din urmă, au fost toate junkets și reshoot-uri pentru filme umflate care nu reflectau deloc rădăcinile lui Miramax.

Michael Eisner a fost prima persoană care a observat-o. Ne-am întâlnit cu toții în New York City la birourile Disney pentru a prezenta desenul *Clerks* lui Eisner și apoi câinelui ABC Bob Iger; Harvey s-a bucurat de o deschidere numărul unu pentru *She's All That* — un romancer care i-a jucat pe Freddie Prinze Jr. și Rachael Leigh Cook și nu arăta și nu simțea nimic ca orice lansare anterioară a Miramax. În timp ce așteptam liftul, Harvey s-a lăudat că a putut deschide unul dintre filmele *lor* pe locul 1, la fel de bun ca *ei* .

Pentru un enoriaș turbat din Biserica din Miramax, a fost confuz să-l audă pe Creator cântând de jos și aplecându-se pentru a cuceri. *She's All That* a fost poate un film Dimension în cea mai bună zi, ceea ce ar fi avut sens: Dimension era eticheta de gen, creată pentru a lansa mai multe filme mainstream. Logo-ul Miramax din capul filmului se simțea cumva *greșit.* Împăratul părea deodată gol, sărbătorind o victorie pirică. Am vrut să-i spun bunului nostru rege că încă o victorie de genul ăsta asupra studiourilor și s-ar putea să se întoarcă singur în Epir.

Dar era 1999 și nu aveam nicio treabă să mă opun cu privire la modul în care Harvey își conducea compania – mai ales când niciunul dintre filmele mele nu ocupase vreodată primul loc în vreun top de box office. Am avut o senzație profundă că ne aflăm la începutul sfârșitului a ceva special și unic, dar nu era locul meu să mă bag în bolul lui Harvey...

Michael Eisner, pe de altă parte, s-a desfăcut, a scăpat de trup și a zdrobit un jurnal lung de adevăr plutitor în mijlocul petrecerii.

La doar câteva momente după turul victoriei lui Harvey de la parter, eram sus, la birourile rețelei ABC din New York, ne pregătim să prezentam desenul *Clerks* lui Eisner și Iger, când producătorul și prietenul meu Scott Mosier și cu mine am fost martori la felul în care cerul urlă atunci când titanii se ciocnesc. Pe măsură ce ne-am instalat, Harvey l-a întrebat pe Eisner dacă a văzut îngrozările *She's All That* . Eisner l-a felicitat pentru primul loc, adăugând rapid: „Dar trebuie să fii atent cu *marca ta".*

Eisner a fost primul om de afaceri pe care l-am auzit vreodată folosind ceea ce avea să devină cel mai folosit cuvânt la moda de marketing al secolului douăzeci și unu: *brand.*

În timp ce Mosier și cu mine ne uitam încântați, Michael Eisner spunea rahatul la care mă gândeam, observând că poza cu Freddy Prinze Jr. ar fi fost o versiune mai potrivită pentru Dimension. Teoria lui conform căreia un film Miramax *a însemnat* ceva pentru publicul său - că logo-ul de deschidere a fost un timbru de calitate - a fost ceva ce știam și *eu* . Cum ar putea acest costum mai potrivit să vadă asta când Liderul nostru Neînfricat nu a putut?

„Touchstone Pictures obișnuia să însemne ceva", a spus Eisner, referindu-se la casa de discuri Disney care a lansat hit-ul lui Tom Hanks *Splash* eoni înainte. „Apoi am lansat câteva filme proaste sub eticheta Touchstone și am pierdut încrederea publicului."

Harvey părea că a fost lovit cu pumnul. Se simțise bine în privința lui Benjamins de box office până când Eisner ia scos capul Medusei, înghețându-l pe Perseus pe ecran. Atunci Eisner a eliberat krakenul.

„Dacă nu ești atent cu marca ta, pierzi audiența."

Sfatul nu era îndreptat către mine și nu sunt sigur că lui Eisner nici măcar a observat sau i-a păsat dacă eu și cohorta mea, care nu era căpitan de industrie, Mosier, eram în cameră; totuși, am absorbit povestea de avertizare ca și cum *ar fi* fost destinată mie. Nu te dracu niciodată cu marca. Verifica.

Până în 2005, după mai bine de un deceniu în care a oferit aur Oscar companiei-mamă, în timp ce încă se lupta frecvent cu Disney pentru filme scumpe, non-indie, cum ar fi trilogia Stăpânul Inelelor a lui Peter Jackson și *Muntele Rece,* precum și filme controversate precum *Fahrenheit 9/11 a lui Michael Moore* și, da, fratele lui Kevin Smith *Dogma,* au fost realizate la Disney. Au lăsat în urmă ceea ce a devenit Miramouse pentru a înființa Compania Weinstein. A fost ca și cum ai fi catolic în timpul Reformei lui Henric al VIII-lea: Indiferent ce credeai, ți-ai urmat regele în timp ce el s-a transformat în capul suprem al unei noi biserici. L-am urmat, la fel ca și Quentin Tarantino, tipul care a pus Miramax pe hartă. Dar fără buzunarele adânci ale Disney, chiar și *acest* tip de credibilitate nu a primit neapărat lumina verde în timpul primelor zile stâncoase ale Companiei Weinstein.

Îmi amintesc când Quentin a adus un film de groază numit *Hostel* pe care îl păstorise, dar nu îl regiza. Costul a fost mic pentru filmul de groază, cu un buget de cinci milioane sau mai puțin, dar frații Weinstein au trecut. *De două ori,* de fapt, în stadiul de scenariu și după ce filmul final a fost proiectat pentru ei. Și chiar dacă bugetul era mic și chiar dacă cea mai puternică vedetă a lor producea și prezenta - tipul ai cărui mafioți cu limbă argintie și servieta misterioasă strălucitoare le oferise lui Harvey și Bob licența de a tipări bani - Casa pe care Quentin a construit-o a transmis un proiect Tarantino cu un buget minuscul. Camelotul dispăruse: Bine ați venit la Came *little* .

Lionsgate părea să înțeleagă beneficiul de a avea un film atașat unei legende cinematografice, așa că a luat *Hostel.* A fost o mișcare inteligentă, deoarece Lionsgate s-a descurcat bine cu părăsirea fraților Weinstein – la fel cum frații Weinstein se descurcaseră bine cu părăsirea altor studiouri timp de atâția ani. Când ți-e foame, vei scoate din gunoiul vecinului tău, dar când ești sătul, nu ai *visa niciodată* să faci ceva atât de neplăcut ca să atingi aruncările altcuiva. Asta pentru că atunci când ești supraalimentat și mereu plin, cu o aprovizionare aparent nesfârșită de hrană, tinzi să fii mult mai risipitor. Întotdeauna sunt mai multe de unde a venit rahatul ăsta.

Când *Hostelul* s-a deschis bine cu o campanie care a fost directă la începutul Miramax, a fost clar că lucrurile se întorceau: studiourile (chiar și cei în ascensiune precum Lionsgate) au studiat de ani de zile magia de marketing a lui Bob și Harvey și pur și simplu au început să se îndrepte în această direcție . Imitația poate fi cea mai înaltă formă de lingușire, dar poate fi și moartea afacerii tale dacă faci ceva anume pe care nimeni altcineva nu îl face. Odată ce toată lumea începe să o facă, nu este bine pentru afaceri. Dacă oamenii află că ingredientul secret este siropul pentru tuse pentru copii, oricine poate face un Flaming Moe. Iar studiourile au început să amestece Flaming Moes atât de gustoase, încât publicul nu a observat niciodată că *nu mai erau* Harvey și Bob în spatele barului. În 1999, îmi amintesc că am văzut un trailer pentru lansarea de la DreamWorks *American Beauty* și i-am spus lui Scott: „Uau, îl vând ca și cum ar fi un film Miramax".

Și, în mod ironic, în timp ce studiourile au simulat mira-magia lui Harvey, Harvey a început să creeze afișe și campanii de marketing care semănau mult *cu* vânzările generice de studio împotriva cărora s-a opus în vremuri. Uită-te la posterul *Pulp Fiction* : Uma Thurman întinsă pe acel pat, simbolul sexy și cool – o imagine îndrăzneață într-o campanie publicitară dedicată tematic. Acum uitați-vă la afișele Miramax din 2000 înainte: majoritatea caracteristicilor înconjură fețe celebre poziționate în jurul sau lângă un tratament al titlului, cu un slogan care sugerează un complot. Campaniile de marketing odinioară atât de impregnate de atitudinea Miramax au fost testate până la moarte până când tot ce a rămas a fost un afiș cu meniul cu imagini asemănător lui Denny. Gwyneth Paltrow în *Moons Over My Hammy.*

Nu mai existau Noi vs. Ei: Pur și simplu devenim *ei* . La fel ca mine, Harvey începuse să-și dorească niște lapte cu ciocolată și ajunsese să fie atât de preocupat să-și conducă imperiul lăptos, încât uneori părea să uite ce gust are chiar și laptele de ciocolată bun. De ce să folosiți cacao adevărat și zahăr din trestie când siropul de porumb bogat în fructoză este mai ieftin? La urma urmei: asta fac concurenții noștri...

Pe măsură ce studiourile au început să facă alegeri mai îndrăznețe, s-a simțit ca și cum vizionarul pe care îl emulează mergea în direcția opusă, optând să-și „cumpere" pur și simplu deschiderile. Uneori, costurile de marketing erau chiar duble față de bugetul filmului pe care îl vindeam – așa cum a fost cazul *Clerks II de cinci milioane*

de dolari și bugetul său de marketing de zece milioane de dolari. Sus era jos, negrul era alb, iar misiunea era confuză. La Miramax era totul despre filme *de artă* – filme de artă care au câștigat pentru că erau pur și simplu mai bune, sau cel puțin diferite. Devenise o *afacere disperată,* în care arta era rar menționată, iar cheltuielile de marketing erau din ce în ce mai mari, cu bani aruncați în spoturi TV costisitoare și competitive. Acum lucram pentru ceea ce era în esență același tip de studio împotriva căruia am luptat cândva atât de mult și eram atât de mândri că suntem diferiți. Nu *mai erau* diferențe .

Devenisem aproape ecumenic în gândirea mea, ducând o luptă cinematografică fără sfârșit între artă și comerț pentru sufletul meu de artist! Eram un bătrân care gândea în termeni de indie vs studio. Dar rahatul dur? Nu exista indie. Nu exista studio. A existat doar Disney. Și Universal. Și Warner Bros. și Sony. Și Paramount. Și Fox. Și într-o zi, ar exista doar un omnistudio vast – sau o *rețea,* dacă vrei – în care toată lumea din audiență ar deține o parte din stoc și o mică floricele de porumb. Toate necesitățile asigurate. Toate anxietățile calmate. Toată plictiseala amuzată.

Există un moment prefigurativ în *The Dark Knight* când Harvey Dent observă: „Fie mori erou, fie trăiești suficient de mult încât să te vezi că devii răufăcător”. Dar poate cuvintele unui alt filozof fictiv s-ar putea aplica puțin mai bine.

„Ne-am întâlnit cu inamicul”, așa cum obișnuia să spună Pogo. „Și el este NOI!”

CAPITOLUL CINCI

Îmi pierd rahatul

Am început cu Dante și Randal, câinii de registru ai *Clerks.* A continuat cu TS și Brodie, nenorocii care i-au infestat *pe Mallrats.* A fost însăși temelia lui *Chasing Amy.* Dar nu am avut niciodată un nume pentru asta până la *Dogma,* când Jay s-a referit la Silent Bob drept „partea lui hetero de viață”.

Iar și iar, filmele mele s-au concentrat pe aceste prietenii masculine intense care funcționau practic ca căsătorii între persoane de același sex, fără sex. Filmele astea de bromance nu erau ca comediile zgomotoase din tinerețea mea, în care antieroi înțelepți au preluat conducerea instituției, pisându-se în fața colegiului sau a armatei, sânii zburând peste tot. Filmele View Askew și-au câștigat evaluările R pentru discuțiile sincere cu gura de olita între tipi despre sexul cu prietenele lor, care nu și-au înțeles dragostea pentru rahatul geek și cum se simțeau despre *Star Wars* și poate chiar, din când în când, unul pe celălalt. Niciuna dintre acele filme nu a câștigat vreodată mai mult de treizeci de milioane de dolari la box office, chiar și cu strălucirea echipei de marketing Miramax în spatele lor. Așa că, dacă le-ai făcut destul de ieftin, te-ai putea bucura de un pic de succes - acel summent nu depășește niciodată treizeci de milioane.

Apoi Judd Apatow și departamentul de marketing Universal au spulberat plafonul de sticlă bromance cu *The 40-Year-Old Virgin, Knocked Up* și *Superbad,* ducând comediile similare cu tematică R la încasări de sute de milioane de dolari. Tipul de film pe care l-am popularizat a fost brusc în vogă; Când am văzut că se întâmplă asta, m-am gândit că în sfârșit voi primi o bucată din acea plăcintă. Așa că i-am propus lui Harvey *lui Zack și Miri Make a Porno* la micul dejun la Peninsula Hotel, iar el a dat undă verde atunci și acolo numai pentru titlu. Harvey a dezvăluit povestea a doi prieteni platonici, care sunt atât de grei pentru bani, încât fac un pic de piele pentru a plăti chiria. Când i-am spus că vreau să-l aleg pe unul dintre prietenii din *The 40-Year-Old Virgin* pentru a juca rolul principal, Harvey era interesat. Când rândul acela de a face vedete în *Knocked Up* l-a transformat în Seth Rogen, acum bancabil, Harvey a fost în extaz.

Făcuți pentru treizeci de milioane de dolari, *Zack și Miri Make a Porno* ar fi trebuit să fie o afacere ușoară de cincizeci de milioane de dolari pentru compania care și-a dat seama cândva cum să vândă un film în masă despre o tipă cu pula. Într-adevăr, problema internă la Weinstein Company, și chiar și în industria cinematografică în general, a fost că am face o sută de milioane la box office - la fel ca Seth's *Knocked Up* și *Superbad.*

„Acesta va fi filmul tău de desfacere”, spuneau oamenii. „O să-i facă bani pe Apatow!”

Dar în afară de Judd însuși, Compania Weinstein și cu mine ne lipsea un ingredient crucial din tocana noastră Apatow preparată în casă: nu aveam departamentul de marketing al Universal.

Cu două săptămâni înainte de lansarea în cinematografe, pseudonimul filmului, pe care îl iubea atât de mult, devenise un albatros: rețelele refuzau să joace spoturile TV *Zack și Miri Make a Porno* în primetime, după ce una dintre reclame a difuzat în timpul orelor suplimentare ale unui joc televizat, făcându-l pe un tată să sune și să se plângă că fiul său în vârstă de școală a fost expus la termenul de *porno* în timp ce se uita la divertisment familial. Cum ar fi observat puștiul că locul nostru se găsește între toate acele băuturi de orz care ucid ficatul și reclamele cu pastile care întăresc penele pe care nu le voi ști niciodată, dar l-a speriat pe Harvey să schimbe spoturile TV. Dacă ai văzut o reclamă după nouă seara, a fost pentru *Zack și Miri Make a Porno.* Dacă ai văzut un loc înainte de nouă SEARA, filmul se numea simplu *Zack și Miri.* Unul pare că ar trebui interzis în câteva țări, celălalt sună ca și cum ai putea să-ți duci bunica să-l vadă. Aș argumenta că oricum nu avem nevoie de spoturi de primă audiență, pentru că subiectul de bază însemna că mallrats nici măcar nu puteau cumpăra bilete la altceva și să se strecoare în filmul nostru. Într-o seară, în timp ce urmăream *Saturday Night Live,* spotul care a difuzat nu era nici măcar pentru *Zack și Miri Make a Porno.* Erau direct *Zack și Miri.* Prietenii care făceau marketing pentru studiouri concurente îmi trimiteau e- mailuri de avertizare împotriva schimbărilor aproape săptămânale în abordarea vânzării. Au spus că este clar că căutăm o poveste, dar dacă nu alegem una, nu am putea educa publicul despre concept. Este o bromance! Este o poveste de dragoste de băiat/fată care este puțin obraznică! Este o distracție cu rating R! Este condamnat!

Pentru prima dată în cariera mea de la *Mallrats,* un film pe care l-am făcut a primit niște panouri publicitare și afișe de la stațiile de autobuz. Toate acestea prezentau personaje cu figurine pe un fundal alb. Ne-am dat peste cap cu panoul de rating al MPAA cu privire la ceea ce era un afiș acceptabil și, împiedicați la fiecare pas, am ajuns în cele din urmă la abordarea cu concept redus. Avea o atitudine, dar nu spunea nicio poveste. Când treceai cu mașina pe lângă materialele de marketing, nu știai ce se vinde.

Începea să pară ce se întâmplase cu *Grindhouse.* Quentin Tarantino și Robert Rodriguez au realizat un film de exploatare cu două caracteristici, complet cu trailere false și efecte postproduse pentru a face imprimările să pară îmbătrânite. Dar ceea ce ar fi trebuit să fie o plasă ușor deschisă a șocat comunitatea filmului când soții Weinstein l-au scos din țeavă și l-au trimis în tribune. Dar după ce au văzut cât de mult mai aveau nevoie pentru a educa publicul potențial despre *Grindhouse* atunci când totul era spus și gata, cu siguranță nu ne-ar veni aceeași soartă. Adică, l-am avut pe Seth Rogen, pentru numele lui Dumnezeu.

Dar, în ciuda prezenței lui Rogen, *Zack și Miri nu s-* au lăsat loviti de un copil de box office plin de bani. Nu ar exista un inel de alamă – nici măcar un inel de alamă. Filmul s-a deschis la doar zece milioane de Halloween 2008. Cuvântul că *Zack și Miri* sunt cei mai mari câștigători ai meu s-a dovedit totuși adevărată: filmul a câștigat cu câteva sute de mii de dolari mai mult decât *Dogma* pentru a deveni cel mai mare câștig al meu de atunci.

Dar mai mult decât doar dezamăgirea pe care am simțit-o când nu am ajuns la acel număr magic de o sută de milioane pe care toată lumea a insistat că l-ar putea atinge *Zack și Miri Make a Porno* , acel film s-a dovedit a fi începutul autoimpus al sfârșitului pentru mine ca regizor. Mi-am luat relevanță din obscuritate, făcând filme de artă precum *Clerks* și *Chasing Amy* – filme care s-au împins la marginea plicului și au spus ceva nou care nu fusese niciodată exprimat cinematografic. Dar, deși este un mic film murdar și fermecător, plin de rahat amuzant, care se sprijină confortabil pe umerii lui Rogen și Elizabeth Banks (care l-au dat afară din parc), *Zack și Miri Make a Porno* nu sunt eu care împing la marginea plicului sau împărtășesc ceva nou; sunt într-adevăr doar că am rămas fără rahat să spun în filme. *Clerks, Mallrats, Chasing Amy, Dogma* — acestea erau scenarii pline de idei care fermentaseră de zeci de ani înainte de a vedea hârtie sau celuloid, înainte ca o carieră în industria cinematografică să fie distrată vreodată. Ei s-au născut în visele și capriciii de-a lungul unei vieți anterioare petrecute trăind pe strada Jackson 21 din Highlands, cu mult înainte să-mi imaginez vreodată să fac filme. Dar, din 1994, nu mai *trebuia* să visez la cinema: pur și simplu l- *am făcut* , folosind toate acele vise care izbucneau la cusături.

Dar nu am mai trăit o viață de atunci. Am intrat în fabrica de vise în 1994, iar cu *Jay și Silent Bob Strike Back* în 2001, făceam filme despre realizarea de filme. Îmi mâncam propria coadă.

Z.ack și Miri Make a Porno se întâmplă o mulțime de mâncare de coadă , deoarece este de fapt doar povestea despre cum am făcut *Clerks,* proiectată printr-o prismă de vis umed, cu Scott Mosier reformulat în mod convenabil ca o fată pe care o iau la cameră în camera din spate a unui McJob și de care mă îndrăgostesc de ultima bobina. Am încercat să valorific succesul altcuiva și am uitat ce m-a făcut să fiu invitat la petrecere în primul rând: faptul că rahatul meu era *diferit.* Deodată, m-am simțit murdar, realizând că am intrat în modul de gestionare a carierei, doar călcând pe apă, fără să spun nimic nou. Făceam filme de dragul de a face filme, spuneam prostii amuzante, dar nimic nou. Și când mi-am dat seama, mi-am dat seama că aproape am terminat de făcut filme pentru a-mi câștiga existența.

Aproape am terminat și eu cu războiul altcuiva. La Miramax, am fost instruiți să vedem totul ca Noi vs. Ei. Noi eram rebelii de la Miramax, iar studiourile erau Imperiul Răului, plin de Darth Vaders fără suflet, care stăpâneau asupra afacerilor cinematografice pe scenele de sunet și spate de dimensiunea Distrugătoarelor Stele. Arta a fost înghețată cu carbon și trimisă la bogați Hutts pentru a fi atârnată inertă și lipsită de viață pe zidurile palatului. Și tot timpul în care m-am uitat la o galaxie a ceea ce eram sigur că sunt băieții răi, nu am observat niciodată că stau pe podul Stelei Morții Disney.

Dar chiar dacă amenințarea fantomă a fost dezvăluită încet și Sith-ul avea să lovească ventilatorul, eram încă un Padawan loial maestrului meu Jedi, Obi-Weinstein. Când cartea lui Peter Biskind *Down and Dirty Pictures* l-a pictat într-o lumină deloc măgulitoare, Harvey mi-a însărcinat să scriu un „Harvey e un tip bun!" editorial pentru *Variety.* Pixul meu o sabie laser, am alergat printre necredincioși cu cuvintele mele.

Iată cât de bun *pot* să fiu, când cred cu adevărat în cauză...

Se simte ca în fiecare an, la această perioadă, cineva descoperă că Harvey Weinstein este un om de afaceri dur, cu un temperament la fel de mare și legendar precum pasiunea lui pentru cinema.

Vai. Opriți presele. Asta, de asemenea, doar în: Soarele este strălucitor.

Cu Sundance '04 în plină desfășurare, săptămâna aceasta se împlinesc 10 ani de când am primit un bilet de aur în industria cinematografică. Usherul care m-a adus pe culoar și m-a arătat la locul meu a fost însuși presupusa „Teroare a lui Tribeca", Harvey Weinstein. Așa că, de la început, s-ar putea să luați în considerare tot ceea ce scriu cu un sâmbure de sare - deoarece, fără Harvey, aș fi totuși să joc un registru într-un magazin de proximitate din New Jersey (ceea ce sunt sigur că, pentru unii, este încă un motiv pentru a-l ura).

Dar, în loc să mă urc la recenta pușcă de lunetist pentru asasinarea unui personaj în pielea temperată de Kevlar a poate singurul costum cu adevărat interesant (sau, în acest caz, Bretele) din industria cinematografică, aș dori să apăr un bărbat pe care îl respect, îl iubesc și pentru care aș lua un glonț: ultimul mare mogul de film.

Fiind un tip al cărui prim film a fost foarte ieftin și părea ca și cum ar fi fost împușcat printr-un pahar de lapte, am fost numit *vândut* de către cei care simt că o trecere la 35 mm mi-a distrus integritatea artistică (ca și cum aș fi avut una de la început). *Sellout* este strigătul fanului trupei de garaj care vrea să păstreze un lucru bun pentru el; genul de oameni care v-ar guverna creșterea insistând să nu vă diversificați niciodată.

Dar când Harvey (și prin extensie Miramax) este etichetat ca fiind vândut pentru fabricarea *Cold Mountain* doar pentru că bugetul era de aproape 10 ori mai mare decât cel al *Pulp Fiction,* trebuie să ne întrebăm dacă etichetatorul bea mereu din pahare pe jumătate goale. Un vânzător ar fi renunțat la acea poză când partenerul lor de studio s-a retras. Un sell-out nu presupune întregul buget riscant doar pentru ca unul dintre membrii familiei să-și dea viață viziunii. Dacă Harvey ar fi fost jumătatea care a mers spre sud, lăsând MGM singur pe vârful *Muntelui,* am fi ajuns vreodată să vedem cât de curată arăta Nicole Kidman pe fundalul murdar de sud al Războiului Civil? Cred că nu.

S-ar deranja un vânzător să lanseze *The Magdalene Sisters* sau să producă *Dirty Pretty Things?* Pentru că ultima dată când am verificat, cartofii fierbinți denunțați de Vatican și fotografiile cu recoltarea de organe nu erau pariuri boffo la box-office. Dar este ușor să treci cu vederea tipul de angajament față de filmul de nișă pe care îl necesită pentru a difuza un film despre genocidul armean *(Ararat)* atunci când ignori detaliile și împușești ușor victimele neîngrădite ale durerilor de creștere precum *Duplex* (pentru care nici măcar eu nu l-am iertat pe Harvey). Când vine vorba de căutarea excelenței cinematografice, unii oameni rămân staționari, iar alții ne aduc *The Station Agent.*

Poate Harvey să fie o brută? Doamne, da. Am văzut direct crize de furie care au fost atât de ciudate, încât eram sigur că sunt *punk* de Alan Funt. Dar în aproape toate cazurile, Harvey a avut în cele din urmă dreptate. A ajuns la 11, da, dar corect, totuși. Aceasta este realizarea de artă (sau, cel puțin, filme) despre care vorbim; pasiunile sunt obligate să zboare.

Voi lua strigătul asupra directorului de studio ciudat de blând, rece și chel care m-a invitat odată în biroul lui la o întâlnire pur și simplu pentru a-mi spune că nu sunt suficient de bun pentru a face un film la Warner Bros. (când nu am cerut nici măcar să fac asta de la început) în orice zi a săptămânii. Având posibilitatea de a alege între un perforator de ceas cu mâna pe cordonul unei parașute de aur și un tip care, împreună cu fratele său, a dat un ton pe care fiecare studio s-a încercat să mimeze, sunt bucuros să port o apărătoare de scuipa uneori.

Și cât de ciudat este când realizatorii de film și oamenii care au lucrat pentru „Max" ies din lemn pentru a eviscera mâna care i-a hrănit? Majoritatea acestor pisici nu ar fi avut niciodată oportunitățile pe care le-au avut dacă Harvey nu le-ar fi oferit. Vedeți vreun alt tip de studio care îi urmează exemplul și le oferă foștilor asistenți șansa de a produce filme executive? Câți oameni băteau ușa pentru a o distribui pe *Cetățeanul Ruth?* Doamne, ce s-a întâmplat vreodată cu recunoștința? Ah, despre ce vorbesc? Este lumea filmelor, Jake.

În concluzie, poți să-ți placă o masă și să-l urăști pe bucătar, dar să-l urăști pe bucătar numai dacă scuipă în *mâncare* . Pe baza calității cantității pe care o distribuie anual, Harvey nu poate fi acuzat niciodată că a făcut asta (cu excepția cazului în care îl numeri pe *Pinocchio).* Cei mai mulți critici ai lui Harvey ar călca pe gâtul mamei lor pentru a avea la fel de succes ca și el în a crea ceva din nimic – pentru a construi, mai degrabă decât a moșteni; să inoveze, mai degrabă decât să urmeze.

Așa că își suflă vârful nepotrivit din când în când (bine, de mai multe ori pe zi). mare lucru. Este singura personalitate non-actor din această afacere pe care o știu despre care oamenii vor mai spune povești despre generații de acum încolo, minunându-se de repertoriul său.

În familia disfuncțională care este industria cinematografică, nu mi-aș putea cere un tată mai bun.

Și deși nu pot pune cuvinte în gura bărbatului, bănuiesc că Harvey va rezuma tot ce am scris mai sus astfel...

„Fata din Jersey. În cinematografe de pretutindeni, 19 martie."

Ironic, știu. Scriitorul acelei piese a fost un apărător al credinței. Acum? Seamănă mai mult cu Martin Luther.

Îmi amintesc că prietenul meu Jon Gordon îl întreba: „Băi, „băietor de ceas"?

— Acesta este Jeff Robinov, am confirmat. „El este acel tip de la Warner Brothers."

„ *Știu",* a răspuns Jon. „Toți cei care citesc acel articol vor ști și ei. Ai putea la fel de bine să fi scris „al cărui nume rimează cu Eff Obinov". Ești sigur că vrei să arzi un pod atât de mare?

L-am legănat cu un ochi de cocoș condescendent și l-am batjocorit: „De parcă aș vrea vreodată să lucrez la Warner Brothers, domnule..."

Vedeți voi, Warner Bros. a fost casa unor imagini de evenimente umflate, uriașe, cu bugete costisitoare, precum cea pe care Harvey dorea să o facă, numită *The Green Hornet.* Într-o zi, m-a întrebat dacă vreau să scriu și să regizăm ceea ce avea să fie prima lor mare încercare de franciză. Când l-am întrebat de ce a ales candidatul cel mai puțin evident pentru post, Harvey a întrebat: „Îți plac benzile desenate, nu-i așa?" M-am înscris pentru a scrie și a regiza ceea ce trebuia să fie un starter de franciză de șaptezeci și cinci de milioane de dolari pentru Miramax, dar mi-am pierdut rapid interesul când toate întâlnirile au fost despre plasarea produselor și comercializarea. În ziua în care mi-au arătat modele pentru Black Beauty, înainte să scriu măcar un singur cuvânt din scenariu, am vrut să ies. Acesta nu avea să fie niciodată filmul *meu* : era prea scump și nici măcar nu era ideea mea. Așa că am scris un scenariu și am renunțat la frâiele regizorului *Hornet* , optând în schimb să fac *Clerks II.* Mulți oameni voiau mai mari și mai buni, dar inima mea era să fac filme pe care nimeni altcineva nu voia să le facă – care devenise rapid o afacere pe cale de moarte. Și în timp ce Miramax era un refugiu pentru acest tip de filmare, Harvey părea să aibă o agendă diferită la Weinstein Company - una care se potrivește unei companii de media start-up: asigură-te doar de lucruri. Era opusul a ceea ce îi învățase pe cineaștii săi: nu există un lucru sigur în lumea filmelor, așa că faceți ceva interesant. Nu te poți baza pe vreme sau pe public: ambele sunt capricioase și mercuriale.

Dar mulți au insistat că au formula. Echipa de marketing de la *Zack și Miri Make a Porno* îmi arunca numere de focus-grup pentru trailere și spoturi TV care au fost neplăcute. „Această remorcă a fost testată pe acoperiș!" Mi-au spus oameni care au făcut ca locul să sune din ce în ce mai puțin ca un studio de film indie. „Harvey ascultă cifrele, iar cifrele de pe acest trailer sunt puternice."

Zack și Miri Make a Porno s-a deschis de Halloween - data aleasă de Harvey, care a atras puțin zece milioane de weekend-ul de deschidere. După aceea, m-am îngropat în biroul bibliotecii mele și am început să mă tem că totul sa terminat. A alege să părăsești filmul este un lucru; Era ca și cum nu aveam altă opțiune *decât* să părăsesc filmul, pentru că tocmai făcusem un film cu puștiul *Knocked Up* și nimeni nu știa că se întâmplă. Începi să te întrebi despre relevanța ta. Sunt un regizor de film pe care oamenii îl iau în serios, sau doar clovnul de la Comic-Con cu o lovitură?

Se pare că sunt *amândoi.* În timp ce promovam *Z.ack și Miri Make a Porno* la San Diego Comic-Con, am fost pe scenă în sala H - imensa sala de șase mii de locuri unde au loc majoritatea panourilor mai mari. Panelul sponsorizat de *Entertainment Weekly* s-a numit „The Visionaries: Directors". Marc Bernardin de la *EW* mă invitase să stau pe estradă cu Judd Apatow, Zack Snyder și Frank Miller - trei tipi care cunoscuseră cu toții gustul dulce al unui blockbuster. Unul dintre aceste lucruri *nu era* ca celălalt.

Poate că nu mă pricep prea mult la tine cinematografic, dar îți pot topi mintea cu abilitățile mele orale. Acea zi nu a făcut excepție: m-am zdrobit de acel panou. Eram un participant la Comic-Con de ani de zile până atunci, iar cei din sala H mi-au spus asta în ziua aceea cu cea mai călduroasă primire și cele mai mari aplauze. Ei știau că nu eram un covoare din Comic-Con care mergea cu mașina până la San Diego numai de câte ori avea mărfuri de curvă; Am participat la Comic-Con de un deceniu, evident mai mult fan decât profesionist. Acea primire a mulțimii și panoul care a urmat au fost ultimul moment bun înainte ca *Zack și Miri Make a Porno* să se deschidă încet trei luni mai târziu.

Deoarece Zack Snyder a fost în panou și pentru că au fost afișate cele mai vechi înregistrări *Watchmen* , cei mai buni membri ai Warner Bros. au fost prezenți. La o jumătate de oră după panel, agentul meu m-a sunat pentru a spune: „Jeff Robinov vrea să stea cu tine la Warner Brothers săptămâna viitoare".

Da, *acel* Jeff Robinov. Ceasul chelie.

L-am întâlnit pentru prima dată pe Jeff în 1996, când trecea la Warner Bros., de la agentul fraților Wachowski. Lucram la scenariul pentru *Superman Lives* și nu ne-am înțeles deloc. Ani mai târziu, am avut o adunare generală concepută de agenți, care a fost destul de dezastruoasă – ducând la crack în acel articol pro-Harvey *Variety* pe care l-am scris. Când am auzit că vrea să se întâlnească după Comic-Con, amiralul meu interior Ackbar a strigat: „Este o capcană!" Indiferent, am luat o întâlnire la Warner Bros. pentru prima dată în aproape un deceniu.

Jeff Robinov pe care l-am întâlnit cu ani în urmă și Jeff Robinov pe care l-am întâlnit la întâlnirea din acea zi păreau foarte diferiti, dar rahatul dur este acesta: *eu* eram cel care probabil era diferit. Eram mai matur în ceea ce privește arta mea. Făcusem niște prostii și îmi stabilisem locul la masă, iar Miramaxkateer-ul din mine îi depășise urechile cu numele brodat pe spate. Poate că eram gata să *aud* ce avea de spus un costum de studio în sfârșit, după ce mi s-a spus atâția ani că scuipă minciuni și se tăvălesc în lașitate creativă și beau sângele bebelușului.

Când mi-am șters propaganda din urechi, iată ce l-am auzit pe Jeff Robinov spunându-mi când am intrat în biroul lui în acea zi: „Oamenii de aici m-au întrebat ce plănuiesc să fac când nu voi mai avea această slujbă și le spun că vreau să produc talk-show-ul lui Kevin Smith".

Mă așteptam la o ambuscadă, dar s-a dovedit că Jeff a crezut că sunt amuzant la Consiliu și a simțit că merită să explorez dacă sensibilitatea mea ar putea funcționa la Warner Bros. M-am oferit să-i arăt *Zack și Miri Make a Porno* , pe care i-a urmărit o săptămână mai târziu. După aceea, din ceea ce am presupus că este politețea studioului, a spus că își va da seama de ceva de făcut împreună. Nu l-am crezut, dar tot am crezut că este un act de clasă. A făcut o călătorie până la mine acasă pentru a vedea filmul: Nu primești servicii de bord de la majoritatea șefilor de studio.

Zack și Miri Make a Porno s-au deschis (sau mai bine zis, *nu s* -au deschis) și m-am gândit că nu voi mai auzi niciodată de la Warner Bros. Într-adevăr, în weekendul de deschidere, nici măcar nu am auzit de Harvey.

Totuși, am primit un telefon de la Jeff Robinov.

Jeff a săpat filmul și a fost aparent investit în succesul său. Mi-ar suna sau mi-ar trimite e-mail cu defalcări financiare și date statistice încurajatoare. Am încasat doar 2,2 milioane de dolari vineri seara, dar Jeff a sunat sâmbătă pentru a spune că toate numerele au venit dublu față de noaptea precedentă – ceea ce însemna că s-ar putea să ajungem la un număr de deschidere cu două cifre (zece milioane), spre deosebire de cele șase sau șapte milioane la care indică numerele de vineri seara. Ar descompune valorile ca și cum filmul ar fi un film WB. M-a ținut departe de pervaz în acel weekend și în următorul. Această creatură dezgustătoare a studiourilor Satanice a fost stânca mea într-o perioadă foarte tulburătoare. Și nici măcar nu am lucrat pentru el sau pentru Warner Bros.

Mă înecam în acest moment, ținându-mă de o geamandură pentru viață dragă; și în loc să-mi calce pe degete ca să alunec în mare, Jeff Robinov – tipul pe care l-am renunțat ca fiind un chel-pompator de ceasuri de studio – mi-a întins o mână potrivită, m-a tras pe punte și mi-a dat o pătură și cacao. Aceasta nu este opera unei mașini de bani corporative fără chip; acesta este gestul amabil al unei ființe umane de bună credință. Mi-a părut puțin rău că l-am numit chel, chiar dacă era adevărat.

La aproximativ o lună după ce i-a văzut *pe Zack și Miri Make a Porno,* Jeff mi-a trimis un scenariu pentru un film numit *A Couple of Dicks.* Era o poză cu un prieten de polițist la care m-am încântat instantaneu pentru că îmi amintea de filmele pe care tatăl meu mă scotea de la școală pentru a merge să văd la un matineu de miercuri: *Lethal Weapon, Beverly Hills Police, Running Scared. A Couple of Dicks* mi-a amintit de comediile de acțiune fundamentale la care am crescut vizionarea.

„Acest scenariu este isteric", i-am spus lui Jeff după ce l-am citit. „Nu știu dacă o pot rescrie pentru că este destul de amuzant."

„Nu vreau să-l rescrieți”, a sugerat Jeff.
„Vrei să fiu în el? Total! Pot să-l joc pe Dave?”
„Nu vreau să fii nici tu în el.”
Eram nedumerit. Am întrebat: „Vrei să conduc serviciul de artizanat?”
„Cred că ar trebui să o regizi”, a spus Jeff. A simțit că *Zack și Miri* au demonstrat că știu ce fac cu o cameră și cu actori și a vrut să aduc această sensibilitate în *A Couple of Dicks* .
La acel moment, distribuția atașată era Will Ferrell și Marky Mark. Negocierile nu mergeau bine, deoarece studioul dorea să facă un film PG-13 pentru bugetul de șaptezeci de milioane de dolari, iar toți ceilalți voiau să-l facă R. În cele din urmă, toți au fost de acord să nu fie de acord, iar Will și Mark au plecat prin oraș pentru a înființa foarte scump *The Other Guys* — un film care nu semăna deloc *cu A Couple of Dicks* .
Am presupus că totul va dispărea. Cu toate acestea, Jeff Robinov a sunat și a spus: „Totuși vrei să faci filmul ăsta?
După pierderea distribuției, am fost șocat că studioul era încă interesat să facă filmul, darămite cu mine. Robinov a spus că am putea ajunge ca un R, dar bugetul a trebuit să scadă. A trecut de la șaptezeci de milioane de dolari la treizeci și cinci de milioane peste noapte. Am ales să rămân să văd unde a mers totul, întărită de încrederea pe care Jeff o are în mine.
Și de parcă nu părea deja ca Moș Crăciun, Jeff a mers cu siguranță la Polul Nord cu următorul său cadou: Îl urmăreau pe Bruce Willis pentru acest film pe care voia să-l regizăm!
Trebuie să înțelegi ce a însemnat asta pentru mine. L- am *iubit pe* Bruce Willis. *Moonlighting* a fost unul dintre programele mele TV preferate din toate timpurile, deoarece personajul lui Bruce, David Addison, era o reprezentare vie a lui Bugs Bunny la televizor. Bill Murray ne dădea *cel* mai deștept, cel mai deștept performanță din cameră, proto leneșul din cinema (John Winger în *Stripes,* Dr. Peter Venkman în *Ghostbusters)* și iată un tip care făcea ceea ce noi numim „Kmart Bill Murray” la televizor o dată pe săptămână, într-o emisiune de detectivi hilar scrisă.
Bruce Willis a făcut faima *să pară amuzantă.* Odată ce a băgat piciorul în ușă, a urmărit pasiuni care l-au atras dincolo de actorie, cum ar fi cântatul. Am învățat să conduc ascultând albumul lui *The Return of Bruno* iar și iar, pur și simplu pentru că caseta era blocată în stereo-ul mașinii prietenului meu. Dar nu a contat, pentru că ne-a plăcut acel album și omul care l-a făcut, mândria lui Penns Grove, New Jersey, Walter Bruce Willis – tipul pe care cei mai mulți dintre noi și-am dorit să fim când am crescut.
Chiar am avut norocul să acționez alături de Bruce în rolul său cel mai emblematic, John McClane, în al patrulea film *Die Hard , Live Free or Die Hard.* Directorul de casting, Deb Aquila, mă pusese în *Catch and Release* ca prietenul dolofan al logodnicului decedat al lui Jen Garner cu un an înainte, iar când m-a sunat despre o audiție pentru regizorul Len Wiseman pentru un rol mic, dar esențial, ca Warlock în noul *Die Hard,* am spus doar: „Te rog spune-mi că voi fi într-o scenă cu bărbatul însuși...”
Au fost luni mai târziu când am ajuns la colțul terenului Universal care era casa subsolului vrăjitorului. Len și echipa lui făcuseră poza pe Coasta de Est și, în sfârșit, s-au întors în oraș pentru a încheia o mulțime de filmări de scenă. Când am ajuns pe platoul de filmare, Len Wiseman, cu ochii strălucitori și nerăbdător, pe care îl întâlnisem cu câteva luni în urmă - tipul care iubea *Die Hard* și abia aștepta să-l aducă pe McClane înapoi pe marele ecran - dispăruse. Len a privit o mie de metri, genul pentru care sunt cunoscuți în mod normal numai veterinarii din Vietnam. Se părea că fusese la război – tot ce lipsea era un colier cu urechi umane.
A existat o diferență marcată în momentul în care Bruce a fost pe platourile de filmare. Ai putea simți că ceva se schimbă în aer. Am presupus că era emoție – electricitatea trebuie să fi fost simțită doar pentru că o legendă a filmului era în apropiere. La naiba, chiar și atunci când Len *îmi spunea* de ce arăta atât de grav și dezvăluia cauza ulcerului său peptic brusc pentru a fi vedeta emisiunii sale, m-am gândit: „Tipul ăsta trebuie să fie moale. Dacă nu se poate descurca pe Bruce Willis, trebuie să fie vina lui cumva. Pentru că cine e mai cool decât Bruce Willis?
Trebuia să filmez pe *Live Free sau Die Hard* pentru o zi. În schimb, s-a întins la patru zile. Bruce a refuzat să tragă toată prima zi. În mod ciudat, în timpul repetiției de blocare, a simțit nevoia să-mi explice *de ce* a oprit producția: producția filma de luni de zile și de fiecare dată când era o gaură în complot, ei spuneau: „Vom adăuga acele informații la scena Warlock”. Scena mea devenise un loc de gunoi pentru multe expoziții cu care nimeni nu voia să se ocupe, așa că Willis a simțit că scena nu are sens și avea nevoie de muncă.
Dornic să-l impresionez pe noul meu cel mai bun prieten, i-am spus: „Dacă îmi dai un laptop și o oră, cred că pot duce dialogul acolo unde vrei tu.”
Lui Bruce i-a plăcut asta. Am fost trimis înapoi la remorca lui Len pentru a crea scena pe care Bruce refuza să o filmeze. I-am dat paginile lui Willis, el a dat note, am reformulat, apoi a trimis paginile prin fax către Fox.
Dar studioul nu a fost mulțumit de schimbări – în special de o replică despre Boba Fett care a dispărut. Nu ne-au permis să filmăm paginile noi. Atunci m-am uitat la ceea ce credeam atunci că este cea mai tare mișcare din istoria Hollywood-ului: Bruce a chemat pe cineva de la Fox, pe cineva care se afla într-o poziție de putere – nenorocitul care nu era Rupert Murdoch. A existat o conversație pe telefonul mobil în timpul căreia l-am ascultat pe John McClane, în esență, *fiind* John McClane pe noile pagini pe care le dorea. M-am topit ca o adolescentă de cincizeci de ani care-l vede pe Fabian la un șosete. La naiba, m-am *udat* ca o adolescentă de 50 de ani care îl vede pe Fabian la un șosete. În acel telefon, Bruce a fost ca un Harvey Weinstein modern, spunând studioului - tocmai mâna care se hrănește - să se ia dracu. Greu. eram îndrăgostit .
Dar eu eram singurul. Indiferent cu cine am vorbit pe acel platou despre cât de cool era Bruce, aveam zâmbete slabe și priviri ciudate. Persoana și personajul despre care aș fi exprimat poetic împreună cu colegii săi de distribuție și colegii săi păreau să fie privite de cei mai mulți de pe platourile de filmare care petrecuseră ceva timp cu el în tranșee ca pe o fantezie.
„Ce rap prost are tipul ăsta”, m-am gândit. „Pur și simplu nu-l înțeleg ca mine. Este nevoie de un băiat Jersey pentru a cunoaște un băiat Jersey...”
Și la asta mă gândeam când Jeff Robinov a spus că Bruce era cea mai bună alegere pentru a-l înlocui pe Marky Mark în *A Couple of Dicks.*
„Știu: oamenii spun că este dificil”, am spus. „Dar ne-am înțeles grozav la *Die Hard* 4 și suntem amândoi băieți din Jersey, așa că cred că mă va asculta. Va fi distractiv.” Foarte sumbru, Jeff a spus: „Sper că ai dreptate.”

CAPITOLUL ȘASE

Despre ce vorbesc, Willis? Și alte chestii Mi-au luat douăzeci de ani să-mi dau seama

Am luat o reducere de 84 la sută din salariul meu de scriitor/regizor pe *Z.ack și Miri Make a Porno* pentru a regiza un vehicul Bruce Willis care a ajuns să fie numit *Cop Afară.* Toată lumea din distribuție și din echipă a luat mai puțin să lucreze la film pentru că eram cu toții atât de încântați să lucrăm la o imagine cu Bruce Willis. Marc Platt, producătorul, a renunțat cu totul la salariu pentru a face bugetul să funcționeze. Pentru un film de studio mare, nebun, prietenul polițist, sensibilitatea bugetară cu care a fost făcut filmul a fost Miramaxtastic. Bruce și cu mine am vorbit la telefon înainte de a începe împușcarea, iar el era cald, conspirativ, șmecher. A spus că suntem yankeii. Am insistat că suntem Edmonton Oilers. Ne-am hotărât pe Flyers, pentru că Bruce și-a amintit încă numele legendei portarului NHL, Bernie Parent. Aveam să ne distrăm de minune făcând un film amuzant – prima lui comedie fulgerătoare în ultimii ani. I-am spus că vreau să-l fac la fel de distractiv ca *Moonlighting.*

O lună mai târziu, stăteam pe platoul de filmare în fața casei răufăcătorului din Brooklyn – poate cel mai prietenos cartier de pe planetă – când un camion de sticlă s-a oprit la semafor, oferind pasagerului o vedere perfectă a unui star de film de bună credință în curtea lui.

„Oh, mori greu!" tipul a strigat la Bruce, numindu-l după cel mai faimos film al său. „Am luat *Die Hard* unul, doi, trei și patru acasă, frate! MORI din greu!!!"

Lumina s-a schimbat, iar camionul s-a oprit. A fost fermecător la naiba. Văzând că unul dintre cele mai faimoase vedete de cinema de pe planetă primind dragoste din partea publicului său m-a făcut să zâmbesc din ureche la ureche. Era un zâmbet destul de mare și trebuia să fie, deoarece Bruce se încruntă.

„Trebuie să-ți placă asta", am spus, disperată să discut cu acest om nefericit. „Atât de minunat încât ei încă te iubesc."

M-a întrebat dacă vreau ca oamenii să țipe tot timpul la mine din mașini, la douăzeci de ani după ce am făcut un film. Se uită cu privirea, urmărind mașina dispărând în Brooklyn, de parcă oamenii din ea ar fi fost responsabili pentru răpirea lui Holly Gennaro.

„Oamenii încă îmi spun Bob tăcut și strigă *„Funcționari",* am replicat eu.

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost un băiat ud și a căutat în altă parte.

Și acesta a fost Bruce pentru filmarea *Couple of Dicks/Cop Out* . Actorul alături de care lucrasem în *Live Free or Die Hard* era acum actorul căruia îi era supărat să mă aibă ca regizor. La fel ca personajele pe care le interpretează, Bruce nu se descurcă bine cu figurile de autoritate – iar când ești regizor, aparent ești responsabil. Așa că în momentul în care am intrat pe acel platou, m-a transformat dintr-un coleg într-un gardian care îl condamna la închisoare de film, unde trebuia să se trezească la ore în care nu voia și să spună glume pe care părea că nu le înțelege.

În prima zi, am avut o scenă foarte simplă de filmat: doi tipi la restaurant, așezați unul față de celălalt, făcând un dialog amuzant. Asta a fost la timoneria mea: tot ce fac în filme sunt doi tipi care vorbesc între ei.

Așa că, când am ajuns pe platou, co-starul Tracy Morgan a început să facă scenariul așa cum a fost scris, iar Bruce a început să iasă din pagină. Încurajată de acest lucru, Tracy a început să renunțe. Și când cineva la fel de talentat și nebun ca Tracy începe să aducă amuzantul, tipul care *nu este* amuzant - tipul care este, de fapt, cea mai îndrăzneață persoană pe care am întâlnit-o vreodată - țestoasele naibii ca Claude Lemieux primind o bătaie de către Darren McCarty. Cred sincer că Bruce s-a speriat în acea zi; este atât de conștient de imagine, încât părea să-și facă griji că Tracy l-ar putea eclipsa. Și mai degrabă decât să-și dezvolte jocul, a mers pe altă direcție: a închis.

Nu a ajutat nici faptul că toate referințele sale culturale erau vechi de zeci de ani. Tracy, la fel ca Seth Rogen, vă poate oferi opt variante diferite ale aceleiași scene, deoarece ambele vor ad-lib și vor scrie în limitele scenei fără a o modifica. Ei știu că fiecare scenă dintr-un film este acolo pentru un motiv, așa că își joacă jocul *în cadrul* scenei, șlefuind-o, făcând dialogul și personajele mai actuale și identificabile. Dar iată că era 2008 și filmam o scenă în care Bruce Willis începe să se prefacă că vede o grămadă de oameni trecând prin Brooklyn, în afara camerei. Referințele de șold ale lui Bruce?

Maury Povici. Connie Chung. Yoda.

După șase ore de filmări, a devenit clar că, odată ce Bruce Willis a devenit *parte* a culturii pop, a încetat să mai acorde atenție culturii pop. Fiecare referință pe care a făcut-o în scenă era dintr-o perioadă *înainte ca* Bruce să fie superfamos. De atunci fusese într-o bulă – o bulă în care Yoda era încă un concept nou.

Mă duceam la el după fiecare luare și îi sugeram modificări sau modificări și încercam să fiu acolo pentru el, dar el se uita la mine de parcă aș fi dat peți, dădea din cap și confirma ironic. Atunci nu ar schimba nimic.

La sfârșitul primei zile, cea mai mare parte a echipei de producție s-a întâlnit în liniște pentru a discuta despre ceea ce ne-am petrecut ziua făcând: filmând o jumătate de scenă cu un tip care în mod clar abia aștepta să facă acest film și multe imagini ale unui tip care nu părea să fie deloc acolo. Chiar dacă Bruce a refuzat orice direcție sau îndrumare, Tracy și-a petrecut mult timp între execuții, analizând ceea ce era amuzant și ce material ar putea fi explorat în continuare în următoarea filmare. Spre deosebire de Bruce, el ar *cere* direct direcție; îi plăcea să aibă pe cineva care să-l aibă grijă. Celălalt tip? Ei bine... poate că avea doar o zi proastă.

Până în dimineața următoare, Bruce a îndepărtat cu totul orice mască de plăcere și mi-a arătat cine era cu adevărat: tipul prin care trebuia să treci pentru a face filmul. Dar Warner Bros. și-a asigurat pariul înconjurându-mă cu cel mai bun absolut din industria cinematografică din New York. Jeff Robinov i-a numit pe Mike Tadross și Ray Quinlan ca producător și director de producție. Această pereche de veterani din industria cinematografică cu părul alb pe care i-am numit Zeus și Apollo avea aproximativ trei sute de ani de experiență în realizarea de filme între ei, lucrând la aproape toate spectacolele mari care au venit vreodată prin cele cinci cartiere. Fie că a fost golirea Manhattanului pentru *I Am Legend* sau filmarea *Manhattan-ului* cu Woody Allen, Tadross și Quinlan erau acolo – Rosencrantz și Guildenstern din comunitatea cinematografică din New York.

Mike și Ray m-au înconjurat cu un echipaj uimitor care s-a mișcat ca măruntaiele unui ceas elvețian sub conducerea lor fermă, dar prietenoasă. Și mulți dintre membrii echipajului meu lucraseră la al treilea *Die Hard* cu ani în urmă, așa că nu erau surprinși cât de rahat trecea Bruce peste o simplă lovitură de remorcare. În timp ce Tracy se prefăcea că conduce prin Bay Ridge, Bruce trebuia să facă un monolog despre o carte de baseball foarte importantă și valoarea acesteia pentru tatăl său. Filmam pe ceea ce se numește o remorcă de proces: așezi mașina cu imagine, precum și luminile și camerele, pe un camion cu platformă și o conduci. În film, arată ca doi tipi într-o mașină, conducând și vorbind; în viața reală, platforma de remorcă seamănă mai degrabă cu o plutire a lui Macy's Thanksgiving Day Parade, atrăgând *multă* atenție asupra sa. Atenție că a devenit clar că Bruce nu a vrut.

În timp ce parcam într-un bloc din Brooklyn pentru a aprinde luminile și a ne pregăti de alergare, localnicii se adunau în jurul rulotei procesului, curioși de tot ceea ce implică filmarea unui film. Adăugați la asta o vedetă de cinema precum Bruce și o vedetă de televiziune precum Tracy și aveți cel puțin douăzeci de oameni, care arată, fac fotografii sau pur și simplu vizionați de peste drum.

Willis m-a chemat la cățea despre cât a durat să ajung pe drum. Camera de filmat și echipajul de tachelaj se înghesuiau pe toată remorca, făcând-o în siguranță, asigurand echipamentul astfel încât să nu cadă pe drum și să ucidă pe cineva. Bruce a început să-i arate pe oameni și să mă întrebe ce ar fi trebuit să facă și de ce o fac atât de încet. A dat din cap către directorul nostru de fotografiat, Dave Klein, și i-a spus că tot ceea ce a făcut a fost să aprindă luminile – ceea ce este oarecum treaba unui director de imagine. Fara lumini? Fără cameră, fără acțiune.

Am încercat să glumesc despre asta cu el pentru a ușura starea de spirit, dar s-a uitat la mine în tăcere, de parcă i-aș fi spus: „Văd oameni morți”. Am grăbit echipa care se grăbește și în câteva minute am ieșit pe străzile orașului pentru a ne filma scena pe trailerul procesului.

Am făcut câteva alergări în jurul Bay Ridge înainte ca Bruce să anunțe că a terminat. Nu primisem din scenariu toate ritmurile de performanță și informațiile de care am simțit că avem nevoie pentru a finaliza scena, dar asta nu a contat pentru Bruce, deoarece filmasem ceea ce *el* a simțit că este cel mai important aspect al paginilor: monologul său. Dacă n-aș fi fost o păsărică atât de uimită – *ca* și cum ar fi fost Affleck care făcea asta? Și dacă ar fi fost un scenariu care i-a plăcut, un co-star pe care l-a înțeles și un regizor pe care nu-l detesta, poate că ar fi fost bucuros să-l îndeplinească. Dar nu am fost fericit pentru mine ori de câte ori Fifth Element era pe platourile de filmare. Iubitor de distracție, Hudson Hawk a fost de fapt doar nebunul Bummer Buzzard – tipul care m-a tras deoparte și mi-a sugerat cu tărie, fără nicio urmă de ironie, să nu-l mai chem niciodată să joace înainte de zece DIMINEAȚA . După acea mini prelegere, Bruce a plecat – aparent mulțumit că se descurcase bine, în timp ce noi ceilalți eșuaseră cumva.

Asta a fost ziua a doua.

Restul filmării cu el a fost la fel de distractiv. Bruce s-ar fi chinuit în mod deschis despre cât de puțini bani câștiga în această emisiune (era cea mai bine plătită pisică din film cu milioane, firește) și și-a băgat călcâiele pentru a opri producția din cauza celor mai ciudate și mai proaste prostii. A existat o scenă în care scenariul îi cerea ca personajul lui Bruce să sară dintr-o mașină parcata, astfel încât să poată alerga peste stradă pentru a se îngriji de partenerul său căzut, care tocmai fusese tras de tipul rău cu un Uzi. Este un moment de panică, cu mulțimea împrăștiată în timp ce geamurile din sticlă de bomboane se sparg. Făceam acoperirea lui Bruce și când am strigat „Acțiune!” a coborât din mașină și *a traversat* strada, părând mai iritat decât îngrijorat că partenerul lui ar putea fi mort. AD Michael Pitt și cu mine am privit cu gura căscată la plimbare cu impact redus al lui Bruce. La sfârșitul acelei prime imagini, i-am spus lui Bruce că facem o a doua. Părea cu adevărat șocat că vreau să merg din nou.

„Știu că ai fost în o sută de filme în care sari din mașină purtând o armă, șefu’, i-am spus încet. „Dar aceasta este prima dată când o fac vreodată. Și am așteptat cu nerăbdare să-ți arunc camerele, alergând peste stradă cu o armă, pentru că este atât de prost de film. Deci, putem face asta încă o dată?”

Bruce și-a dat ochii peste cap și mi-a făcut semn să plec. M-am întors în spatele monitorului, așteptând să ia două, dar Bruce nu a vrut să urce în mașină: se sprijinea doar de ușa șoferului. M-am dus și l-am întrebat dacă e ceva în neregulă. A spus că este gata să tragă.

„Minunat. Am nevoie de tine din nou în mașină”, i-am spus.

„Am făcut asta deja.”

„Poți să mai faci o dată și pe *această* imagine?” Am întrebat pe același ton al vocii pe care l-aș fi folosit pentru a implora o tipă pentru o slujbă de mână în liceu.

La fel de serios ca un duhovnic republican, s-a uitat la mine cu dezgust și a spus: „Deci vrei să cobor și eu din mașină din nou *?!* ”

Colosantul leneș și gras din mine și-a simțit durerea. Totuși, colonistul leneș și nebun din mine nu primea milioane pentru a se preface că este un polițist al cărui partener era împușcat. Așa că drăguță, te rog, cu zahăr pe ea — urcă-te în mașina dracului și coboară încă o dată din nenorocită de mașină cu sentiment. A doua (și ultima) preluare este în filmul terminat. Dacă veți observa, când i-am spus lui Bruce, el a ieșit deja din mașină — asta pentru că, oricât de greu ar fi fost *Cop Out* de înghițit pentru unii critici, ar fi fost un adevărat scuipat dacă ar fi urmărit reacția ultrablaz a personajului lui Bruce la o persoană iubită a cărei viață era în pericol. A fost atât de dezamăgitor de aproape de prima preluare, încât mesajul a fost clar: Acesta era cel mai bun lucru pe care avea să-mi dea.

Unde a fost fermecătorul fericit care a făcut-o pe Maddie Hayes să se îndrăgostească atât de nebunește? Nu existau petreceri ale personalului limbo, așa cum fuseseră la Agenția de Detectivi Blue Moon ori de câte ori Bruce era prin preajmă. Omul cântăreț care m-a făcut să cred că Seagram's Wine Coolers erau un spirit suficient de bărbătesc pentru a smuci într-un butoaie de liceu? S-a dovedit a fi cea mai nefericită, mai amară și *cea mai rea* emoționată pe care am întâlnit-o vreodată la *orice* slujbă pe care am avut-o. Și ține cont, am lucrat la Domino's Pizza. M-am înscris să lucrez cu John McClane, dar mi-am petrecut întregul film regizat pe Mikey, copilul care vorbește, minus liniștea scientologică a lui Kirstie Alley și John Travolta.

„Vedeți dacă încă vă place această meserie după ce o faceți timp de douăzeci și cinci de ani”, mi-a spus Willis odată, despre domeniul artelor ales de noi.

„O fac de cincisprezece ani și încă îmi place”, am replicat.

Bănuiesc că a luat asta ca pe o provocare, totuși, deoarece a promovat un mediu de lucru neplăcut și neproductiv ori de câte ori era pe platoul de filmare. S-ar fi cățea să nu fie împușcat primul, și s-a cățea mai tare că nu va fi împușcat *pentru* o zi, ca să poată merge acasă. Ura filmările de noapte și l-a învinovățit pe directorul de fotografiat Dave Klein pentru că nu a vrut să filmeze scenele în plină zi.

Când Bruce nu era prin preajmă, filmarea a fost distractivă și fructuoasă; când Bruce era pe platourile de filmare, *A Couple of Dicks* se simțea mai degrabă ca săptămâna pe care o petrecusem în *Live Free sau Die Hard,* dar cu *mine* în scaunul de regizor în loc de Len Wiseman. Tot ce lipsea era colierul *meu* din urechi umane.

Zilele în care nu voia să dialogheze erau întotdeauna interesante. Scenariul lui Mark și Robb Cullen pentru *A Couple of Dicks* a fost unul dintre preferatele listei negre în oraș – Lista Neagră fiind o colecție neoficială a celor mai bune scenarii neproduse din domeniu, așa cum sugerează un sondaj informal în toate studiourile. Inițial, filmul fusese înființat la o altă companie, scenariștii fiind atașați la regizorul Robin Williams în rolul lui Jimmy și James Gandolfini în rolul lui Paul. Când acea versiune a fost pusă în aplicare, Warner Bros. l-a prins *pe Dicks* cu avertismentul că familia Cullen renunță ca regizori pentru prima dată.

Acesta este un mod de a spune că scenariul pentru *A Couple of Dicks* a fost foarte apreciat, puternic și amuzant. Așa că a fost întotdeauna puțin uimitor de fiecare dată când Bruce a renunțat la dialogul său. Sigur, un actor se va confrunta cu replici pe care vrea să *le schimbe* într-un scenariu. Dar acesta a fost cazul unui tip care a renunțat complet la replici – în mijlocul *dialogului.* Un lucru este să alegi să joci un *monolog* cu o privire pătrunzătoare sau cu o singură expresie, dar când ești jumătate dintr-o scenă cu două persoane și faci o „alegere” să nu faci *jumătate* din dialog? Asta îl lasă pe celălalt actor într-un iad de expunere – pentru că acum celălalt actor trebuie să țină replicile lui și *ale tale* .

Bruce a făcut asta la ședința comună de pizza L&B din Brooklyn. Ajungem la platou pentru o repetiție de blocare și Bruce ne spune mie și celor Cullen că nu face niciun dialog. Rațiunea lui era că personajul său Jimmy, care tocmai fusese lovit cu Taser și furat de o carte de baseball foarte scumpă, ar fi atât de supărat pe Paul lui Tracy Morgan pentru lipsa de intervenție a partenerului său, încât pur și simplu a refuzat să vorbească cu el în scena următoare. De parcă n-ar fi destul de ciudat, a insistat și să poarte ochelari de soare cu oglindă, astfel încât să nu vedem nici măcar această performanță revoluționară, nonverbală în ochii lui. Realizare sac de duşă: DEBLOCAT!

Așa că sunt eu, Robb Cullen și Tracy, reechilibrând tot *dialogul* într-un *monolog.* Acum, Tracy trebuie să transmită de două ori informațiile din scenă, încorporând replici pe care nu a crezut niciodată că va trebui să învețe. Și când am ajuns la a opta și a noua repriză, bietul Tracy se chinuie să-și amintească măcar toate informațiile pe care a trebuit să le transmită dintr-o dată în ceea ce a fost cândva o mână cu două mâini, dar acum este mai mult cu o singură mână, cu un tip despre care nici măcar nu suntem siguri că este treaz în spatele acelor ochelari cu oglindă. La un moment dat, ne-a legănat cu mișcarea lui mare – și-a scos ochelarii de soare pentru un minut, a curățat lentilele cu cămașa, apoi și-a pus ochelarii la loc. A fost un pic prea David Caruso pentru gustul meu și nu a ajutat-o nici măcar pe Tracy.

Sunt un nenorocit leneș și gras, așa că pot să-mi observ destul de ușor ai mei. La repetiția de blocare, Bruce a aruncat o privire la toate dialogurile nesexy și expoziționale pe care ar trebui să-l ofere în scenă și presupun că brusc a decis că valoarea a două pagini din jumătatea sa din dialog ar fi cel mai bine să nu spună deloc - cel puțin nu de *el* . Puteți numi asta un actor care face o alegere; Eu numesc asta un actor care face o alegere pentru un alt actor și apoi nu face dubla povară pe care a pus-o brusc asupra tipului să nu fie mai ușoară, abia fiind prezent în scenă cu el. Nicio insignă de merit de corectitudine pentru Ultimul Scout.

Ceea ce a făcut „alegerea” lui și mai dificil de rezolvat a fost faptul că și-a renunțat la dialog în scena anterioară. În film, Bruce este jefuit de o carte de baseball valoroasă, iar Kevin Pollak și Adam Brod, care sunt dușmanii, pe Bruce și Trac, își pun părerea despre faptul că au fost victima unei crime în timpul interogatoriului lor. Am filmat mai întâi acoperirea lui Bruce, conform cererii sale, dar, în loc să-i citim jumătatea dialogului cu actorii din scenă, Bruce a insistat din nou să facă totul cu privirea obosită și ofilită către Pollak și Brody. Acest lucru a dus la sute de metri de imagini în care Bruce nu acordă atenție băieților care vorbeau cu el. Era clar că scena nu va funcționa cu ceea ce ne-a dat el, așa că Robb Cullen și cu mine am început să venim cu un nou dialog pentru Pollak și Brody pentru a spune că ar acoperi

găurile din scena lăsate de „alegerea” lui Bruce. La *Cop Out* Film School, am învățat încet cum să filmez o scenă fără implicarea completă a principalului meu, așa că am știut că avem restul zilei să ne întoarcem și să construim scena corect.

Dar deodată, a apărut o ridă. Bruce a decis să rămână și să facă în afara camerei pentru băieți. Asta însemna că orice rescriere pentru a salva scena pe care a fugit-o optând pentru a nu face dialogul acum nu avea să se întâmple, pentru că atunci când Bruce este pe platoul de filmare, voința lui este lege.

Așa că filmam pe Pollak și Brody, iar Bruce oferea spectacole în afara camerei pentru colegii săi actori – adică stătea acolo, abia se uita la ei, nu făcea dialogul scenariu. I-am pus pe băieți să se uite la centrul mort al fundului cutiei mate pentru a-l reprezenta pe Bruce în afara camerei și, dintr-un motiv oarecare, acesta l-a deranjat pe Bruce. El a vrut ca ei să privească camera în stânga sau în dreapta, nu în partea de jos a cutiei mate. Nu a contat că regizorul a ales acea linie a ochilor, nici nu a contat că regizorul era și redactor, nici nu a contat că nu era nici măcar o lovitură în care se afla: Bruce a insistat să facem una în felul lui.

— Bine, am fost de acord. „Următoarea luare.”

Dar Pollak și Brody *au zdrobit* această imagine, legănând ad-lib-uri foarte amuzante și perfecte pe care le-am putut tăia în scenă, eventual salvând-o. Eram fericit și aveam tot ce aveam nevoie de la ei, așa că am indicat că mergem mai departe cu standardul „Verificați poarta”.

„Uau, ui, l-am auzit pe Bruce spunându-mi.

M-am uitat la el și l-am întrebat: „Nu am terminat încă?”

„Încă una”, a spus tipul care nici măcar nu era în împușcătură.

„Da?” am întrebat, sperând că va auzi lipsa de entuziasm din vocea mea.

Bruce mi-a făcut semn cu mâna pentru o conferință privată și, în timp ce am făcut acest lucru, i-am spus echipajului: „Stapel pe piesă, toată lumea. Trebuie să vorbesc cu directorul.”

Și ai fi crezut că sunt Hans dracului însuși Gruber, așa cum Bruce Willis *s-a întors brusc* împotriva mea, spunând: „Avem o problemă aici?”

Eram cu ochii mari. Omul ăsta a avut o astfel de problemă cu comentariul meu nebun de regizor – un comentariu care se baza pe fapte, din moment ce bărbatul acum dădea prag în această scenă – că a pășit spre mine în fața întregii distribuții și a întregii echipe.

„Nu am nicio problemă”, am spus. — Dar se pare că ai, șefu’.

„Ei bine, poate ar trebui să eliberezi platoul ca să putem vorbi despre asta”, a spus el, aruncându-mi privirea dură a lui McClane.

„Vrei să șterg setul?” am întrebat, încercând să ascund teroarea pe care o simțeam. De unde stătea Bruce, putea să mă lovească cu ușurință: era la distanță de lovire (alertă tocilar de film: era și în *Striking Distance).* „Bine și tuturor din acel magazin minuscul și fals de cărți de baseball, le-am spus: „Puteți să luați cinci, oameni buni? Exterior."

Când toată lumea a plecat, a țipat la mine că nu i-am acceptat sugestia. Am spus că am tot ce îmi trebuie pentru scenă și că îmi *place* linia ochilor pe care i-am *rugat* pe Pollak și Brody să mi-o dea.

Apoi, de nicăieri, m-a întrebat dacă vreau să-l lovesc.

A fost al naibii de nebunie. L-aș compara cu teatrul de liceu, dar nu m-am implicat niciodată într-o confruntare atât de meschină și faux-macho în adolescență. Și mai rău? Pierdeam timp și bani – doar pentru ca acest leu de iarnă să-mi arate că mai are dinți. Eu: tipul care a luat 84% reducere de salariu pentru a face filmul cu prostul mare și prost.

M-am liniștit și am spus că îi vom aduce pe toți înapoi și îi vom trage în felul *lui* . Apoi am ieșit afară și le-am spus tuturor să se întoarcă și să se pregătească pentru încă o dată a aceleiași configurații. După aceea, am mers o jumătate de bloc până la rulota mea, m-am închis în baie și am băgat pumnul prin perete de trei ori.

Sună mai impresionant decât este, deoarece pereții remorcii sunt destul de subțiri ca hârtie. Dar nu dauna reală a fost atât de neplăcută pentru mine; a fost aruncarea unui pumn — chiar și într-un zid nevinovat. Acest bărbat a reușit să mă facă într-un spațiu la fel de confuz și confuz din punct de vedere emoțional pe cât a putut soția mea în mijlocul celor mai grele argumente ale noastre. Dar aș putea s-o iau pe Jen și aș scăpa; Nu am avut acest lux cu Bruce. Frustrarea creată de Willis în acea zi m-a transformat în Cuba Gooding Jr. în *Boyz n the Hood* — legănându-mă în aer, prins în gura nebuniei. Și pentru restul emisiunii, ori de câte ori cineva folosea baia mea din rulotă și ieșea întrebând despre cele trei găuri uriașe care decorau pereții, asistenta mea Meghan spunea: „Am numit acele găuri Die Hard One, Die Hard Two și Die Hard Three”.

Cred că totul se reduce la asta: Bruce stă în spatele regizorilor de ani de zile, uitându-i cum fac televizor și film. Faci asta suficient de mult, știi la fel de multe ca toată lumea de pe platou: știi cum funcționează toate departamentele, ai avut experiență în filmări care nu fac demersuri și sunt șanse să fi fost prin mai multe filme decât oricine altcineva din distribuție sau din echipă. În acel moment, mulți actori fac pur și simplu tranziția la regie — îi trec în minte Robert Redford, Kevin Costner și Ben Affleck.

Bruce ar fi un regizor uimitor, deoarece a acumulat o mulțime de abilități de filmare, pur și simplu fiind în atâtea filme câte a avut de-a lungul întregii sale cariere. Dar, în schimb, Bruce optează pur și simplu pentru a le spune oamenilor ce să facă pe platourile *lor* . Din păcate, el îți spune doar ce treabă proastă faci, clătinând din cap de parcă nimeni nu înțelege cinematografia în afară de *el* .

Dacă treci prin iad, așa cum se spune, continuă să mergi – până vei ieși cu totul din iad. Unul dintre lucrurile care te ajută să te concentrezi mai puțin asupra unui prezent nedorit este promisiunea eternă a unui viitor plin de speranță. Așa că, în timp ce câștigam priviri condescendente de la Walter Bruce pur și simplu pentru că făceam treaba pentru care am fost angajat, visam la *Hit Somebody* – filmul de hochei pe care intenționez să fie ultimul meu film.

Când am ajuns pe platoul *lui Dicks* , mi-am pus inima să-l numesc pe Bruce ca un veterinar de hochei grizzled care moare pe gheață. Pentru a pregăti acest lucru, am cumpărat o cutie de sticlă pentru trofee de puci de hochei, care arăta colorat toate pucurile fiecărei echipe ale Asociației Mondiale de Hochei care a lovit vreodată gheața. A fost menită să fie momeală.

Ideea a fost simplă: am tăiat întotdeauna filmele pe care le filmez în timpul producției și invit distribuția și echipa să viziteze sala de montaj oricând doresc să-și vadă munca asamblată așa cum va arăta în filmul terminat. Fac asta de când *Jay și Silent Bob Strike Back* – și îl împărtășesc cu distribuția și echipa, cărora le place mereu să vadă filmul prinzând contur zi de zi. Fiți întotdeauna un mare incluzător, copii; excludeți oameni și excludeți și ideile lor posibile bune.

Așa că în mintea mea, scena ar decurge așa: Bruce va veni în cele din urmă în sala de editare după multele mele invitații. Și, în timp ce îi monitorizam filmările tăiate, el vedea acea carcasă de sticlă așezată deasupra unui difuzor și întreba: „Ce este asta?” Și apoi l-am lovit cu trei perioade pline de discuții despre hochei și de momente de *Hit Somebody* – în timpul cărora el a aflat totul despre personajul pe care îl scriam pentru el. Și spunea: „Dă-mi un scenariu de îndată ce se termina.” Și, în cele din urmă, Bruce Willis avea să joace acel rol în filmul meu și să câștige Premiul Academiei făcând acest lucru, sau alte laude pe care am simțit întotdeauna că le merită, dar nu l-am văzut niciodată să primească. Aș arăta lumii cât de tare și de talentată a fost cu adevărat Pride of Penns Grove. Și lui Bruce i-ar plăcea pentru că, în cele din urmă, nu ar avea o armă în mână în timp ce alerga pe ecran; el ar patina, ținând în schimb un băț de hochei.

Asta a fost înainte să-mi pun pumnul prin pereții aproape de carton al remorcii. M-am întors în sala de editare în acea noapte, am luat cutia de sticlă pentru disc de hochei de pe difuzor și am ascuns-o în spatele dulapului.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru iarbă, este tot ce pot spune. La sfârșitul fiecărei zile de lucru, mă întorceam în apartamentul meu, petreceam timp cu familia mea, apoi explodam și editam filmările brute din ziua precedentă. Nu mi-a trecut prin cap să fac un prânz afumat pe care să-l aduc pe platou decât la jumătatea spectacolului, când l-am văzut pe Willis luând un pahar într-o după-amiază. Nu a fost nimic scandalos: doar unul rigid la prânz. Tipul are dreptul — este un adult. Dar la fel și eu. Așa că, pe măsură ce adulții adulți făceau alegeri să bea alcool .i т'ј i «»i NTTTT no . K. i .—4 — „ i. т _i : voi incita prânzurile, voi fuma în cuierul meu și jucați meniuri NHL 00 Wini și diverse puck-heaus de la echipaj. Mi-am petrecut prânzurile dormind, din moment ce nu aș dormi prea mult în toate nopțile, până la primele ore ale dimineții. Bui a nap woulun'i face lucrul cu Bruce mai ușor io lake—

THC woulu. Până la prânz, sa întors la lucru pe platoul de filmare, crocant și reauy să se rostogolească cu oceanele mai multă toleranță pentru domnul Morose.

Pentru a fi corect, Bruce nu a fost întotdeauna uoom și sumbru pe platoul *Cop Out* . Odată, l-am văzut pierzându-l și râzând isteric. Am fost între filmări la vioeo village — aranjamentul monitoarelor care vă permite să vedeți exact ceea ce vede camera, astfel încât toată lumea de pe platou să aibă o idee generală a ceea ce se vede în cadru. Prietenul meu Malcolm făcea pe oameni când Bruce ne-a spus pe toți pe care nu îi cunoaștem. El ne-a întrebat dacă vrem să vedem adevăratul comeuy. Un laptop a fost adus pe lângă Bruce ne-a instruit să mergem pe YouTube și să căutăm Reu Rose Tea. in uoing so, ni s-a prezentat o reclama alb-negru din anii '60. a fost un loc pentru Reu Rose Tea în care cimpanzeii în costume „cântau" la instrumente și „cântau" peste anu peste „Reu Rose Tea". Ceai de trandafir Reu!" La început, a fost fermecător să-l vezi pe Willis făcându-se la clip: Se pare că toată veselia nu-l bântuie încă, și poate că Anakin Skywalker era încă îngropat undeva, după masca aceea. Dar după vizionarea directă a pitchmen-ului primatelor, când râsetele s-au terminat pentru toată lumea, cu excepția lui Bruce, am început să mă întreb dacă maimuțele erau încă în viață sau dacă erau disponibile pentru a juca în spectacol - pur și simplu pentru a pune un zâmbet grozav pe fața acestui om în timp ce era pe platoul de filmare. se pare că singura cale către inima gorilei opt-hunureu-pounu era cu o grămadă de cimpanzei.

După ani de sentimente anti-Hollywoou la Miramax, cred că stuuio a fost inamicul. Dar, în realitate, stuuio a fost minunat la fiecare pas. Chiar și atunci când ne-au spus că va trebui să schimbăm titlul *A Couple of Dicks,* au fost mai mult colaboratori decât conuescence. După ce am văzut prin ce am trecut cu evaluările pe *Zack și Miri Make a Porno,* Warner Bros. a apelat la rețele și a întrebat dacă au probleme să caute locuri pentru un film cu polițiști intitulat, în mod obraznic, *A Couple of Dicks.* Rețelele spun că-ți iubesc titlul, dar nu vor rula locurile înainte de nouă noaptea. Studiul le-a explicat că nu se poate aștepta să comercializeze filmul în mod eficient dacă nu pot difuza spoturi TV înainte de nouă, așa că au cerut o schimbare a titlului. Prouucer Auam Siegel și credeam că trebuie să aruncăm la gunoi o întreagă campanie de continuare cu Robb Cullen pentru *Dicks 2: Dicks Come Again,* cu sloganuri de poster precum „Things just got haruer" sau „Get Dicks-slappeu!"

Bugetul *Cop Out* a fost de treizeci și cinci de milioane de dolari, dar din moment ce am tras mai puține uay-uri întregi decât toate jumătățile de uay din celelalte filme pe care le-am filmat vreodată *combinate,* am adus filmul acasă pentru treizeci și două de milioane - economisind bani, la fel cum am încercat întotdeauna să uo la Miramax. Toată propaganda aia am fost feu despre cum stuuilor nu le pasă de filmele lor și cum toți directorii doar încasau salarii? Rahat total.

Nu numai că mi-am petrecut întreaga carieră crezând în mod prostesc în turba anti-stuio, dar am fost plagueu și de alte convingeri asemănătoare chilușilor: am renunțat la mulți bani ca să lucrez cu un tip pe care-l creez un erou în sufletul meu. Anu nu pentru că a jucat un erou în filme, ci pentru că *l-a făcut:* ca și mine, Walter Bruce Willis s-a născut la nenorocitul universului showbiz, fără nicio cale aparentă de intrare și nici în Hollywoou peuigree, și *încă* a trecut prin poartă. Ca Daviu Auuison, mi-a făcut râs, sigur; dar, mai important, mi-a dat *speranță* — speranța că poate, poate, *aș* putea să fiu și eu în lumea filmelor. Dar cine vrem sau neeu oamenii să fie și cine sunt cu adevărat, să fie la kilometri distanță, mai ales în filme.

a fost un rahat greu pentru că îmi place cu adevărat *persoana lui Bruce Willis* și imaginea că Bruce Willis ar putea fi și mișto. Dar la enu de uay, nu era cool, nu era un om nenorocit: era doar un star de cinema. Proiectăm entitati asupra vedetelor de film, uitând că majoritatea sunt de fapt doar pânze goale peste care pot avea loc niște spectacole foarte interesante. Am proiectat o personalitate asupra lui Bruce anu nu a fost pregătit pentru a face față realității. În timp ce știu despre Hollywoou de ani de zile, nu am mai lucrat niciodată cu un star de cinema de bună calitate (te rog să nu-i spui lui Ben Affleck că am spus asta). În cele din urmă, singurul lucru care a contat, cred, a fost dacă Bruce era priceput să *joace* un erou. Anu a fost: mereu a fost, mereu va fi. Marele pretenent.

Știi cine a fost *adevăratul* erou din *Cop Out* ? Tracy Morgan. Sever uiabetic, Tracy trecea printr-un picior deosebit de greu în timpul filmării, cerându-i să poarte o cizmă fixă cu un dispozitiv de urinare între fiecare fotografiere. Gaura din piciorul lui Tracy i-ar fi interzis tipului chiar să lucreze, darămite să alerge în jurul unui platou de film pretinzând a fi polițist. Cu toate acestea, chiar și cu asta, a dat 100% anu beyonu pentru spectacol. Tracy a fost cea care a continuat spectacolul. Tracy — tipul care-i faci pe toată lumea să râdă în timp ce alăpta un picior uamagu pe care poți să-l vezi. Și el a venit să lucreze cu un legenu și și el a învățat destul de repede că tipul pe care l-a prezentat ca să fie într-un film nu mai există, dacă a mai existat vreodată.

S-ar putea să nu aibă joc în filmul finisheu, dar în fiecare an de filmare a filmului *Cop Out,* ne uităm la un erou trapând în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, încercând să-și facă ceva, alergând cu picioarele tăiate. Dar bine, în producția *noastră de Die Hard,* Tracy a fost John McClane, iar John McClane a devenit Hans Gruber al filmului.

Căruia îi spun: *„Yippie ki-yay, ticălosul de film. "*

CAPITOLUL ȘAPTE

Weed, Gretzky și
Getting My Shit Together

De ani de zile, am creat filme despre stupitori – toate în timp ce am fumat mai puțin de zece ori în total în întreaga mea viață. L-am cunoscut vreodată exact un stoar – Jason
Mewes — și el s-a calificat foarte bine. pentru că abia a devenit verde înainte de Hancinp cu domnul Brownstone.. Mewes poate să fi portretizat un stoner, dar în realitate era iiist.
.. -J „" , — - ™_^_, .. c ^— „ ~ --„-"'O .. -—* _ r -- --- -— ~ -—"*_r — .. J —
trecând prin Weedville în drum spre un rahat mai greu și mai înfricoșător. Eram niște fraude (sau actori), da; dar acele filme frauduloase pe care le-am făcut ar fi cele

care m-ar pune în cele din urmă pe un platou cu omul care avea să devină guru-ul meu ganja și să mă plaseze pe calea către iluminare, beatitudine, calm și creativitate.

Seth Rogen este un geniu – pur și simplu nu există două moduri în acest sens. Este un geniu al comediei care poate scrie pe picioarele lui. În ceea ce mă privește, e și el un geniu al vieții, pentru că tipul a spart codul pentru mine. Seth a fost cel mai productiv fumător de oală pe care l-am întâlnit vreodată și nu a părut niciodată depărtat. Iată un tip care nu numai că putea să se *descurce* , ci și să se descurce de la ta, de la prietenii tăi *și* de la mama ta - totul în timp ce făcea o mulțime de lucruri. Nu mai cunoscusem pe nimeni ca până acum și, deși am fost întotdeauna destul de simplă, mi s-a părut atrăgătoare și oarecum de invidiat.

Mi-a plăcut să mă uit la integestia ascuțită a lui Rogen care construiește glumă după glumă în mijlocul scenei, în timp ce camerele rulau, cu puțină pregătire, făcând fiecare cadru utilizabil. Dar, oricât de mult mi-a dat pe platoul *Zack și Miri Make a Porno* , a fost ceea ce mi-a dat *de* pe platou, după ce am terminat, asta ar schimba totul.

În momentul de față, fiecare urs și twink iubitor de urs speră că următorul paragraf este despre mine și Seth Rogen împărtășindu-și articulația. Dacă vrei să te oprești chiar aici ca să poți smulge unul - imaginea a doi băieți amuzanți, cu barbă și pufoși, care sări unul în celălalt cu wieners-ul în sertarul așchiat al ochiului minții tale - nu mai citește.

Ceea ce sa întâmplat cu adevărat a fost că am fumat iarbă cu Seth.

Când filmul s-a încheiat, l-am întrebat pe regele stoneers dacă vrea să declanșeze un eveniment festiv în sala de editare în acea noapte. Am strălucit și am revizuit întreaga filmare, râzând în timp ce ne uitam la filmări și am conversat liber într-un mod pe care nu l-am mai făcut de ani de zile. Rogen a vorbit despre cât de influent a fost *Clerks* și eu am vorbit despre partea mea preferată din *The 40-Year-Old Virgin* – când Seth joacă un joc video de luptă cu Paul Rudd, câștigă și povestește ce se întâmplă pe ecran – personajul său îl decapita pe Rudd. Mi-am pierdut rahatul și am revenit de cinci ori, doar ca să-l aud spunând: „Îți smulg capul; acum o arunc în corpul tău. Ți dracului!" A fost o noapte distractivă. A fost sincer și sincer. Era iarbă. Mi-a plăcut.

Dar eram Căpitanul Responsabilitate, așa că n-am mai fumat încă trei luni. Chiar dacă am luat parte din aerul lui Dumnezeu și am găsit o versiune mai bună a mea așteptând acolo după ce am expirat, încă aveam noțiuni greșite despre ceea ce făcea și era iarba: nu credeam că pot lucra *și* fuma.

Așa că abia după ce am încheiat editarea despre *Zack și Miri* m-am răsfățat din nou – de data aceasta pe 4 iulie 2007. Părinții lui Jen o scoseseră pe Harley din oraș, până la Big Bear, lăsându-mi lui Jen și mie toată casa pentru noi înșine. Și din moment ce am crescut într-o familie de cinci persoane, într-o casă mică, cu un etaj, cu trei dormitoare, ori de câte ori există o casă goală, mintea mea se îndreaptă imediat spre transgresiune. Când locuiam cu părinții mei, de îndată ce ieșeau din casă pentru câteva ore, încercam să realizez *ceva* care era fie descurajat, fie contrar regulilor. Nu era prea multă logică în afară de „Nimeni nu este aici să spună nu..."

Acel instinct nu a dispărut niciodată. Chiar dacă locuiesc într-o casă cu o distanță suficientă între mine și camerele copilului meu, încât ea nu va bănui niciodată că părinții ei iau naibii, darămite să-i *aud* , încă am erecții dure când nimeni altcineva nu este acasă decât eu și Jennifer. Toate acestea sunt accentuate de faptul că soția mea se trage într-un stil pe care îl pot descrie doar drept „distractiv de liceu": chiar dacă am tras-o cu aceeași femeie în ultimii 10 ani, ea *încă* îmi provoacă isteria hormonală nebună pe care altfel am simțit-o în liceu în acele zile amețitoare (și capricioase) ale ceea ce adorabil bunică-mea proaspătă și proaspătă. lovitură cu degetele." De fiecare dată când fac sex cu Jen Schwalbach, mi se pare că scăpăm cu ceva. Este transgresiv în timp ce ești la fel de ne-Hollywood pe cât îți poți imagina (doi oameni fac sex monogam, singuri într-un pat). Schwal-Doll se bucură de sexy în așa fel încât, chiar și atunci când socrii mei sunt prin preajmă, îl urmăresc cu fierbinte ca Pepe Le Pew.

Așa că, cu toți cei dragi departe, am învârtit roata obraznicului pentru a ne da seama ce am putea face în casa noastră care s-ar simți destul de murdari și greșiți, în timp ce suntem în siguranță și sensibili postcoital: Nimeni nu vrea să ejaze și *apoi* să-și vină în fire. Ne-am amintit de o iarbă pe care prietena ei ne-o dăduse cu anii înainte de Crăciun, care stătuse pentru totdeauna în seif, așteptând să fie fumată. Să fiu lapidat în timp ce eram singur în casa pe care o aveam pe 4 iulie nu numai că părea sexy și obraznic, mi-am imaginat că va avea același sentiment deconectat, vag patriotic pe care l-am avut de fiecare dată când mă uitam la *Salvarea soldatului Ryan.* Așa că, la cinci ani de la căsnicia noastră, Schwalbach și cu mine am făcut rosturi foarte proaste și ne-am apucat să fim omorâți împreună în casa noastră goală.

A spune că a fost glorios, dragă cititor, înseamnă a vinde un orgasm la fel de bine ca un căscat întins: pur și simplu nu există comparație. Am fumat și am avut conversații uimitoare pline de umor, dragoste și adevăr. Am chemat un taxi și am mâncat tone de vată de zahăr la restaurantul Simon LA, ne-am simțit sub stele pe canapelele în aer liber, ca și cum am fi fost elevi la masa de prânz, care petrecuseră ultima perioadă despărțiți.

Apoi ne-am tras. Multe. Și s-a zguduit. A fost o predare totală, fără inhibiții, față de carnalitatea căsătorită. Mi-am scos chiar și cămașa.

Și mi- *a plăcut* cine eram când fumam iarbă. Mi-a plăcut atât de mult Stoner Kev. Era relaxat. Nu-i putea păsa mai puțin de industria cinematografică sau de locul în care se afla în el. A cheltuit mai puțină energie încercând să facă oamenii să râdă pentru că el *însuși* râdea mult . În acel moment al vieții mele, iarba era exact ceea ce aveam nevoie.

Așa că la vârsta de treizeci și șapte de ani, am început să fumez iarbă în fiecare zi. Am făcut o înțelegere cu mine: dacă aveam de gând să fumez iarbă, trebuia să o leg de ceva creativ. Dacă eram fulgerător, scriam, făceam podcast sau editam în același timp - la fel am făcut cu țigările. Nu mi-aș permite pur și simplu să fumez iarbă și să mă uit la filme sau la televizor; dacă aveam de gând să fiu iresponsabil în fiecare zi, trebuia să cuplat asta cu productivitatea. Am decis să-mi fac treaba până la cinci seara, apoi să mă răsfăț cu un fum de seară în timp ce scriu.

După o lună, m-am întrebat de ce am stabilit acea oră arbitrară de începere a fumatului cinci SEARA . Nu aveam o slujbă de genul slujbei și nu eram un vampir, așa că la ce naiba așteptam până la apusul soarelui? Ora de începere s-a mutat la ora unu/două, după prânz.

Punctul de cotitură a fost weekendul de deschidere al *lui Zack și Miri Make a Porno,* cu tipul din *Knocked Up* și *Superbad.* Din păcate, a fost făcut de tipul care a făcut *Jersey Girl* și comercializat de cei care au vândut *Hoodwinked Too!* Succesul uimitor al comediei cu rating R a lui Seth Rogen la box office fusese întrerupt. De mine.

A fost ziua în care am devenit trezitor.

M-aș trezi dimineața, mă duceam la birou și începeam să ardem. Nu m-am apropiat de internet de teamă că nu voi fi răstignit sau urmărit cu furci și torțe după ce l-am pus puți pe Seth. În schimb, am început să scot DVD-uri sigilate de pe rafturile bibliotecii mele – filme care fuseseră cumpărate, dar niciodată văzute, majoritatea încă la fel de ambalate în plastic precum Laura Palmer. Întotdeauna am supracumpărat de la magazinul de DVD-uri pentru că am presupus că într-o zi voi avea suficient timp să urmăresc toate filmele din biblioteca mea de DVD-uri. Mi-am imaginat, cumva, că voi ajunge paralizat – și dacă acesta era cazul, aveam să fiu pregătit să mă uit la o grămadă de filme. Acesta este singurul motiv la care mă gândesc de ce aș fi cumpărat probabil exemplarul *Baby Mama* care se uită la mine de pe raftul bibliotecii, nedeschis.

Se pare că paralizia pentru care mă pregăteam a fost o paralizie creativă: nu am vrut să mai fac filme cu Kevin Smith. Unii critici ar fi fost bucuroși să audă asta, deoarece nu mai doreau să *vadă* niciun film cu Kevin Smith, dar nu am putut împărtăși aceste informații lumii. Ce ar spune dacă ar ști că îmi pierd interesul de a face bromanțe? Am început să fac acele filme pentru că nu existau, dar acum mulți oameni făceau filme despre tipi îndrăgostiți platonici unul cu altul. Era o gaură și fusese umplută. Dar cine aș fi dacă nu aș fi tipul *Clerks* ? Ce aș face cu mine dacă nu aș mai face filme? „Cum dracu' poți să *te gândești* să pleci de la un concert atât de dulce, ticălosule?!?" m-am întrebat.

Și în coma mea indusă de buruieni a venit o rază de lumină, purtată de o cutie DVD comandată special din Canada. *Hochei: O istorie a poporului* rămăsese pe raftul meu pentru totdeauna, cumpărat ca toate celelalte DVD-uri sigilate din colecția mea pentru o versiune viitoare a mea, care ar avea timp să se bucure de ea. Și acolo eram în exilul meu autoimpus de pe internet, între proiecte, cu mult timp de ucis.

Mi-am încălcat propria regulă și am început să fumez iarbă și *să nu* fiu creativ. În schimb, aș arde și *m-aș uita pasiv* la televizor – sau, mai degrabă, un set de DVD cu un documentar canadian care era echivalentul nordic al *Baseball-ului lui Ken Burns.* Cu cât fumam mai mult, cu atât Canadiana mi se pătrundea mai mult în pori.

Povestea emoționantă după poveste a povestit epopeea unui pământ autoformat, plin de visători practici care au iubit și au înțeles importanța a ceva atât de aparent prostesc ca acest joc pentru copii. Luptele lor au devenit luptele *mele* . Am trecut pe un disc după altul ca și cum aș fi prins din urmă un sezon de *Weeds* sau *Lost.* Dădeam buzna în dormitorul meu, pe hol, periodic și descarcăm din uimitoare tacturi și trivialități de hochei – niciunul de care îi păsa un fluier de tablă în timp ce îi zâmbea soțului ei, care era brusc pasionat de altceva decât de păsărică și filme.

Pentru că cu ce *nu trebuie* să te conectezi la cultura hocheiului?

1. la hochei, poți să urmărești șaizeci de minute la cei mai în formă de atleți de pe planetă care trec la suprafață pe un diamant gigant.
2. Oamenii merg literalmente pe apă în hochei. Desigur, apa este înghețată, dar totuși: ultimul tip care a popularizat mersul pe apă și-a construit o *religie* în jurul lui. (Tipul acela era Rocket Richard; religia este Montreal Canadiens.)
3. Hocheiul este homoerotic satisfăcător pentru omul hetero. Bărbații din acest joc se ating și se lovesc unii de alții mai intens decât băieții abia legali din porno hard-core pentru băieți, dar băieții heterosexuali din tribune pur și simplu *țipă* mai mult. *Woof-uh-delicios!*
4. Mai mult decât chiar și luptele, hocheiul este ca o carte de benzi desenate apărute la lumină. Ai eroi! Nelegiuiți! Uniforme colorate! Măști! Și bătălii uimitoare!
5. În orice moment în timpul unui joc de hochei, cineva ar putea încerca să lovească pe altcineva în tace. Știu că nu este un sentiment pe care Liga Națională de Hochei vrea să-l promoveze, dar iată cel mai prost păstrat secret în marketing: promisiunea violenței pune fundul pe scaune. De ce să te ferești de asta? Care sunt filmele care sunt mereu în fruntea casetei? Acțiune de succes. De ce mergem la filme de acțiune? Pentru că vedem imagini în materialele promoționale care arată oameni sau lucruri care se strâng, explodează sau merg foarte bine. Toate filmele noastre cu floricele de porumb se termină cu confruntări uriașe, explozive sau lupte masive de douăzeci de minute. Hocheiul este un amestec între sport și filme: în orice moment, jucătorii de pe scenă pot deveni atât de pasionați de performanța lor, încât pot da un pumn direct în gură. Nu primești lupte cu pumnii în baseball, baschet sau tootball și, totuși, acest lucru este rareori trâmbițat în marketing; nimeni nu vinde cele trei mari cu *„Bucurați-vă de aceste competiții atletice în care există puțină amenințare cu adevărate eliberări improvizate de frustrare sau expresii fizice de antipatie/dezaprobare generală!”* Nu este nevoie: cei mai mulți atleți înțeleg că sunt plătiți cu milioane de dolari pentru a juca o versiune pentru adulți a unui joc pentru copii care, în cele din urmă, nu are importanță în marea schemă a lucrurilor. Dar un jucător de hochei știe un adevăr mai înalt - și anume că nimic altceva din această linie nu va mai conta sau va avea vreodată dreptate până când va ridica o Cupă Stanley. Jucătorii de hochei patinează în ritmul propriei tobe, iar jocul lor este o distracție grațioasă, dar agresivă, care se poate ridica la și la fel de repede să se retragă din ostilitățile fizice la aruncarea unui puc.

La fel ca lite.

Cu toții suntem jucători de hochei la inimă. Suntem orientați spre obiective, dar nu este niciodată ușor să găsim sfoară pentru că suntem loviți puternic când grăbim plasa. Facem fotografiile noastre și cu cât tragem mai mult, cu atât devenim mai precisi și periculoși. Încercăm să stăm departe de scrums, dar uneori ne grăbim în corner, acceptând tactul că chiar și cei mai buni jucători vor fi penalizați din când în când. nu contează pe ce linie te afli, treci peste panouri și *contribui;* produci pentru *echipa.* Asistăm și *primim* asistență, dar nu poți patina în fiecare schimb și nu poți câștiga singur.

este un joc epuizant, dar emoționant, cel mai bine când este jucat cu inima. dacă ieși acolo nepregătit, vei pierde dinții. De fapt, odată cu vârsta, vei pierde dinți indiferent; ar putea la fel de bine să-i piardă luptând *pentru* ceva. este un joc tun, un joc brutal, un joc frumos, cel mai bun joc.

Dar, ca și în toate discuțiile despre hochei oriunde, mai devreme sau mai târziu, toate discuțiile se îndreaptă către cel mai mare jucător de hochei care a trăit vreodată - un atlet care domină statisticile de top ale sportului său cu o marjă mai mare decât liderii din toate celelalte sporturi *le domină* ligile respective. Și, pe măsură ce povestea lui Wayne Gretzky nespusă, am fost uluit. Transformat, chiar. Aș asculta poveștile spuse de tather-ul lui despre un băiat care s-ar strădui să-i ajute pe colegii de echipă mai mici să marcheze goluri. M-am minunat de simetria carierei sale aparent de cărți de povești: cum și-a întâlnit eroul Gordie Howe când era doar un băiat și cum a patinat mai târziu alături de legenda vie din Asociația Mondială de Hochei. Inima mea leșina de fiecare dată când vorbeau despre cât de dăruitor era cu bronzul și presa. Iar creierul mi-a explodat când am citit numerele și mi-am dat seama că cel mai mare jucător de hochei care a trăit vreodată – un geniu al scorului ca nimeni altul – avea mai multe pase decisive în palmares decât goluri. Nu avea nevoie să marcheze de fiecare dată când era lângă fileu cu pucul; dacă ai fi fost pe gheață cu el, Wayne Douglas Gretzky ar prefera să- *ți dea pucul* – ca să *poți* înscrie.

Așa că, deși am avut vreodată minte doar în jocurile de hochei stradal de pe terenurile de tenis de la Centrul de agrement Highlands și nu eram (după nicio informație) Cel Mare , era ceva *familiar* despre acest centru vedetă de la Edmonton Oilers, ultima echipă din dinastie pe care NHL a cunoscut-o vreodată.

Nu arăta ca un jucător de hochei. Era un patinator obișnuit, iar lovitura lui nu era foarte puternică. Nimeni nu se aștepta la mare lucru de la el, la prima vedere... și atunci i-a lovit cu jocul *lui* , un joc care a durat ceva timp să înțeleagă, pentru că Gretzky a văzut hocheiul altfel decât oricine altcineva. Și asta pentru că un mic sfat i-a dat tatăl lui.

Povestea lui Wayne Douglas Gretzky se citește ca Marele roman canadian. Primul copil al lui Walter și Phyllis Gretzky din Branttord, Ontario, băiatul și-a șiret prima pereche de patine la vârsta de doi ani și și-a înscris primul gol până la vârsta de trei ani, înfigând acel rahat direct în gaura iubitei lui bunica Gretzky, în timp ce ea ținea golul în scaunul ei de la subsol, între perioadele de *hockey, în Canada.* Băiatul s-a apucat de hochei cu atâta pasiune, încât tather-ul a inundat curtea din spate, creând un mic patinoar personal, unde Wayne a jucat și a exersat timp de luni de zile în fiecare an, sporindu-și abilitățile naturale de virtuoz, adunând ore nesfârșite de timp pe gheață.

a fost o lecție simplă pe care i-a învățat-o tather-ul băiatului, prima regulă a hocheiului, așa că în privința lui Walter Gretzky: „Nu te duce unde a fost pucul; du-te unde va *fi* .”

Urmarea pucurilor era domeniul celor care nu puteau să-și dea seama unde va ajunge pucul. dacă urmărești pucul, ești mereu cu un pas în urmă; dar pe natura imprevizibilă a cauciucului înghețat, vulcanizat, se poate conta cumva că va face ceea ce *credeai* că ar putea în orice moment al unui joc, atunci nu ți-ar păsa ce face, ți-ar păsa doar de ceea ce va face probabil *în continuare.* Ai vedea pucul unde era, dar ai ști unde *va* fi pucul în timpul imediat. dacă știi unde va fi pucul, ești cu câțiva pași mai aproape decât oricine altcineva de pe gheață pentru a scoate biscuitul și a-l pune în coș. Să știi unde va fi pucul nu înseamnă neapărat că vei câștiga jocul sau chiar vei marca un gol, într-adevăr... dar cu siguranță îți va oferi un avantaj într-un joc cu concurenți duri.

M-am gătit și mă uit la aceste DVD-uri, am întâlnit dintr-o dată un model de urmat în acest atlet din Canada pe care am început să-l numesc ca fiind o putere superioară. A fost o inspirație, chiar dacă a fost de mult retras din joc. Acest băiat de la Branttord și echipa lui deznădăjduită de sala de îmblânziți în curs de formare au devenit Hristos și apostolii lui pentru mine. Asemenea unui membru recent al Alcoolicii Anonimi care s-a înghițit, aș răsfoi capitolele și versurile din Cartea lui Gretzky în aproape toate conversațiile, făcând din legenda hocheiului un semizeu filozof al cărui sfat împotriva vânătorii de puci era acum mantra mea.

Câteva cățele emoți au încercat să-mi îndepărteze vântul subliniind că, în cele din urmă, Wayne Gretzky – cel mai mare jucător de hochei care a trăit vreodată – nu a fost decât un animator. Când elimini metaforele poetice, hocheiul *este* doar un joc pentru copii. Unii ar putea chiar argumenta că a fi excelent la hochei înseamnă aproximativ ________________________________ *c.* .1 j : *j.* zi.. _ j *c* J.: : nx _ x .. i : i_. TJ? _: J.: _ .* n ________________________________ ______________ x : ___________ *c.* . . _n as useiui ana important in me grana seneme oi tntngs as need excellent at playing Monopoly. CIVILIZAȚIA se prăbușește, abilitățile oricărui animator înseamnă la naiba.

Dar, deși centrul încă ține, ne iubim animatorii, în special pe cei care își desfășoară meseria cu pasiune absolută. Wayne Gretzky a făcut asta: numărul 99 a jucat jocul de parcă ar fi salvat omenirea de la distrugere. El a fost Hochei Isus. La treizeci și opt de ani, am descoperit un artist de alt fel care a făcut ceva atât de complet inutil, atât de incredibil de bine și cu atâta vigoare și convingere, încât ai crezut că jocul pe care îl juca *contează* într-un fel. Dintr-o dată, Cupa Stanley a trecut de la a fi un simplu trofeu de provocare la propriul Graal al lui Hristos, unde numele tău putea fi ștampilat în nemurire.

Ceea ce fac eu pentru a trăi (la fel ca ceea ce a făcut Wayne Gretzky pentru a trăi) este în cele din urmă lipsit de importanță. Nu va salva vieți. Nu-i va opri pe asteroizii care ucid planetele, dacă le va veni timpul. Nu va schimba modul în care supraviețuim ca specie.

Dar atâta timp cât torn totul în ea de parcă ar *conta* ? Atâta timp cât golesc rezervorul și joc jocul cu pasiune pură? Apoi, chiar și elementele banale ale unei vieți care probabil se va termina prost pot fi ridicate, elaborate și celebrate.

Cred că l-am întâlnit pe Gretzky la momentul potrivit, când filmul nu a reușit brusc să-mi capteze imaginația așa cum o făcea când aveam doi ani. În studiile mele Gretzky, unul dintre cele mai importante aspecte ale biografiei carierei sale este sfârșitul, când a închis definitiv patinele. Iată un bărbat al cărui gând pentru cea mai mare parte a vieții lui a fost orientat spre hochei. Iată un bărbat cunoscut în întreaga lume pentru că este sinonim cu hocheiul – al cărui nume devenise interschimbabil cu jocul pe care îl juca.

Și chiar și *el* a încetat să mai joace hochei în cele din urmă - cu grație și fără prea multă agitație. Wayne Gretzky a decis să-și pună capăt carierei în condițiile lui, cu mult înainte ca corpul lui să poată spune vreodată: „Dă-te dracu', Gretz" și să renunțe la el. Și-a urmărit pasiunea și și-a câștigat slujba de vis, fiind plătit frumos pentru a face ceva ce ar fi făcut oricum gratis, ceva pe care-l *iubea.* Și după ce a făcut asta, și-a agățat patinele și a făcut cu totul altceva.

Rahatul greu pe care îl învățăm din cultura hocheiului este că totul se termină, chiar și rahatul bun. *Mai ales* rahatul bun. Nu știi niciodată cât timp vei sta pe gheață, așa că este important să sugi măduva din fiecare moment al vieții – pentru că înainte de a-ți da seama, momentele devin amintiri, iar treaba rămâne anulată. Nimic de aur nu poate rămâne, Ponyboy – și chiar și cel mai mare jucător de hochei din lume trebuie să plece de la jocul pe care îl iubește mai devreme sau mai târziu. Sau, mai degrabă, patinează.

Dar înainte să mă îndepărtez de jocul *meu* , aveam să le dau o a treia perioadă puternică. Nu mă mai interesa unde era pucul; acum voiam să știu unde va *fi* .

Wayne Gretzky a spus: „Răsești sută la sută din fotografiile pe care nu le faci niciodată". Mi-am dat seama că sunt doar drăguț cu pucul meu. Era timpul să începem să tragem rahatul ăla de la raftul de sus.

CAPITOLUL OPT

Când rahatul a lovit ventilatorul:

Statul Roșu, Partea I

Unii regizori sunt suficient de talentați pentru a-și lăsa munca să vorbească de la sine.

Eu sunt celălalt tip.

Întotdeauna am fost mai mult PT Barnum decât PT Anderson când vine vorba de a scoate un film. Asta pentru că am fost antrenat de Harvey Weinstein — cel mai inteligent vânzător de la Don Draper.

După ce Miramax a luat-o pe *Clerks* la Sundance 1994, Harvey ne-a trimis pe Scott și pe mine la biroul lui pentru o discuție „Bine ați venit în familie". În timp ce eu și Scott stăteam vizavi de birou, Harvey aprobă lucrări de artă, se uita la o scenă tăiată, dădea apeluri telefonice puternice și, în general, făcea mai multe sarcini ca o caracatiță de desene animate, totul în timp ce arunca perle de înțelepciune asupra mea și asupra lui Mos. Dar a fost un anume bon mot pe care l-ar fi lăsat, care ar defini tipul de showman pe care aș fi devenit.

„Din experiența mea, filmul nu începe și nu se termină când luminile se sting și luminile se aprind", a proclamat Harvey, în timp ce deschidea o altă Diet Coke. „Dacă ești cu adevărat bun la meseria ta, filmul începe cu mult înainte ca ei să ajungă la teatru. Și dacă ești un magician? Nu se termină niciodată, chiar și după ce creditele au apărut."

Ar fi putut fi doar niște prostii pe care un mogul de film le spune copiilor care încearcă să facă bine, dar de fapt i-am văzut cuvintele în practică câteva luni mai târziu, când *Clerks* a fost proiectat la WorldFest-Houston. După film, Mos și cu mine ne-am trezit și am făcut întrebări și răspunsuri, ceea ce se transformase într-un festival de glume mai leneș, deoarece nu puteam să-i iau *pe Clerks* sau producția sa la fel de în serios precum majoritatea celorlalți realizatori de film și-au tratat filmele la întrebările și răspunsurile festivalului de film. Cum as putea? Filmul a durat nouăzeci de minute pline de glume, plasate într-un magazin.

Deci, în timp ce am încercat să fiu informativ în timpul întrebărilor și răspunsurilor, am încercat mai mult decât orice altceva să fiu distractiv în primul rând. Dacă cineva te pune în fața unei mulțimi cu un microfon în mână, mereu am simțit că este de datoria ta să le oferi un pic de spectacol. Apelează-l și intră în modul de performanță, astfel încât nimeni să nu se plictisească sau să înceapă să se întrebe: „De ce îl lasă pe acest tip gras să-mi vorbească?" La acele întrebări și răspunsuri, Mos și cu mine eram în flăcări în acea seară, răsfățând publicul cu povești despre cum a făcut pisica să se cache pe semnal. Când râsetele s-au terminat și oamenii au început să plece, am auzit o conversație între o pereche de membri ai publicului: doi tipi de vârsta mea la acea vreme, poate un pic mai în vârstă. Schimbul lor a mers *exact* așa.

Tipul 1: Ce părere ai despre film?

BĂRUT 2: Am crezut că e nasol. Dar tipul gras era *amuzant.*

Tipul 2 nu i-a săpat *pe Clerks* și s-ar putea să fi fost sfârșitul. Poate că nu mi-a mai încercat niciodată marfa. Dar pur și simplu vorbind și spunând povești despre realizarea filmului, am ajuns la el: probabil că acum ar încerca altceva pe care l-am făcut în viitor. Filmul nu se terminase când au apărut creditele pentru că am continuat experiența. Și cumva, a susținut ceea ce se întâmplase înainte – ceea ce era slab în mintea lui Guy 2.

Totuși, asta funcționează doar dacă îi bagi pe ușă în primul rând. Dar cum să-i scoți de pe canapele lor și să intre în cinematografe?

Faci puțin zgomot.

În calitate de Miramaxkateers, am fost învățați să folosim mereu presa în avantajul nostru – chiar și dacă ai putea să o manipulăm. Reclamele și reclamele în ziare sau panourile publicitare pentru un film erau prohibitive. Presa, insa? Ieftin și flămând tot timpul. O mulțime de centimetri de umplut în fiecare zi în acele ziare, ne-a amintit Harvey, subliniind că *cineva* trebuie să le dea ceva despre care să scrie. Și cu aproape *fiecare* lansare Miramax, a găsit cumva o modalitate de a-i face pe oameni să vorbească, cu mult înainte ca filmul să fie difuzat oriunde *în apropierea* lor - fără cheltuieli mari de marketing în alte media. Asta pentru că campaniile de marketing ale lui Harvey de la mijlocul anilor '90 nu se bazau pe spoturi TV: se bazau pe crearea unei povești în jurul fiecărui film, astfel încât să existe interesul presei, cu sau fără vedete de cinema.

Când *Clerks* a mers în fața comisiei de evaluare a Motion Picture Association of America în 1994, filmul a primit un prohibitiv NC-17. În mod normal, acest înlocuitor X-rating a fost rezervat filmelor care descriu sex și teme pentru adulți, care s-au oprit doar din cauza pătrunderii. *Clerks* a primit calificativul NC-17 doar pentru dialogul sărat și pentru conceptele care au fost *discutate* – nici măcar *vizualizate.* Pentru că am vorbit despre bulgăre de zăpadă, sugerea a treizeci și șapte de pula și nenorocirea accidentală cu cadavre, am fost grupați cu *Henry & June* și *Tie Me Up! Leagă-mă!* Companie elegantă, dar acele filme aveau măcar niște sfarcuri în ele. *Funcționarii* nici măcar nu au *vorbit* despre sâni, cu atât mai puțin să prezinte un țâț pentru aprobarea publicului. Nu există nicio scăpare în film.

Deși erau deținute de Disney în acel moment, Harvey încă nu a zdruncinat toate trucurile comerțului care îi transformaseră în micuța sa companie într-un mașină cinematografică deținută acum de Disney. Așa că, deși am văzut că ratingul NC-17 *Clerks* a fost dat ca un blestem, îngrijorat că în cele din urmă va trebui să fac tăieturi sau să-mi modific filmul pentru a obține un rating R, Harvey a văzut-o ca pe o excepție de publicitate. El a insistat că acesta a fost un caz de cenzură, acest rating, așa că a angajat mintea juridică *a Reversal of Fortune* și apărătorul OJ Alan Dershowitz pentru a reprezenta filmul împotriva Motion Picture Association of America.

avea toată subtilitatea folosirii unei bazooka pentru a arunca Wil'fle Balls, dar a fost incredibil de eficient: a existat o mulțime de acoperire mediatică, în timp ce Harvey a transformat sistemul de rating voluntar într-un câmp de luptă pentru libertatea de exprimare. Scott și cu mine am stat cu Dershowitz la o conferință de presă, unde legendarul avocat a insistat că copilul său adolescent ar trebui să-l poată urmări *pe Clerks* ca pe o poveste de precauție, *fără* a avea nevoie de permisiunea unui părinte pentru a face acest lucru, pentru că morala poveștii pe care și-a dorit ca fiul său să o învețe era atât de esențială: Du-te la facultate sau vei ajunge ca acești doi perdanți în spatele comodului.

Când a venit momentul să ne confruntăm cu MPAA și să argumentăm pentru un R față de NC-17, am fost repuși de un avocat Miramax. Se pare că Alan Dershowitz fusese reținut doar pentru acea conferință de presă pentru a declanșa publicitatea. Dar să-l plătești să fie de fapt avocat în numele filmului? De ce să te deranjezi! Toată acea libertate de exprimare și discuții anti-cenzură au fost aer fierbinte, deoarece Harvey ne-a spus că dacă MPAA susține NC-17, atunci editarea materialului inacceptabil va fi următorul nostru pas. Am duce stabilimentul până la un punct, dar numai pentru zgomotul pe care l-a creat. Din fericire, chiar și fără Dersh, am făcut ca comisia de apel MPAA să răstoarne ratingul în acea zi, fără a fi nevoie să facem o singură reducere.

L-am întrebat pe Harvey dacă cascadoarea lui Dershowitz era costisitoare, iar el a răspuns mândru că, una peste alta, întregul proces a costat mai puțin decât difuzarea unui spot de televiziune în primetime pe rețeaua TV. În cercurile mass-media se vorbeau despre *grefierii despre care probabil că nu s-ar fi discutat altfel, dacă nu ar fi fost falsul circ creat de Harvey pentru Primul Amendament. Obțineți că filmul* a fost mantra Miramax. *Trage-l dintr-un nenorocit de tun dacă trebuie, dar fă filmul observat. Prin orice mijloace necesare.*

La Warner Bros., când a fost vorba de deschiderea unui film, lucrurile au stat cu totul altfel. Sunt un conglomerat de divertisment cotat la bursă. Au o mulțime de bani pentru a face *și* a deschide filme. Și nu se bazează pe articole oarbe din presă sau pe scandaluri care aterizează filmele pe paginile de opinie ale ziarelor; cumpără doar reclame pe pagină întreagă pentru postere ale filmelor lor. Nu există șocuri și jive; pur și simplu bombardează un film în conștiința publicului prin fiecare platformă media care este legală. Când filmele lor sunt în cinematografe, este posibil să nu alegeți să le vedeți, dar veți *ști* că sunt acolo. Era destul de un lucru de văzut și atât de complet străin pentru mine, precum și contrar tot ceea ce fusesem învățat despre expoziția de film de către Harvey.

Post- *Cop Out,* Warner Bros. a început să-mi vorbească despre regia mai multor filme la studio. Am dovedit că aș putea face față unei furtuni destul de urâte și totuși să aduc o imagine sub buget și, pentru asta, am câștigat un loc la masa WB – recompensa mea pentru supraviețuirea lui Willis. Desigur, acestea nu erau filme pe care le-aș fi *scris* și regizat: WB avea scenarii pe care voiau să le fac eu mai întâi, așa că aș fi doar un regizor pe care îl angajam pentru proiectele lor. Dar dacă vreuna dintre acele filme a funcționat foarte bine la box office, aș putea oricând să încerc să-i fac vinovat să mă lase să regiez ceva ce *am* scris.

Intram într-o nouă etapă a carierei mele la care nu mi-am imaginat niciodată că voi ajunge: pregătit să fiu regizor de studio. Nu ar fi de așteptat să găsesc banii sau să implor echipajul să performeze pentru mai puțin decât salariile standard. Nu ar fi de așteptat să dorm trei ore pe noapte în producție și ar exista a doua și a treia unități care rulează simultan, fiecare cu propriul director și echipaj. aș putea plăti ghipsului cât valorau în loc să le cer să ia tăieturi. Aș putea *găzdui* filmul, să fiu tipul care îi face pe toți să se simtă confortabil, practic supraveghend spectacolul.

Eram gata să spun da când mi-am amintit de un panou din romanul grafic fundamental al lui Frank Miller, *The Dark Knight Returns.* Retras de mult din a fi Batman, Bruce Wayne concurează cu o mașină de Formula 1 și aproape o distruge. Pe măsură ce mașina este pe cale să o mănânce, monologul intern al lui Wayne este frumos: *„Aceasta ar fi o moarte bună...”*

Și, deși nu explodează într-o epavă de mașină, găzduirea de filme pentru a-mi câștiga existența ar fi fost o moarte bună pentru mine: mi-aș fi putut petrece restul vieții ascunzându-mă de mine într-un studio de film, să primesc răscumpărarea unui rege ca să mă prefac cu poveștile altcuiva. Care este diferența, nu? Un film este un film.

Apoi mi-am amintit de următoarea linie scrisă de Miller pentru Batmanul odată și viitor, care apare chiar în panoul următor, în timp ce smuciază volanul și își schimbă cursul destinului.

„Dar nu suficient de bun. ”

Și deodată, a apărut din nou acea voce sâcâitoare și stupidă în capul meu – cea care șoptește: „Nu lua niciodată calea celei mai mici rezistențe; pentru că nimic care merită nu este ușor.” Mi-am amintit antrenamentul meu cu Gretzky: nu antrenamentul pe care l-am făcut cu Gretzky însuși (care ar fi zero), ci, în schimb, tot timpul pe care l-am dedicat să citesc și să studiez acest model de caracter și sportivitate. Am vrut să mă grăbesc din nou în scrum cu toți ceilalți? Sau am vrut să-mi dau seama unde avea *să* fie pucul?

Și din poziția mea de pe gheață, părea că pucul călătorește într-un loc indie ca naiba.

Așa că i-am mulțumit lui Jeff Robinov și tuturor oamenilor buni cu care am lucrat la Warner Bros. în timpul *Cop Out* - niciunul dintre ei, studioul de distrugere de artă Stormtroopers cu care Miramax ne umpluse capetele - și am început să caut banii *Red State* .

Red State fusese un film experimental de lungă gestație pe care amenințasem să îl fac de câțiva ani. Aici era o moară de vânt spre care să înclin: un scenariu pe care îl scrisesem cu ani în urmă, care a fost conceput cât de departe de calea celei mai puține rezistențe. era o carte de benzi desenate întunecată a unui film despre trei băieți care merg în pădure să găsească sex și, în schimb, îl găsesc pe Dumnezeu.

ÎN TIMP CE scriam *Rea State,* de fiecare dată când îmi spuneam ca și cum aș fi știut unde merge complotul am presupus că mat însemna că și publicul l-ar fi dezvăluit. Așa că, în loc să scriu o

narațiune tradițională într-o structură în trei acte, am optat să merg într-un film combinat de gen, care este imposibil de avansat, oi: ori de câte ori știam încotro se duce povestea, pur și simplu am schimbat vitezele și am sărit pe pistă. Oricât de mult îi iubesc *pe Zack și Miri Make a Porno,* știi că personajele principale vor cădea unul pe altul; este previzibil. Voiam să fac un film care să fie la fel de imprevizibil ca un terrier pe heroină — un coșmar neîncetat, cu mult umor inconfortabil de spânzurătoare și fără o cale clară, în care băieții răi nu purtau măști de hochei și nu purtau drujbe; au protestat la iunerale. Modelele mele au fost *Race with the Devil* — o poză Peter Fonda DIN ANII 1970 despre o escapadă de weekend răsfățată de sacrificii satanice — precum și normalitatea geriatriei de alături din *Rosemary's Baby.* Amestecă-l cu o mulțime de Tarantino, îngrămădește pe niște frați Coen și las-o să fiarbă timp de cinci ani, în timp ce toată lumea trece la finanțare.

În timp ce așteptam ca Seth Rogen să spună da sau nu pentru a juca rolul principal în *Z.ack și Miri Make a Porno,* am scris *Red State* în trei zile și l-am trimis companiei Weinstein – arătând în esență același buget *Clerks II* . Dar atât Harvey, cât și Bob au murit pe *Red State* – prima dată când sa întâmplat asta în mandatul meu Weinstein. a fost înnebunit, deoarece scenariul era clasic Miramax: ciudat, în afara casetei, momeală pentru actor, ieftin și sclipitor.

Problema era că nu mai eram la Miramax.

Până când Harvey și Bob au divorțat de Disney, Miramax nu mai era mica companie de distribuție care a lansat *The Unbelievable Truth al lui Hal Hartley;* făcea filme scumpe, de dimensiunea unui studio, precum *Aviatorul.* Când au deschis ușile la Compania Weinstein, mantra era simplă: lucruri sigure. Cu Harvey insistând că este un film de groază pe care Bob ar trebui să-l facă, iar Bob insistând că este un film de artă pe care Harvey ar trebui să-l facă, iar *Red State* avea să se facă vreodată, ar trebui să se întâmple *fără* Weinstein.

ar trebui să se întâmple și fără producătorul meu de multă vreme Scott Mosier. Ajutându-mă să-mi spun poveștile de peste un deceniu, Mos era într-o căutare a vizionarii pentru a-și spune propriile *povești* . Așa că m-am întors la prietenul meu și fostul mendiant Miramax Jon Gordon și l-am rugat să producă *Red State.* Jon fusese asistentul lui Harvey Weinstein când Miramax l-a luat pe *Clerks* în 1994 și a fost în mare măsură responsabil pentru fiecare slujbă pe care am făcut-o vreodată la Miramax, de vreme ce el a fost tipul care a semnat compania mea de producție, View Askew, la o înțelegere generală de primă vedere cu mini-majorul în curs de dezvoltare. Am devenit prieteni, legați de beliei noastre în cinematograful Camelot care era casa noastră. Jon era un alt Miramaxkateer vopsit în lână care începuse să facă stagii cu Harvey în timp ce era la școală și a mers la muncă la Miramax în ziua în care a absolvit facultatea. Cei doi ne-am văzut ca Deienders oi Faith, devotați fără speranță etosului indie Miramax.

Dar în timpul marii migrații de după divorțul Disney către The WC, în loc să urmărească Miramax Redux devenind o batjocură înfundată în mainstream-ul, Jon a realizat un concert de studio cu Universal pentru o vreme – un indicator clar că Camelot nu mai era. Când a părăsit Universal, a ajuns la aceeași concluzie la care ajung în cele din urmă mulți dintre noi, care am fost educați în modurile weinsteiniene: *Harvey m-a crescut să fac asta eu însumi.* Mai devreme sau mai târziu, la fel ca Jason Bourne, antrenamentul tău începe... și nenorociții încep să fie loviti cu pumnii în ciupercă.

Jon mi-a prezentat-o pe Elyse Seiden, o prietenă de familie care citise și iubea scenariul *Red State* . Elyse ne-a prezentat unui om de afaceri din New York care dorea să investească într-un film. La prima noastră întâlnire, l-am întrebat că ar citi scenariul pentru *Red State.* A spus că nu va fi necesar.

„Ți-am văzut numele într-un film cu Bruce Willis în el, așa că știu că ești legitim."

Apoi mi-a scris un cec de două milioane și un hali de dolari — să nu fie bugetul *statului Roșu.* Mă simțeam ca Andy Duiresne: Târându-se prin râul din rahatul care lucra cu Bruce Willis, ieșeam din curățile lui Shawshank și am ajuns într-un flux de venituri. Ani după ce am scris *Red* , în sfârșit aveam să începem să filmăm.

Spun asta fără niciun indiciu de ironie: Shooting *Red State* a fost o experiență religioasă. a fost unul din acele spectacole care seamănă mai mult cu tabăra de vară. Distribuția și echipa au avut o răbdare uimitoare și și-au adus jocurile A, toate lucrând cu salarii mai mari sau mai puțin. Am fost înconjurat de noi locuri în fața și în spatele camerelor, dar până la sfârșitul primei zile, am fost legați de o familie. Așa se întâmplă într-un film indie: în loc de a avea bani, oamenii au dragoste pentru ceea ce lucrează, precum și oamenii cu care lucrează pentru a aduce filmele.

John Goodman este atât tatăl Americii în *Roseanne,* cât și cel mai bun prieten al Americii în *The Big Lebowski.* Eram un ian de la rândul său de urs panda în *Poveștile adevărate a lui David Byrne.* Goodman a îmbunătățit orice film în care era, așa că am vrut să joace rolul conflictului meu agent ATF Joe Keenan. Și iată ce este un om bun Goodman: nu a fost plătit deloc prea mult. Ți-am spus cât l-am plătit pe John Goodman să fie în *Red State,* mă vei găsi și mă vei lovi cu piciorul în mingi, țipând: „Este o comoară! O comoară americană, ticălosule!"

am câștigat prima parte a lui *Treme* , când Melissa Leo de la *Frozen River* a citit scenariul și a semnat să o interpreteze pe Sara, fiica lui Abin Cooper. Când am rulat camerele câteva luni mai târziu, Melissa primea deja o mulțime de zgomot de Oscar pentru interpretarea ei din *The Fighter.* Când a câștigat Oscarul pentru cea mai bună actriță în rol secundar, la începutul anului următor, ea a deschis un nou drum în decorul cu gura de olita rostind „dracu" în timpul discursului ei de acceptare.

Unul dintre cele mai mari regrete ale mele de atunci va fi să nu-l văd întotdeauna pe Michael Parks spunând „dracu" în timp ce *strânge* premii pentru munca sa în *Red State.* Parks a pus coloana vertebrală, mingile, creierul și sufletul în ilck, oferind o performanță atât de de altă lume și de generația următoare încât ți-ai imagina că au început să-i graveze numele pe dulapuri și premii. Parks a doborât rahatul ăla din parc.

Eu și Jon am făcut-o pe Elyse producător și am format o nouă companie de producție, numind-o Harvey Boys în onoarea omului care ne-a învățat tot ce știam despre realizarea de filme, distribuție, seli-marketing și independență. Ne-am imaginat că senseiul nostru va vedea în cele din urmă filmul pe care l-am făcut eu și Jon pe cont propriu, folosind lecțiile pe care ni le-a predat cu ani în urmă și am visat că ne va spune: „Acest film este tot ceea ce făceam la Miramax! Voi băieți erați atenți! sunt atât de mândru!"

Asta am simțit în capul și inima mea. Aveam patruzeci de ani, dar acest „film pentru adulți", așa cum l-am numit eu, avea să fie bar mitzvah (sau bar SMitzvah, așa cum o vei face).

Dar în ziua de pe platoul din *Red State, în timp ce mă uitam la toți oamenii frumoși din distribuție și echipa mea care se unesc pentru a face această mică poveste urâtă, am început să mă gândesc la modul în care dolarii de marketing cheltuiți pentru a deschide acest* film ar fi în cele din urmă de cinci ori mai mare decât suma pe care toți cineaștii generoși din distribuția și echipa mea (care au luat reduceri drastice de salariu în departamentul lor) au trebuit să lucreze la departamentul lor. ilick. Ceream distribuției și echipajului să mănânce cartil atunci când, după cumpărare, tăieturile alese aveau să meargă în altă parte.

Ce s-ar întâmpla în cele din urmă cu copilul nostru iubit *Red State?* Cu toții am sperat că cineva va cumpăra în cele din urmă filmul când va fi terminat, dar cu cât l-ar *cumpăra* ? *Fericit, Texas* a vândut peste 10 milioane de dolari la Sundance în 1999, dar acele vremuri au trecut de mult. *Buried* a vândut peste 6 milioane de dolari în 2010, dar asta l-a avut pe Ryan Reynolds.

Și dacă a fost cumpărat, ce s-ar întâmpla *atunci?* Să presupunem că Lionsgate a preluat *Red State.* Lionsgate cheltuiește aproape 20 de milioane de dolari pentru a deschide orice ilick (ceea ce este mai mic decât norma industriei; LG este de fapt unul dintre studiourile mai frugale, cheltuind mai puțin pe marketing decât companiile majore). Deci acum, ilick-ul meu nu mai costă 4 milioane de dolari, ci 24 de milioane de dolari. trebuie să câștige 24 de milioane de dolari pentru a ajunge la rentabilitate și pentru a începe să obțină profit. Dar studioul/distribuitorul nu primește *tot* acel box office, așa că presupunem că studioul primește doar *jumătate* din cifra de box-office anunțată. Dintr-o dată, micul meu film de milioane de dolari trebuie să câștige 50 de milioane de dolari *DOAR PENTRU ECHIPAMENT.* Ca... ce sa *întâmplat?* în schimb, dacă cheltuiesc toți banii ăștia încercând să faci filmul, banii sunt cheltuiți încercând să-i convingi pe oameni să vină să-ți vadă rahatul.

Și unde se duc acele 20 de milioane de dolari? se numește „P&A"—printuri și publicitate. Dar porțiunea de imprimare a acelei ecuații - crearea fizică a rolelor de film care alcătuiesc filmul - este destul de mică: costă între două și trei mii să faci cinci sau șase role pentru o film (costurile pentru o imprimare digitală sunt mai mici). Deci, să presupunem că faci o mie de amprente: te uiți la 2 până la 3 milioane de dolari.

Asta lasă 17 până la 18 milioane de dolari din P&A în cont. Unde se va duce bucata *aceea* mare? Încercați spoturi TV, reclame pe două pagini în ziare și reviste, panouri publicitare și afișe de la stațiile de autobuz, mii de mini-printuri ale remorcilor, publicații de presă, bilete de avion...

Dar până acum în cariera lui, de ce ai *cheltui* bani pentru a promova *orice* film de Kevin Smith către fanul ocazional sau înflăcărat View *Askew/SModcast/Kevin* Smith? Care ar fi rostul? Dacă ești de departe un fan al rahatului ăsta, ești deja conștient de tot ceea ce avem, pentru că Fatty McNoFly nu tace niciodată despre asta. Și

a avut multă practică.

În 1995, am deschis ViewAskew.com — un site Web care conținea o mulțime de jpeg-uri *Clerks* și *Mallrats* , octeți de sunet și mpeg-uri, cu o mulțime de text de mine și poate cea mai importantă caracteristică și cea care mi-ar schimba viața: panoul de mesaje View Askew.

Pe acel panou de mesaje, în 1995, în esență, scriam pe Twitter. Am numit-o *postare* în acele vremuri, dar este aceeași idee: cineva căruia îi plăcea ceea ce făceam pentru a-mi câștiga existența ar putea să-mi pună întrebări și i-aș putea răspunde. A fost un contact direct cu publicul, pe linia unei întrebări și răspunsuri postscreening.

Pe atunci, Peter Jackson și cu mine eram singurii regizori care tratau Web-ul în serios, răspunzând oamenilor care ne-au săpat lucrurile. Și în timp ce Peter Jackson s-a concentrat în cele din urmă mai puțin pe web și mai mult pe a uimi publicul cu epopeele sale câștigătoare de Oscar, am optat să mă concentrez mai mult pe web, uimind publicul cu omniprezența mea înfiorătoare și incapacitatea de a răspunde la întrebări în mai puțin de două propoziții.

Prin *Dogma,* am început să ne dăm seama că aveam o chestie nemaipomenită cu publicul meu. Au fost patru filme, interconectate, pe care mulți oameni le-au prins din urmă în video. Iar cei care au observat și au săpat în interconectivitate au fost în mare parte bebeluși web: generația născută online. Ar auzi că ai putea vorbi cu tipul gras care a făcut acele filme și piese de comentarii chiar pe site-ul lui, unde ține tribunal, magazin de discuții și mărfuri pentru șoim. Aveau să descopere că nu numai că era adevărat, ci și că tipul *Clerks* va organiza și mini festivaluri de film cu filme pe care el și prietenii lui le-au făcut; sau că ai putea să mergi la magazinul lui de benzi desenate și să vezi oameni din filmele lui. Și nu a fost o coincidență faptul că box office-ul pentru filme a crescut exponențial, pe măsură ce numărul membrilor consiliului a crescut în cinci și șase cifre.

Dar, mai degrabă decât să fie îmbrățișată și apreciată de puterile existente, acea audiență a fost întotdeauna respinsă sau redusă la minimum. Vedeam trailere sau postere pentru filmele noastre care nu semănau deloc cu filmele și de fiecare dată spuneam: „Publicul meu va urî asta...", mi s-a spus, „publicul tău vine deja, indiferent de ce. De data aceasta, ajungem *dincolo de* publicul tău..."

Toate materialele de marketing, vedeți, au fost testate pozitiv într-un mall: studiourile plătesc firmele de marketing să aducă trailere de filme în mall-uri și să le solicite setărilor demografice să le spună sau să le refuze. Adică aproximativ 5 până la 10 mii de dolari, în funcție de cât timp doriți să luați mostre - mostre care nu includ fani reali, care au raportat întotdeauna că au fost refuzați pentru că au răspuns afirmativ la întrebarea „Ați văzut vreodată *Clerks, Mallrats* sau *Chasing Amy?"*

A merge după acel nou public mitic a fost întotdeauna costisitor. Milioane cheltuite încercând să-i conving pe oameni cărora oricum nu le-ar plăcea rahatul meu, să plătească să vină să-l vadă. Milioane cheltuite pentru a implora o mulțime dezinteresată să se alăture partidului nostru. Și de fiecare dată când vorbeam despre publicul meu, primeam bătaia pe cap: „Este drăguț, Kevin." Intenția de a mă aduce în mainstream a fost întotdeauna măgulitoare, dar să fim sinceri: ceea ce fac în film (sau oriunde, de altfel) nu este *pentru* toată lumea. Pentru o mulțime de oameni, filmele mele se referă la înjurături și încadrare ineptă; pentru mulți alții, ei sunt poveștile vieții lor.

Tocmai a început să mă roadă. Multe pisici își făceau spatele pentru a vedea că atingem un buget ambițios de mic, dar oricine cumpăra filmul le-a oferit apoi oamenilor care nu au lucrat niciodată la film *mai mulți* bani pentru a-l vinde pur și simplu unui public căruia nu-i pasă sau nu-l dorea. Și după nouă mișcări, pur și simplu nu mi-am putut vedea calea clară să o fac în mod vechi încă o dată; nu cu un buget la fel de mic ca *al nostru.* Patru milioane de dolari? Am putea face asta*, fără* toate cheltuielile nebunești de marketing.

Prima persoană cu care am vorbit despre idee a fost Jon Gordon. I-am spus: „Ce părere ai despre autodistribuire? Ca . *nu* vindem filmul când terminăm."

A doua zi, când Jon și cu mine ne-am alăturat conversației, am început să ne dăm seama ce avem la dispoziție. Ideea a fost să combin tot ceea ce am învățat de-a lungul anilor pentru a lucra împreună, totul deodată: aproape două decenii în film, șaptesprezece ani de stat pe scenă și de răspuns la întrebări cu câte glume cu cocoși am putut să adun și aproape patru ani de podcasting greu. Le-am putea combina pe toate trei scoțând filmul singuri, într-un turneu cross country.

Ideea de a ne controla propriul destin a venit nu doar din anii în care i-am urmărit pe Harvey și Bob lucrând, ci și din industria muzicală. Când Trent Reznor și Radiohead s-au deconectat de la casele lor și au început să aibă de-a face *direct* cu publicul lor, au pornit un incendiu care, în cele din urmă, ar ajuta la schimbarea afacerii muzicale pentru totdeauna, punând controlul înapoi în mâinile artistului. Dar ce se întâmplă dacă încerci în *film* ? Muzicienii au pornit un incendiu; acest regizor a vrut să vadă dacă focul se va ridica.

Când am lansat camerele pe *Red State,* Sundance nu făcuse parte din plan. Când ne uitam la începutul lunii august, existau șanse mari să putem edita filmul în ceva care să poată fi afișat până la data limită de depunere a Sundance. Dar a durat mai mult pentru a încheia toată finanțarea cu finanțatorii noștri din New York și Canada decât ne-am planificat, așa că am amânat data de începere cu o lună și am schimbat. În acel moment, am presupus că nu vom fi pregătiți să trimitem filmul la Sundance la timp. Gândul, atunci, a fost să țintească în schimb un debut la Cannes în mai.

Nu doar scriu și regizează filmele pe care le fac, ci și le montez. În producție, ori de câte ori nu sunt pe platoul de filmare, sunt în camera de editare, împodobind filmul pe Avid-ul meu. Pe *Red* , mi-am petrecut întreaga filmare editând filmul în fiecare noapte și în timpul liber pe care l-am avut în zilele filmării. În fiecare zi, la final, DP Dave Klein, AD Adam Druxman și cu mine discutam despre munca de a doua zi dimineață: prima fotografie a zilei, precum și restul amenajărilor pentru scena respectivă. Apoi, dimineața, la ora apelului, echipa s-a instalat fără mine, lăsându-mi mai mult timp să editez, lovind setul în ultima secundă posibilă înainte de a trece la prima preluare. Frumusețea asta? După prima filmare (sau uneori înainte), am putut să adun distribuția și echipa în jurul monitorului și să le arăt filmul real, editat – care fusese filmat abia cu o zi înainte. Și vizionarea filmului prinde contur ca ceva de recunoscut (un film editat) aduce mereu sângele și ține distribuția și echipa de entuziasm. Filmul, în acel moment, nu mai este teoretic – este real ca pelerina de ploaie.

Așa că, la petrecerea de încheiere de la mine acasă – aproximativ o zi și schimbarea după filmarea finală din *Red State* – distribuția și echipa au putut să vizioneze același film din *Red State* pe care l-am proiectat în cele din urmă la Sundance. Peste două sute de oameni erau strânși în camera mea de zi, inclusiv Michael Parks, urmărind filmul și bucurându-se de dragostea pentru el și de interpretarea lui în cameră, cu unul dintre câinii săi de ceașcă de ceai în jachetă. În mod neașteptat, am terminat suficient de mult filmul pentru a arăta filmul oamenilor de la Sundance înainte de termenul limită de depunere. John Cooper, Trevor Groth și restul copiilor de la Sundance care alcătuiesc comitetul de selecție au văzut filmul și ne-au dat din cap și, brusc, la șaptesprezece ani după fapt, aveam să mă întorc la Sundance – festivalul de film în care mi-am început cariera. Acolo, Jon și cu mine ne vom anunța intențiile de a ne autodistribui *Statul Roșu.*

După ce Miramax a luat-o pe *Clerks* la Sundance 1994, din februarie, Scott și cu mine am luat filmul de la un festival de film la un festival de film, de la o proiecție de la colegiu la o de la colegiu, anunțându-ne *cu mult* înainte de deschiderea noastră din 19 octombrie. Dar cine ar plăti pentru toate astea de data *asta* ? Pe atunci, Miramax plătea facturile. Orice proiecție de conștientizare pe care urma să le facem cu *Red State* trebuia să fie plătită. De data aceasta nu am avut studio sau distribuitor cu buzunare adânci: eram doar *noi* .

Apoi a început antrenamentul meu Weinstein.

Între filme, în mod normal mă puteți găsi în turneu prin țară, făcând întrebări și răspunsuri oriunde cineva a instalat un microfon și a adunat câteva corpuri calde. În ultimii doi ani, mi-am intensificat considerabil concertele live, inclusiv luând podcasturi live pe drum – atât de mult încât, în ultimul timp, am câștigat mai mult doar fiind eu pe o scenă undeva decât am regizat film. Și din moment ce am făcut *Red State* fără bani, aveam de gând să-mi petrec următoarele câteva luni făcând din nou turnee prin țară, câștigând din vorbire.

Am început să mă gândesc să organizez o proiecție în după-amiaza oricărui spectacol pe care îl făceam – astfel încât să poți plăti pentru a vedea *Red State* mai întâi dacă vrei, înainte de a vedea emisiunea mea separată de întrebări și răspunsuri mai târziu în acea noapte. Apoi ne-am gândit să *combinăm* cele două: film, *apoi* întrebări și răspunsuri — toate la un preț. Și, în loc să creștem prețul pentru ceea ce oamenii plăteau deja ca să mă vadă să fac, întrebări și răspunsuri *fără* film, adăugăm filmul în acea seară, în esență „gratis".

Împreună cu Jeff Hyman (omul care îmi pune fundul gras pe scene din întreaga lume), Jon Gordon și cu mine am pus la cale un turneu *Red State care ar putea dura din martie până în aprilie.* Am ajuns pe o grămadă de piețe majore în care am vândut anterior emisiuni de întrebări și răspunsuri, știind că aveam public încorporat căruia să-i vindem. Și în timp ce profitul este întotdeauna obiectivul general, am conceput un program de închiriere a teatrului care ne-ar permite, mai important, să nu

cheltuim nimic în avans, folosind vânzarea de bilete în avans pentru a plăti pentru fiecare locație. Acest lucru nu este inspirat sau nou; asta se numește *cu patru pereți:* închirierea teatrului și vânzarea singuri a scaunelor. Am ales Teatrul Wilbur din Boston, Teatrul Harris din Chicago, Teatrul Michigan din Ann Arbor, Clowes Memorial Hall din Indianapolis, Teatrul Midland din Kansas City, Clark State PAC din Ohio, Teatrul Warner din DC, Teatrul Paramount din Denver, Paramount din Austin, Centrul Cobb Energy Performing Arts din Atlanta, McCaw Hall din Seattle și Los Angeles Wiltern din Seattle. În cele din urmă, am adăuga locuri din Minnesota și New Orleans, dar știam că trebuie să începem turneul în New York City la Carnegie Hall. Din păcate, a fost rezervat pentru data la care am vrut să lansăm turneul. Dar Jon este originar din New York și eu sunt de peste râu, în Jersey, așa că, din moment ce nu am putut obține *acel* teatru emblematic din New York, am optat pentru altul – cel în care, în mod ironic, am participat la premiera *Live Free sau Die Hard* cu Bruce Willis cu ani în urmă.

Radio City Music Hall este un 6.000 de locuri pe care știam că nu l-am putea epuiza niciodată într-o lună fără cheltuieli de publicitate. Dar asta n-a contat: ideea că doi nenorociți de film ca mine și Jon ar putea chiar să închirieze Radio City Music Hall *pentru* a arăta micul nostru film ciudat, care a făcut-o să sune distractiv. Există o listă scurtă de filme care s-au jucat efectiv la Radio City în ultimii douăzeci de ani și am fi pe ea. În momentul în care Jon a comparat-o cu Spicoli să-l facă pe Van Halen să joace petrecerea lui aniversară, am fost *în* .

Este un hambar uriaș, dar, din fericire, tot ce a trebuit să vindem au fost 1.700 de locuri: acesta a fost pragul de rentabilitate – cantitatea de bilete pe care a trebuit să le vindem, astfel încât să fie acoperit costul închirierii Radio City în acea noapte. După aceea, fiecare bilet vândut ar fi sos. Restul emisiunilor din toată țara au fost toate sub jumătate de dimensiunea Radio City, așa că cifrele noastre de prag de rentabilitate peste tot în altă parte au fost mult mai mici. Dar în momentul în care am atins 1.700 de bilete vândute la Radio City, vă asigur – am desfundat șampanie și ne-am descleștat nemernicii.

Dar pentru a scoate *Statul Roșu* în lume fără a cheltui bani, trebuia să ne lansăm cât mai bine. A trebuit să tragem dintr-un *tun.* Trebuia să facem o mare împrăștiere în piscina adulților, conform ordinului de a-l angaja pe Alan Dershowitz pentru a reprezenta *grefierii* la o conferință de presă despre cenzură. Ne-am numit compania Harvey Boys, așa că nu ne-am întrebat „Ce ar face Harvey *?* " ci mai degrabă „Ce ar *fi făcut* Harvey la începutul anilor '90?" Și deodată, am știut:

I-ar fi scos pe Barnum și Bailey.

În noiembrie, înainte să știm dacă am intrat sau nu în Sundance, am dat un interviu prin e-mail cu SlashFilm.com despre pensionare în cele din urmă. În el, am inclus o linie despre care știam că va fi preluată de o mulțime de site-uri de știri online.

„Iată ceva care nu este atât de știre, cât de intențiile mele declarate pentru *Red State:* dacă intră în Sundance, planul meu este să aleg distribuitorul *Red State* chiar acolo — ÎN CAMERĂ — în stilul licitației.

În 24 de ore, multe site-uri scriau că intenționam să scot la licitație *Red State* imediat după proiecție, celui mai mare ofertant. Dar uite cât de atent am formulat-o: nu am spus nimic despre vânzarea filmului. Cu toate acestea, în fiecare articol și știre generate din acea poveste SlashFilm, asta a fost extrapolat. Presa mi-a pus literalmente cuvinte în gură. Nu era exact ceea ce speram: a fost chiar *mai bine.*

După aceea, am aprins meciul: am lansat online teaser-ul pentru *Red State* . Acesta a fost cel mai puțin film cu aspectul lui Kevin Smith pe care l-am făcut vreodată, așa că a creat multă vorbărie. Și ține cont, urmărea *Cop Out* – așa că deja plictisitorul „Este Kevin Smith înapoi?" întrebarea a început să apară în bloguri și articole online care trimiteau la trailer. Eram pe punctul de a începe din nou turneul „We Forgive You".

M-am ocupat mai întâi de ea în *Chasing Amy* – acțiunile favorizante pe care fiecare jurnalist cu care vorbești le cere pentru a-ți putea vinde filmul: *„Deci, acest film este bun, dar ce s-a întâmplat cu ultimul?"* Sau ceva din acel *„'Acum că ți-ai învățat lecția..."* cam rahat. Uf... atât de naibii. Ei vor să fii contrit – să-ți ceri scuze pentru un film care nu le-a plăcut, în schimbul căruia vor spune oamenilor despre noul tău film „bun". Toate lucrează din aceeași structură în trei acte *din spatele muzicii* : ai făcut bine, ai dat naibii, acum te-ai întors. Celebritățile pot fi destul de plictisitoare fără ajutorul unui profiler și mai puțin imaginativ. Ei te critică pentru că ai făcut un film care s-a făcut înainte, totuși scriu aceleași, șchioapete profiluri în trei acte din nou și din nou.

Mă enervase ori de câte ori îl vedeam pe Ben Affleck făcând un interviu pentru *The Town:* în fiecare întâlnire sau profil, îl aduceau în discuție pe Bennifer și șirul lui de flops. Înainte să-i dea recuzita, l-au tăiat la dimensiuni – chiar în fața feței lui – și îi spuneau că munca lui anterioară era o rahat. Și pentru a obține acoperirea necesară pentru noul său film, Ben a trebuit să stea acolo și să zâmbească prin el.

Și iată-mă, eram pe cale să dansez din nou acest dans obosit. *„A urmari pe Amy* a compensat *Mallrats",* ciripit lăcustele. *„Clerks II* a compensat *Jersey Girl."* Și eram pe cale să mă confrunt cu o altă rundă a acelei condescendențe ursuz: *„Statul Roșu* compensează *Cop Out",* spuneau oamenii care nu riscă niciodată nimic. Și dacă n-aș fi făcut-o deja de două ori în cariera mea, poate aș fi putut să-mi mai plesnesc zâmbetul pe față încă o dată și să le dezvălui condescendența ca să-mi vând filmul. Dar tata a murit țipând. Viața e prea scurtă. Și există mai multe moduri de a jupui un cocoș.

Și știam că cocoșii vor țipa după sângele meu când voi anunța pe scena de la Sundance o lună mai târziu că Harvey Boys cumpără ei înșiși filmul, licitația pe care deduseră că o țin, doar o ființă a imaginației lor. Aveam nevoie de furia lor: era cerneală gratuită. Am fost în afaceri suficient de mult pentru a-mi da seama că, dacă scriau despre *Red State,* bine sau rău, era cerneală gratuită pentru publicul mainstream, asta nu ar afecta publicul de bază într-un fel în altul.

Dar dacă aș fi știut că, în cele din urmă, ne vom alătura parteneri de marketing la debutul nostru *Red State* , nu aș fi avut nevoie de spectacolul licitației fantomă pentru a lansa turneul *Red State* USA la festival. Aș fi putut doar să scriu: „Dacă intrăm în Sundance, așteptați-vă la un război sfânt".

CAPITOLUL NOUĂ

IJ^l. Cktl
nu Jim.

Statul Roșu, Partea a II-a

Cei mai mulți oameni cunosc familia Phelps a Bisericii Baptiste Westboro ca fiind oamenii strălucitori și fericiți *Dumnezeu Urăște Fags* . Sunt o biserică de familie cu mai puțin de cincizeci de membri din Topeka, Kansas, care se prezintă la înmormântările victimelor SIDA, ale soldaților căzuți sau ale celebrităților de mare profil, brandind pancarte și semne care indică nemulțumirea lui Dumnezeu față de o mulțime de rahat.

Extremiștii religioși ticăloși din *Red State* sunt satire ale mini-bisericilor precum Westboro, dar cu o cantitate ridicolă de arme aruncate înăuntru. Într-un interviu pe care l-am dat în Marea Britanie cu ani în urmă, l-am verificat pe Fred Phelps ca model pentru tipul meu rău. De atunci, familia a părut morbid de curioasă de filmul meu și oarecum îndrăgostită de fundul meu gras.

Chiar au protestat împotriva mea în martie 2010, când jucasem la Midland Theatre din Kansas City. Înainte de sosirea mea, ei au emis un comunicat de presă inspirat de Biblie, în care mă considera un „fag-enabler" care își conduce publicul în Iad și și-au anunțat intenția de a protesta în afara emisiunii mele de întrebări și răspunsuri.

La acel protest, Westboro nu a fluturat nici un semn de protest care să aibă vreo legătură cu mine: nu erau pancarte **GOD HATES FATS .** Cu toate acestea, ei au contestat iepurașul de Paște, pe care l-au descris și ca făcând sex anal cu un bărbat în formă de stick, înconjurat de un cerc și o linie *Ghostbusters „NU"*.

De atunci, am auzit din când în când de clanul Phelps prin intermediul rețelelor sociale. Nepoata lui Fred Phelps, Megan Phelps-Roper, îmi dădea un tweet, vorbind foc și pucioasă. I-aș fi postat pe Twitter chestii din spate de genul: „Megs, soția mea spune că, dacă te va salva de acel cult, putem avea cu toții un tripartit".

Cu puțin timp înainte de Sundance, Westboro a emis un comunicat de presă în care își anunța intențiile de a face picheta pentru debutul Sundance *Red State* în Park City. Nu sunt străini de drum, clanul Phelps înregistrează o mulțime de mile de aer în timp ce traversează țara într-un efort de a ține semne la înmormântări, făcând, în general, ziua tuturor un pic mai de rahat. Fără să-l vadă, știau ce era cu adevărat *Statul Roșu* : versiunea mea cinematografică de a ridica un semn de rahat la *ei.* De ce să aștepți o înmormântare? Amintește-le în *viață* cât de ridicoli sunt pictându-i cu o pensulă satiră la douăzeci și patru de cadre pe secundă. Scoate dinții monstrului, pictează-i ca clovnii și aruncă-i pe marele ecran, astfel încât toată lumea să poată arăta și să râdă. Credite.

Și iată-le, prăbușind petrecerea noastră de la Sundance. Jon și cu mine nu am pierdut timpul lansând propriul nostru comunicat de presă...

PENTRU LANSAREA IMMEDIATĂ:
HARVEY BOYS VA PICKET
PICKETUL BISERICII BAPTISTĂ WESTBORO
AL PROIECȚIEI „RED STATE"
LA TEATRUL ECCLES,
DUMINICĂ, 23 IANUARIE, DE LA 18:00-18:30

Los Angeles, CA — 19 ianuarie 2011 – Iată faptele: (1) Biserica Baptistă Westboro urăște proporții biblice! „Să nu-ți urăști pe fratele tău în inima ta; să-ți mustre în orice fel pe aproapele tău și să nu suferi păcat asupra lui." (Lev 19:17) (2) Pedeapsa WBC în Iad pentru ura lor va fi administrată chiar de Isus pe care îl hulesc zilnic. „... el va fi chinuit cu foc și pucioasă în prezența sfinților îngeri și în prezența Mielului; și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor și nu au odihnă zi și noapte." (Apocalipsa 14:10-11)

Băieții Harvey caută ajutorul lui Mighty Thor, sperând că el își va lăsa ciocanul și va ridica un semn de protest în numele nostru, într-o luptă a mega-zeilor din Park City! Dacă se află în refilmări, vom contacta Sigourney Weaver pentru a-l canaliza pe Zuul în numele nostru. Dacă nu este la Sundance anul acesta, vom începe să ne rugăm lui Krom. Și dacă nu ne ajuți, Krom? Atunci la naiba vrăjitoare.

Timp de treizeci de minute de oportunitati foto pline de distracție, Harvey Boys vor contraprotesta în mod pașnic protestul WBC Eccles Theatre. Toți sunt bineveniți. Poartă-ți sentimentele idioate pe care nimănui nu-i pasă un semn pe care l-ai creat, în timp ce stai umăr la umăr cu cei care au stăpânit arta de a scrie rahat absolut pe carton! BYOS (Aduceți-vă propriul semn)

Batjocorirea și batjocorirea vor începe brusc la ora 18.00. Amintiți-vă: acesta este un protest PĂCIS. Singurul venin pe care îl aduci este imprimat pe o pancartă, singura ta armă: inteligența. „Vai celor care numesc răul bun și binele rău; care pune întunericul lumină și lumina întuneric (Isaia 5:20)

DUMNEZEU NU URĂȘTE FAGS SAU PE NIMENI ALȚI CU ASTA. DUMNEZEU SALVĂ! APOI, DUMNEZEU ÎI PĂSĂ LUI GRETZKY — CINE ACOPERȘE ACA RACAT, LA RAFT DE SUP! APOI DUMNEZEU ȘI GRETZKY HIGH FIVE & BELLY-BUMP, SĂRBĂTORIDU-ȘI PROEBĂȚIA LA HOCHEI. ȘI NICIODATĂ NICIODATĂ LE DĂ PĂCAT DACĂ ESTE SAU NU ESTE CINEVA GAY.

Băieții Harvey

Aveam o echipă la Sundance, care stăteam într-un apartament închiriat: eu, soția mea, Jen, asistenta mea, Meghan și bărbatul ei, Alan, Mewes și soția lui, Jordan, Zack Knudsen și Joey Figueroa (care filmau lucrurile din culise), Tim Isenman (care a fost încătușat la cătușele, imprimarea lui Malcol), a zburat la cartea spirituală. Clovis Scott — șoferul nostru îndrăzneț de autobuz. Cu toate turneele și spectacolele pe care le făcusem, îmi cumpărasem propriul autobuz: un Prevost second-hand care era în stare destul de cireșă. Este maro ca teckelul nostru, Shecky, așa că l-am numit Sheckladore.

Cu o seară înainte de debutul la Sundance, întregul nostru echipaj era întins pe podelele apartamentului închiriat cu markere și carton, făcând semne de protest ridicole pentru a combate numeroasele pancarte ale lui GOD HATES FAGS de la Westboro.

— Thor urăște Straights
— Dumnezeu urăște criticii
— Jos mutanții
— Dumnezeu urăște zilele ploioase și lunile
— Dumnezeu iubește cocoșul lui Mewes
— Dumnezeu îl urăște pe Phelps — cu excepția lui Megan. Dumnezeu crede că e fierbinte.
— Dumnezeu iubește, omul ucide

Malcolm a purtat semnul meu preferat de departe – unul pe care l-am sugerat doar el îl poate face și îl poate duce în luptă cu acești Holy Rollers.

„Toată campania lor se bazează pe trei cuvinte: DUMNEZEU – URĂȘTE – FAGS", i-am explicat lui Malcolm, care este gay pentru că ziua este lungă. „Ne contracarăm cu trei cuvinte ale noastre, pline cu mai multă putere și adevăr decât cele trei cuvinte obosite *ale lor* , iar tu ții o pancartă pe care scrie PUL – GUSTURI – DELICATE."

Având în vedere că întregul free-for-all a fost doar o interpretare din secolul XXI a angajării lui Alan Dershowitz pentru a apărea la o conferință de presă pentru bătălia de rating *Clerks* , desigur, Jon și cu mine i-am invitat pe Harvey și Bob la proiecția în premieră. Încercam să facem cel mai Miramaxi film non-Miramax făcut vreodată, sub bannerul unei companii de producție pe care l-am numit după bărbat. Barul SMitzvah avea să apară în curând și atât Jon cât și cu mine am fi fost bărbați în ochii eroului nostru.

Apoi, cu o săptămână înainte de festival, Jon a primit o invitație la o petrecere pe care Harvey o va găzdui la Sundance... în același timp cu proiecția noastră.

Jets au fost implicați într-o confruntare importantă pentru titlul AFC, așa că petrecerea lui Harvey a fost un joc de fotbal, aruncat împreună cu un prieten miliardar la

cabana elegantă Stein Eriksen Lodge, în vârful muntelui din Park City, unde nenorociții corporativi se puteau aduna și urmări meciul. Cu aproximativ două ore înainte de proiecție, am primit un telefon de la șeful Sundance, John Cooper, care ne-a spus că Harvey l-a sunat, întrebându-l ce se poate face cu privire la mutarea proiecției *Red State* , poate începe *după* meciul cu Jets. Cooper i-a spus că nu era posibil să mutam ora de începere a filmului nostru, deoarece erau peste o mie de oameni care făceau coadă pentru a vedea filmul la ora de începere care fusese stabilită cu o lună înainte.

Așa că apoi Harvey l-a sunat pe Jon Gordon, spunându-i să oprească proiecția pentru ca toți cei de la petrecere să poată urmări restul meciului cu Jets.

Nici măcar nu *întreb; povestire* de-a dreptul .

Tipul după care am numit compania noastră a vrut să amânăm proiecția de debut a filmului nostru la un festival de film, doar ca să poată urmări un meci de fotbal.

I-am spus să nu vină. Dacă a fost o bătaie de cap pentru un mare distribuitor de filme să meargă la un festival de film pentru a vedea un film realizat de doi dintre cei mai mari susținători ai săi, vă rugăm să vă bucurați de petrecerea de fotbal.

Cruciații noștri cruați au urcat în autobuz și s-au îndreptat spre Teatrul Eccles, care era găzduit într-un liceu din Park City. Când am ajuns la teatru, era deja un corp la corp: Patru Phelps au primit o zonă din care să protesteze, înconjurate de mai multe lumini și camere decât văzusem de pe vremea când am filmat *Jersey Girl* la apogeul Bennifermania. Dar mai bine decât imaginea dintre biserică și starea a patra era ceea ce s-a aliniat dincolo de ei: copiii de la liceu luaseră în serios chemarea noastră la arme și și-au creat propriile *semne* antiprotest – o colecție hilară de nebunie nevinovată îndreptată către nenorocitul grup de Phelps Yelps. Semne pe care scrie „Dumnezeu URĂȘTE SEMNE" sau pancarta mea de protest favorită din toate timpurile din 2011 – „Dumnezeu URĂȘTE CĂ EXISTĂ NUMAI 2 SEZONURI DE IMPINGERE A MARGARITELOR!" În timp ce clanul Phelps a cântat God Hates America (copertul lor fundamentalist Weird Al Yankovic, asemănător cu „God Bless America"), cei de la Park City Protest Kids le-au cântat cântece Lady Gaga.

În ziua proiecției, am licitat online o pereche de locuri pentru o mie de dolari, pe care i-am donat Institutului Sundance. Erau ultimele două locuri disponibile oriunde lângă Eccles; filmul devenise un bilet atât de fierbinte. Ne-am eliminat proiecțiile de presă, așa că au existat doar două șanse de a vedea *Red State* la Sundance – ceea ce a iritat naiba pe o grămadă de oameni care au scris lucruri de rahat despre mine și despre ultimul meu film. Coda pentru a intra în teatru a fost uriașă, dar contra-protestul Circul Phelps a fost aproape ca un preshow perfect, așa că oamenii au fost ținuți distrați în timp ce așteptau – cam ca monitoarele cu clipuri pe care le urmărești în timp ce ești la coadă pentru plimbare cu Simpsons la Universal Studios.

Din cauza necazurilor de afară, proiecția începea târziu. Eram în culise, mă pregăteam să introduc proiecția, nervos ca naiba, când Jason mă găsește și îmi spune: „Harvey e aici și vrea să vină în culise să te vadă".

Știam că Harvey nu era acolo pentru sprijin moral; el voia doar recuzită pentru a apărea. Și eram înaintea jocului în acel moment, pregătindu-mă pentru ceea ce urma să fie o noapte de schimbare a carierei (unii ar scrie care distruge cariera). I-am spus: „Ține-l departe, te rog".

Când m-am urcat pe scenă pentru a introduce filmul, am păstrat lucrurile ușor.

„Îmi pare rău că am întârziat", am început eu. „Familia mea a venit și erau în parcare, ținând semne."

Mi-am prezentat producătorii mei, Jon Gordon și Elyse Seiden. A fost foarte tare pentru Elyse să fie pe o scenă de la Sundance ca producător al unui film, deoarece lucrase la caseta de bilete la Sundance de anul precedent. Le-am spus mulțimii că am început să filmăm pe 21 septembrie 2010 – așa că, în esență, de la prima fotografie în producție până la debutul nostru la Sundance, au fost doar patru luni un vârtej. Apoi, i-am lovit cu gluma pe care le-aș bate în pământ pentru tot restul anului, oriunde am arătat filmul.

„Doamnelor și domnilor, *Red State* nu este o comedie, ca *Clerks* și *Mallrats.* Este un film de groază, ca *Jersey Girl."*

Cu asta, m-am așezat în spatele Teatrului Eccles, chiar lângă ușă, uitându-mă la Micul Film care putea începe să-și tragă dealul. Mă bucur la dracu de prima expoziție publică a *Red State* la unul dintre cele mai renumite festivaluri de film din lume, unde cu doar șaptesprezece ani înainte debutasem *primul meu* lungmetraj – un film pe care Harvey l-a cumpărat și lansat în cele din urmă prin Miramax. Mă întorsesem pe cele două drumuri, divergend într-un pădure galben. Data trecută, am urmat drumul pe care toată lumea îl face. De data aceasta, aveam să încerc drumul mai puțin parcurs să văd dacă face vreo diferență.

La aproximativ șapte minute de la proiecție, aud baritonul inconfundabil de zgomotos al lui Harvey Weinstein și *nu* își folosea vocea interioară. Am împins perdeaua ușii într-o parte și l-am văzut pe Harvey în hol, vorbind cu asistentul lui la volum maxim, lătrând despre jocul Jets și despre scorul. Știți ce fel de mesaj transmite atunci când cel mai mare nume din filmul indie este la proiecția dvs., *nu* vizionați filmul?

Am fost uluit. Acesta a fost omul care m-a învățat că fiecare sală de proiecție merită o reverență bisericească în timp ce rulează filmul. Nu vorbești *niciodată* în timpul *vreunei* proiecții, în teatru sau în hol - asta ne-a insuflat Harvey pe vremuri. Și iată-l, comițând un păcat cinematografic mortal... la o proiecție a lui Harvey Boys.

Deși eram revoltat, nu am făcut nimic. Mi-am spus: „Fără acest om, nici nu aș fi aici acum. Lăsați-l să plece

M-am întors la locul meu lângă peretele din spate al teatrului, lângă ușa cortinei. După un minut, vorburile zgomotoase au început din nou, în timp ce Harvey i-a spus asistentei sale să se asigure că niște zgomotoase nu părăsesc petrecerea – că se va întoarce curând.

Mi-am spus: „Tot ce ai în această viață, ai din cauza lui Harvey Weinstein. Lăsați-l să plece

Și apoi a devenit mai tare. Atât de tare încât a concurat cu filmul. Atunci am crescut *și* am crescut un set de bile.

Am tras cortina într-o parte și am strigat în șoaptă: *„Hei!"*

Harvey s-a uitat la mine. Cu foc în ochi și în burtă, l-am strigat: *„Taci naibii!"*

Expresia surpriză de pe chipul lui a fost rapid înlocuită de furie când am adăugat: „Da, taci naiba. Nu ți-aș face *niciodată asta.* Nu aș veni niciodată la una dintre proiecțiile tale și nu aș fi purtat ca un nemernic. Taci naibii!"

Expresia de pe chipul lui era una despre care nu fusesem niciodată în primire, dar despre care auzisem deseori de la alții care se apropiaseră de asta cu Harvey Weinstein. Părea să vină și să mă lovească cu pumnul, așa că am închis perdeaua și m-am așezat pe loc, îngrozit – așteptând ca Harvey Mâin Foarfece să vină rupând pânza, căutând să-mi însângereze fața până la (Mira)max.

Și nu sa întâmplat nimic. După o bătaie, am deschis perdeaua să mă uit din nou, pe jumătate așteptându-mă să iau un pumn la bărbie. Dar Harvey dispăruse. A decolat. Acum că mă gândesc, a fost ultima dată când am vorbit.

Aproximativ o oră mai târziu, m-am urcat pe scenă purtând o băț de hochei:

Cu o săptămână înainte de festival, într-o conversație cu Malcolm, am avut ideea că am în mâini un totem puternic – ceva care să-mi dea curajul și puterea de care aveam nevoie pentru a sări acolo și a-mi arde satul pentru a-l salva. Un băț de hochei Gretzky folosit în joc mi s-a părut sulița potrivită a destinului, în timp ce încercam să patinez până unde avea să *fie pucul* .

În ziua proiecției, un bărbat pe nume Shawn Chaulk a luat trei zboruri din partea de sus a Albertei la Salt Lake City, Utah. Proprietarul celei mai mari colecții din lume

de suveniruri Wayne Gretzky folosite și purtate de jocuri, el purta Excaliburul meu: ultimul băț pe care Gretzky a atins-o vreodată ca un Edmonton Oiler. Câteva luni mai târziu, Trade of the Century îl va trimite pe cel Mare la Los Angeles, unde va juca pentru Kings și nimic nu va mai fi la fel.

Malcolm îl căutase în liniște pe Shawn pe web, întrebându-l dacă ne poate ajuta cu dorința neclintită. Fiind un acolit Gretzky ca mine, Shawn a înțeles cererea bizară a prietenului meu de a împrumuta cel mai important stick din colecția lui pentru o noapte, astfel încât să-i împrumute un cineast gras la Festivalul de Film de la Sundance. Tipul a petrecut cea mai mare parte a unei zile în avioane pentru a ajunge la noi, dar a fost o asistență de care chiar și Wayne însuși ar fi mândru, sunt sigur. Încă îl iubesc pe Malcolm pentru că a făcut asta să se întâmple.

Bătrân în mână, am ținut un discurs în care am pledat pentru artă și am spus că jumătatea de afaceri din ecuația show-business era scăpată de sub control – în special cheltuielile de marketing.

„Nu mi-am dorit niciodată să știu rahat despre afaceri", am spus la un moment dat. „Sunt un stoner gras, care se masturbează. De aceea am intrat în industria

cinematografică: m-am gândit că acolo mergeau studenții grași și care se masturbau. Și dacă cineva mi-ar fi spus la începutul carierei mele: „Va trebui să înveți atât de multe despre afaceri, finanțe, amortizare, toate rahaturile alea, monetizare”, aș fi spus: „La naiba. O să stau acasă și să mă masturb. E prea multă muncă, omule.’”

Apoi a venit momentul adevărului: unii oameni mi-au ascultat pledoaria pasională pentru artă pentru că așteptau să mă vadă atârnând și ardând la licitația imaginată. Atunci l-am adus cu mine pe Jon Gordon pe scenă, care a deschis licitația pentru *Red State.* Am licitat repede douăzeci de dolari, Jon mi-a „vândut” filmul și boom – îmi alesesem distribuitorul în cameră, în stilul licitației. Apoi le-am spus tuturor celor adunați: „Doamnelor și domnilor, când am venit aici acum șaptesprezece ani, tot ce voiam să fac era să-mi vând filmul. Și nu mă pot gândi la ceva al naibii de mai rău, șaptesprezece ani mai târziu, decât să-mi vând filmul unor oameni care pur și simplu nu-l înțeleg.”

În timpul discursului, l-am lăudat pe Harvey pentru ceea ce m-a învățat, referindu-ne la distribuția creativă a filmelor pe care Jon și cu mine plănuim pentru *Red State,* dar în sufletul meu îi mulțumisem cu adevărat lui Harvey pentru ultima sa lecție – cea pe care a oferit-o încercând să ne amâne proiecția și apoi ignorând filmul în favoarea statisticilor jocului din hol. Acesta a fost un bărbat care mi-a cerut să scriu acel articol despre apărarea lui Harvey, după ce cartea lui Peter Biskind *Down and Dirty Pictures* a povestit o poveste despre ascensiunea filmului indie, în care Harvey părea puțin mai puțin eroic. Pe mine puteam fi contat întotdeauna ca fiind *„Harvey rocks!”* purtător de cuvânt, iar ceea ce am spus va fi plasat în mass-media pentru că eram cunoscut pentru că sunt prea sincer și dezastruos de sincer. Ca atare, pe lângă realizarea filmelor View Askew acolo, concertul meu secundar la Miramax a fost și un clovn de credibilitate.

După proiecție, Jon și cu mine am găsit un colț liniștit și un moment pentru a ne linge rănile. „Băieții Harvey, domnule... m-am plâns. „Am fost literalmente suficient de proști încât să numim compania noastră de producție Harvey Boys. Și lui Harvey nici măcar nu-i pasă. Suntem singuri.”

Dar nu eram singuri, eram doar *indie.* Am fost, de fapt, cel mai indie joc din oraș la *festivalul* de film indie din acel an. Toți ceilalți încercau să-și vândă filmele celui mai mare ofertant, iar noi am fost – *Harvey* Boys – anunțând că ne vom ocupa singuri de film – ca și cum am fost învățați de senseiul nostru.

Fratele lui Harvey, Bob, s-a dovedit a fi partea de argint pentru norul Weinstein. Bob a omis proiecția de debut a *filmului Red State* în favoarea jocului Jets, așa că a fost la proiecția din Biblioteca Park City a doua zi dimineață. După film, m-a prins pe hol și a spus: „Cine știa că poți direcționa acțiunea?” Bob a fost cel care mi-a oferit lui Jon și mie recuzita pentru adulți cu care visasem că fratele lui ne-ar fi întâmpinat cu o seară înainte. Bob — fratele care ține de genul cu multele sale continuări *Scream* — ne-a ascultat pe Jon și pe mine spunându-i planurile noastre mărețe pentru un turneu din cincisprezece orașe, cu patru pereți, care începe la Radio City Music Hall. Ochii lui Bob s-au luminat în timp ce a pufnit îngrijorat: „Așa am început Harvey și cu mine, pe vremuri!” Nu m-am obosit să-i spun că asta era ideea noastră: că atât Jon cât și eu – cei mai mari Miramaxkateers de pe planetă, eventual majorete mai mari pentru visul care era Miramax decât chiar și Harvey însuși – ne bazasem tot ceea ce făceam cu *Red State* pe zilele în curs de dezvoltare ale filmului indie din țara Weinstein. În schimb, am dat din cap, zâmbind.

Apoi, din neatenție, Bob s-a dovedit mai perspicace și mai susținut decât fratele său când (în mod clasic Bob Weinstein) ne-a oferit și sugestiile sale de tăiere. Și chiar dacă filmul nostru nu aparținea Miramax, sau Dimension, sau Weinstein Company, am luat câteva notițe ale lui Bob — de dragul vremurilor de demult.

Unii dintre bloggerii și presa care veniseră să mă privească ținând o licitație pentru cel mai mare ofertant pe care ei înșiși îl creaseră erau al naibii de *supărați* că i-am scos. Cuțitele lungi și ascuțite au apărut aproape imediat după terminarea primei proiecții, dar asta a fost în regulă: totul făcea parte din plan.

După ani în care i-am lăsat pe inferiori să insiste în tipărire că nu mă exprim prost, am terminat cu comunitatea critică și cu presa de film. Conceptul nu mai avea sens pentru mine: o mână de crackpots care își fac traiul parazit din autoexprimarea despre exprimarea de sine a altcuiva, spunându-i acelei persoane, în esență, că el sau ea se exprimă *greșit.*

Cum naiba poate autoexprimarea să fie clasificată de cineva care nu o exprimă ei *înșiși?* Este ca și cum cineva îți spune că visezi greșit. Doar cineva care nu înțelege arta îi spune unui artist că arta lor a eșuat cumva. Cum naiba poate eșua arta? Arta nu poate fi evaluată, pentru că va însemna ceva diferit pentru fiecare. Nu poți aplica artei un absolut matematic pentru că nu există o singură formulă pentru auto-exprimare.

Și pentru privilegiul acestui lucru? Se așteaptă să le arăt criticilor, bloggerilor și altor membri ai media cinematografică *filmul meu gratuit.* Publicul trebuie să *plătească* pentru a cântări asupra artei mele, dar mulțimea critică? Ei primesc o masă gratuită, apoi ajung să mi-o arunce în față, să-mi cacă în chiuvetă și să iasă pe ușă, nevătămați.

Nimănui nu-i place să fie retrogradat dintr-o poziție percepută de autoritate, dar exact asta mi-au făcut criticii în recenziile lor: am fost retrogradat de la un regizor bun la unul prost. Și am vrut să văd ce s-ar întâmpla dacă *le-aș face același lucru.*

Așa că, după ani în care mulți critici mi-au spus că nu sunt foarte bun la meseria mea, am decis să-mi întorc favoarea. Și totul a început după ce am citit acest tweet al lui @coked_up_Jesus (probabil că nu este singurul Hristos adevărat):

> Trebuie să spun că în fiecare zi urăsc din ce în ce mai mult teoria filmului și studenții de film și criticii. Unde este distracția în filme?

Am răspuns, totul în tweet-uri, 140 de caractere la un clip. . .

> Domnule, uneori, este important să opriți discuția. Fandom-ul filmelor a devenit un sport de sânge urât, în care înrădăcinarea în desene animate pentru eșec crește numărul de hit-uri pe vechiul blog nou-nouț. Și dacă un ticălos ca mine îți acordă puțină atenție, înscrie! MAI MULTI OCHI, INSEAMNA MAI MULTA ADVERT $.
>
> Dar când îți iei ochiul de la microscop, poți vedea că rahatul pe care îl studiezi atât de atent este, în realitate, atât de mic.
>
> Vrei să te bucuri din nou de filme? Nu mai citiți despre ei și mergeți la film. A îmbunătățit enorm aprecierea filmului/filmului pentru mine.
>
> Serios: atât de mulți critici s-au aliniat să tragă un tren trist și jenant la COP OUT, de parcă ar fi fost Jennifer Jason Leigh în LAST EXIT TO BROOKLYN.
>
> A-i vedea cum ies din ea era trist. Ca, se numește COP OUT; ți se pare un titlu foarte ambițios? CHIAR vrei să te caci în gura unui film care, în mod evident, nu se străduia decât să râdă? S-a numit SCHINDLER'S COP OUT? A scrie o recenzie urâtă pentru COP OUT este asemănător cu hărțuirea unui copil retardat care primea câteva chicoteli de la norme cântând AFTERNOON DELIGHT.
>
> A fost doar ridicol de urmărit. Asta a fost pentru mine. Mi-am dat seama că întregul sistem este cu susul în jos: așa că lăsăm o grămadă de oameni să-l vadă gratuit și s-au cacat peste tot? Între timp, oamenii cărora CHIAR ar dori să vadă filmul gratuit sunt obligați să plătească? Prostii: de acum încolo, orice film în care sunt vreodată implicat, fac proiecții pentru critici astfel: vrei să-l vezi devreme pentru a-l revizui? Bine: plătiți așa cum ați face dacă l-ați vedea săptămâna viitoare.

Ei bine, comunitatea critică a fost mai emoționată în a fi criticată pentru modul în care *se* exprimă decât am *făcut-o eu* când mi-au făcut același lucru. Ei au pârjolit pământul apărându-se și apărându-și munca vieții în nenumărate articole de slujbă, pur și simplu pentru că am îndrăznit să le spun - așa cum mi-au spus de atâtea ori înainte că au *eșuat* într-o anumită perioadă în cariera *lor* .

Lykz.LV/Xkz U.XCLL U.IV-y m DVIIIV WUJ HI IfiLI/ VIUWIO.

Acesta nu a fost doar struguri acri: acesta a fost un pas absolut esențial pentru mine ca artist. Știam că nu aș putea niciodată să fac ceva atât de nenorocit și de neînfricat ca *Red State* dacă aș da chiar și un sfert de uncie de rahat despre ceea ce criticii ar avea de spus despre asta în cele din urmă. Am făcut *Clerks* fără să mă gândesc niciodată la ce ar putea spune un critic despre asta și asta a fost cea mai pură artă pe care mi-am pus numele vreodată. După acel film, însă, am început să fiu atent la critici. Am început să cred ceea ce mi se spunea alții: că trebuie să mă tem și să respect puterea cuvântului critic scris sau televizat, deoarece ar putea face sau rupe deschiderea filmului meu. Și când faci asta, arta nu mai este pură. Iubesc *Chasing Amy,* dar va fi întotdeauna viciat pentru mine, deoarece există ca răspuns la critici: este filmul pe care l-am făcut pentru a dovedi unui grup select că *Clerks* nu a fost o întâmplare și că (contrar a ceea ce scriseseră ei) *Mallrats* nu a fost rău.

Nu am vrut asta pentru *Statul Roșu.* Chiar și sub formă de scenariu, era deja un film experimental, cu mult în afara casetei și cu mult în afara zonei mele de confort.

Deja plănuiam să abordez o mulțime de îndoieli de sine insuflate în mod critic pe care le aveam cu privire la meseria mea, dar m-am gândit că nimic din toate acestea nu va fi posibil dacă nu mă înfrunt cu cea mai mare frică creativă cu care m-am luptat timp de aproape două decenii: criticii.

Așa că, pentru a face *Red State* într-un spațiu și o mentalitate liberă din punct de vedere artistic la fel de asemănătoare cu cea în care am făcut *Clerks,* i-am îndepărtat complet pe critici din ecuația mea, spunându-le să se ia dracu - asigurând astfel recenzii de rahat ale filmului care ar însemna cel mai mult pentru mine de la *Clerks.* A dispărut „Ce vor scrie și vor spune criticii?” mentalitatea pe care o aveam de la *Mallrats* înainte; Știam *exact* ce aveau să scrie și să spună în acest moment, după ce m-am supărat în Klean Kanteens pe care i-au primit drept grefă cadou de la un studio la care au participat. Am sunat tunetul, așa că filmul meu avea să -l *înțeleagă* ! Citiți recenziile post-Sundance - în special bila de la setul de bloggeri, care a încercat să-mi incendieze casa într-o oră de la încheierea primei proiecții. Inspiri *acel* gen de pasiune cuiva spunându-le oamenilor că te vei abate de la normă. Vor *să* vă vadă că eșuezi în acel moment – și asta se vede în proza lor. Și acea proză trăiește online pentru totdeauna, ca o mărturie a ceea ce este mai important pentru ei: revizuirea unui film cu onestitate sau înjunghierea în regizor cu cuțitele lor de oțel. Cățele, pur și simplu nu puteți ucide fiara. Înțelegeți inteligența pe care o are KZ: dacă nu vă plac versurile mele, puteți apăsa rapid înainte.

În ciuda unei litanie asemănătoare cu Chicken Little cu piese „It’s never gonna work” sau acuzații că „implodeam”, la o lună după ce Sundance, echipa SModcast Pictures a dus *Red State* în turneu prin America. A fost ca o întâlnire de renaștere a cortului în fiecare seară: case pline de fani îndrăgostiți care veneau să vadă un film în care o treabă nebunească predică foc și pucioasă unui grup devotați de adepți. Iar după ce s-au rostogolit creditele, *o altă* slujbă nemaipomenită avea să iasă cu bucurie pe scenă și să dezvăluie cum toate trucurile *lui* de magie au fost făcute unui grup devotat de adepți. Ironia nu a fost pierdută pentru niciunul dintre noi.

Jon Gordon, Jen Schwalbach, Meghan Quinlan, Alan Wysocki, James Smith (fără relație), proiectionistul Trevor și cu toții am trăit în autobuz aproape două luni, mergând să dormim într-o stare și trezindu-ne în alta, la fel ca copiii din *Almost Famous.* Clovis a ținut petrecerea de mutare în siguranță pe drum, în timp ce Jen conducea cântece alimentate cu vin până în noaptea de după fiecare spectacol. Realizarea *Red State* a fost un exercițiu eliberator în realizarea de filme punk rock, iar participarea la turneul *Red State* SUA te făcea să te simți ca într-o trupă indie rock, concertând seară de noapte.

La deschiderea turneului de la Radio City Music Hall, am câștigat 160.000 de dolari dintr-o proiecție și am ajuns pe lista celor mai bune 10 medii per teatru din toate timpurile, în spatele unei mulțimi de desene animate Disney. Cu excepția lui Parks (care nu-i place să zboare), cea mai mare parte a distribuției a fost pe scenă pentru întrebări și răspunsuri. John Goodman a dărâmat casa când a canalizat un mic *Lebowski,* strigând „TAC-TE, DONY!” unui membru exaltat al publicului.

În Boston, am început să numărăm momentele spontane de aplauze ale publicului: nouă în total. La fiecare proiecție, mă așezam în balcon sau în rândul din spate și făceam un tweet live despre observațiile mele și reacțiile mulțimii, etichetate cu hash sub diferite nume de orașe SModificate, cum ar fi #SMoston și #SMohio. Aș scrie despre diferențele regionale și reacțiile la violență, făcându-mă să mă simt un pic ca Arhitectul din *Matrix Revolutions: „Interesant: predecesorii tăi nu au găsit linia „încrucișată gigant” a lui Goodman la fel de amuzantă ca tine. Ergo, erau cranii amorțiți. ”*

A fost modul în care *ar putea* fi lansarea unui film, departe de linia de asamblare a spinării și hype-ului. Au dispărut junket-urile, au dispărut campaniile de marketing cu opt cifre: a fost doar regizor, film și public, comunicând ca hipioții. Avusesem foarte noroc cu *Clerks* , în măsura în care primul meu film a fost scos din obscuritate și îngrijit de Harvey și Co., urmărit de zeci de îngrijitori. Nu a trebuit să mă lupt ca majoritatea regizorilor indie și nu am suferit nicio pierdere a traiului sau a casei încercând să-mi fac artă. Odată ce Miramax a cumpărat *Clerks,* m-am putut numi un regizor independent în timp ce mă bucuram de beneficiile unui regizor de studio: știam că fiecare film pe care îl făceam va primi o lansare în cinematografe. Dar iată-mă, aproape două decenii mai târziu, învățând din nou să mă târăsc. Investind tot acest timp și renunțând la toți acești bani plătiți în cele din urmă în cea mai prețuită monedă de acolo: mulțumirea. Și pentru prima dată de când am făcut *Clerks* , m-am simțit cu adevărat ca regizorul indie ca fiind descris atât de des.

Dar nimănui din această afacere nu îi pasă de cât de bine m-a făcut să mă *simt Red State* . Filmul este o formă de artă comercializată, ceea ce înseamnă că există cei care vor nota întotdeauna ceea ce am făcut pe cel mai puțin interesant, mai puțin creativ aspect al mediului: cât a costat și ce este făcut. Dolari, nu sens. Deci, pentru acești oameni, iată o privire la foaia de calcul *Red State* ...

Pe parcursul celor cincisprezece spectacole ale turneului *Red State* USA, am câștigat aproape un milion de dolari din vânzarea de bilete și de mărfuri. De câteva ori am avut cea mai mare medie pe ecran din țară. Aveam o medie de unsprezece sute de oameni pe noapte per proiecție.

Filmul a costat cinci milioane, dar patru milioane după stimulentul fiscal din California. Investitorii noștri *Red State* au fost foarte înțelepți să ne lase să ne ocupăm singuri de distribuția cinematografică americană, cu condiția ca investiția lor să fie acoperită cât mai curând posibil – lucru pe care foarte puține entități de producție îl oferă, cu atât mai puțin să le ofere. Investiți un milion de dolari în aproape *orice* producție și *rar, dacă vreodată,* vă veți primi banii înapoi în cinci ani, darămite în decurs de un an. Luați milionul pe care l-am câștigat în turneu, adăugați asta la cele două milioane pe care le-am obținut din vânzările din străinătate și mai adăugați *două* milioane de la Lionsgate pentru drepturile de VOD și home video și încă un milion de la Netflix pentru drepturile de streaming și veți observa că câștigurile noastre au fost mai mari decât cheltuielile noastre. Și fără cifre de marketing stupide de recuperat, matematica simplă dictează că *Statul Roșu* este în negru.

Și pentru asta, am să vă mulțumesc vouă, publicul. Multe, multe mulțumiri pentru că m-ai făcut să arăt ca cel mai deștept tip din cameră.

Dar nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără o mulțime de oameni care să contribuie la transformarea acestei capricii în realitate. Jenny Schwalbach, Jon Gordon, Meghan Quinlan, Jeff Hyman, David Dinerstein, finanțatorul nostru din New York, finanțatorii noștri canadieni NVSH – aceștia sunt *„De ce nu?”* oameni.

Există o mulțime de „ *De ce?* ” oameni din lume. Ori de câte ori îi lovești cu o idee, ei încep cu prostiile lor.

„De ce să te deranjezi?”

„De ce să încerci asta?”

„De ce crezi că ești mai bun decât toți ceilalți?”

"De ce?"

Pentru a contracara acest lucru, pur și simplu înconjoară-te de oameni care întreabă doar „De ce *nu* ?” Ca și în...

„Vrei să faci un film?”

"Sigur. De ce *nu* ?”

Amintiți-vă: nu costă nimic să încurajezi un artist, iar potențialele beneficii sunt uluitoare. O bătaie pe spate a unui artist acum ar putea duce într-o zi la filmul tău preferat, sau la desenul animat pe care-l adori să fii lapidat urmărind, sau la cântecul care îți salvează viața. Descurajați un artist, nu primiți absolut nimic în schimb, niciodată. Mi-am petrecut cea mai mare parte a carierei ridicându-mă după filme și încurajând potențialii artiști din public să dea o șansă, arătându-mă ca o dovadă că oricine își poate realiza visele. Nu fac asta în mod altruist: mă asigur în mod egoist că am niște lucruri grozave de văzut într-o zi, încurajând *pe oricine* să urmeze pasiuni precum filmul sau povestirea. Am transmis un mesaj următoarei generații de regizori în ultimele două decenii: pregătește-te, pentru că tu ești următorul.

Când am părăsit scena Sundance după obstrucția mea post-proiectare în acea noapte, m-am lovit de doi astfel de viitori cineaști: câțiva tipi de douăzeci și ceva de ani în __________ i,,i u.,ii ________...u,. 4.^11: ___ _______ i — __ u J ____<-i,, ___ J <-i,, _____ __<.:i _____________________ ,,-.,,.J,.1 .i -.-i _ u- ___,,11 xU- ieșirea din hol aglomerată nu îmi spunea acum multe lucruri pe care le-am săpat și mi-au vorbit, până când unul sau unul aproape că m-a doborât mort când am spus, cu toată seriozitatea și pasiunea pentru filmul indie *întrupate...*

„Poți face asta. ”

Întreaga premieră *la Red State* Sundance pare uneori un vis, dar acel copil și sentimentul său de încurajare i-au transmis? Era la fel de real ca hainele de ploaie. Tipul ăla era o versiune a mea mai slabă, mai arătoasă și mai năucitoare, în jurul lui '94. Și 1994-eu nu am spus: „Nenorocitul de idiot! Fă ceea ce fac toți ceilalți și vinde-ți filmul și cheltuiește pentru a-l deschide!” A spus cam: „Skate, cățea...”, știind foarte bine că, dacă reușesc asta, i-ar fi mai ușor să-și scoată *filmele* și să se exprime .

Momentul acela a însemnat lumea pentru mine; O voi duce în mormânt.

La fel ca momentul pe care l-am împărtășit mai târziu cu Michael Parks și cu cel mai mare regizor al generației mele.

Rahatul strălucitor care era în servietă:

Statul Roșu, Partea a III-a

Lacker a fost filmul care mi-a schimbat viața, dar a fost un film pe care l-aș vedea aproape un an mai târziu, prezentând un furt de diamante tras de glugă pricepute de Madonna în costume negre, care ar avea un impact dramatic asupra a *ceea ce* aș scrie. Cine a făcut *acel* film părea îngrozitor de tocilar, ca și *mine.*

Încă din copilărie, aș încerca să fac lucrurile la fel de bine ca o normie (uneori chiar mai bine), dar, la sfârșitul zilei, intestinul, coapsele de tunet și șoldurile fertile m-au alocat într-un fel mai puțin decât alții. Dar ceea ce era un blestem în tinerețe a devenit o binecuvântare la maturitate. A fi gras însemna să mă bazez pe simțul umorului pentru a nu mă da cu piciorul în fund pur și simplu pentru incapacitatea de a mă opri la *un* câine-diavol. Bugs Bunny nu părea niciodată să fie bătut, așa că mulți dintre noi, copiii grași, am optat pentru personalitatea diavolului mai interesat, cel mai deștept-iepure din cameră. Fă asta timp de zece mii de ore în copilărie și, când ai douăzeci de ani, dacă te aplici, poți să o faci pentru a trăi. Dar totul provine din a fi *diferit* într-un fel – și nu într-un mod care este de obicei sărbătorit până după ani în care am mâncat rahat.

Bănuiam că Quentin Tarantino era un spirit înrudit. Cumpărasem și citisem o copie contrafaxată a scenariului *Reservoir Dogs* chiar înainte de a vedea filmul, dar, în timp ce urmăream hoții de bijuterii dezbătând eticheta bacșișului într-un cinema, prima dată în 1992, știam *că* , la fel ca mine, Quentin Tarantino petrecuse mult timp visând singur la filme în întuneric. Cameră întunecată diferită, filme diferite, același vis.

Una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele din cariera mea cinematografică este să văd *Pulp Fiction* chiar înaintea juriului de la Cannes din 1994, într-un teatru plin de creatori de gust aleși de Harvey. Filmul nu semăna cu nimic din ce nu mai văzusem până acum, deși încă era la fel de familiar și confortabil ca blugii tăi preferați (și la fel de cool). *Pulp* a fost palpitant, apoi hipnotizant, apoi educativ: am ieșit din acea proiecție și am început să reformulam *Dogma.* Quentin nu numai că luase o treaptă mai mare, ci și mă încântase cu schimbări de ton sălbatice de-a lungul narațiunii. Filmul este un roller coaster al unui film: amuzant, apoi serios, apoi nenorocit, apoi iconic, apoi liniștit frumos. Este un film zguduitor care se înființează în hard disk-ul tău cranian și nu te va lăsa să-l uiți. Vezi acel film, este o parte din tine pentru totdeauna.

Au existat întotdeauna o mulțime de beneficii în a fi parte a familiei Miramax în anii dinastiei, dintre care nu cel mai puțin a fost să văd filme mai întâi (gratuit). În 1995, Bob Weinstein m-a invitat la o proiecție a filmului Dimension post- *Pulp* Quentin și Robert Rodriguez, *From Dusk Till Dawn.* Quentin mă învățase deja că poți vorbi despre orice în dialogul filmului (nu doar despre intriga), și mă învățase deja că poți să te draci cu publicul și să le oferi o grămadă de filme diferite deodată și nu te vor urî pentru asta (de fapt, te vor iubi). Fă ceva *diferit* — diferențiază-te de restul — și vei avea întotdeauna publicul de partea ta. Și chiar dacă *Dusk* nu era de așteptat să fie mai mult decât un film de floricele de porumb, eram curios dacă Quentin avea ceva să mă învețe de data *aceasta* .

Michael Parks *deține* deschiderea lui *Dusk* și aproape *orice* film în care se află, de altfel. Ca fan al performanței (îmi place când acționează actorii), să-l văd pe Parks pentru prima dată a fost asemănător cu descoperirea masturbației: unde a fost *asta* toată viața? Bărbatul oferă dialogul în cel mai puțin evident mod și nu miroase *niciodată* ca și cum ar juca. După proiecție, i-am spus producătorului și prietenului meu Scott Mosier: „Vreau să lucrez cu tipul ăla într-o zi. Îți poți imagina ce ai învăța pe parcursul producției, stând la picioarele unui Yoda actor ca el?”

A durat cincisprezece ani, dar *Statul Roșu* m-a pus în sfârșit pe un platou de filmare cu actorul care este actorul *favorit al multor actori* . Iar legenda, Parks, îmi fusese prezentată de legenda, Tarantino.

Așa că, când m-am dus la casa lui Quentin să mă uit la *Red State împreună* cu el *și* Parks, era ca să mă întâlnesc cu fostul iubit al iubitei tale – cel cu care ea este încă prietenă foarte bună. Și în timp ce gândurile unui critic despre filmele mele nu m-au mai interesat, auzind părerea unui tip care a inspirat direct filmul? Opinia unui Mare Maestru Cineastă? Aș fi foarte interesat să aud *asta.*

Parks și cu mine ne-am întâlnit pe aleea din curte a lui Quentin, unde Pussy Wagon stă inactiv, așteaptă pentru totdeauna scăparea Miresei. După ce l-a prezentat pe Rie Rasmussen, directorul *Grădinii Zoologice Umane* , care urma să urmărească filmul împreună cu noi, Quentin a fost clar.

_i ____j.. _ j :x 5, i__ ____ i .1 _ j ta _ j !rr?..: J ________n ________________*m*

Deja am uitat-o, chicoti el. Îl urez vineri seara. De unul singur.

În momentul în care totul în mine a dispărut, cu excepția regizorului și am pus acea întrebare extrem de importantă...

„Ai săpat-o?”

„Mi-a plăcut la naiba! De aceea sunt...”

nu l-am lăsat să termine. L-am îmbrățișat cât de tare am putut.

Vezi tu, cea a lui Quentin a fost singura recenzie care va conta vreodată. *Red State* a fost inspirat de munca bărbatului, de alegerile sale de distribuție, de schimbările tonale îndrăznețe ale lui *Pulp Fiction* . Cu *Red State,* nu am vrut să fac un film cu Kevin Smith. De data aceasta, am vrut să fac un film care să fie Quentin Tarantino prin intermediul fraților Coen, cu doar o ciorbă de Kev. Și să-l pună pe Quentin nu numai să urmărească ilick, ci și să-l și săpe suficient pentru a-l urmări din nou în interval de șaptezeci și două de ore? Asta e ziua absolvirii, oameni buni. Nu există niciun motiv pentru care să continui ca regizor de film dincolo de *Hit Somebody* — pentru că am obținut respectul unui Mare Maestru.

A spus că stă lângă *Chasing Amy* ca preferată a mea și apoi a spus: „Cuvintele tale care au ieșit din Parks au fost perfecte”. Îi plăcea că nu știa niciodată unde se duce. Pur și simplu i-a plăcut – ceea ce a vrut să audă tipul care a făcut filmul, având în vedere cât de des, în timpul scrierii și filmărilor pentru *Red State,* s-a întrebat: „Ce ar face Quentin?” înainte de a executa o fotografie, de a face o editare sau chiar de a mânca prânzul pe platou.

„Ei bine, chiar nu trebuie să ne uităm la ea din nou acum am început să spun.

„Nu, vreau să mă uit din nou”, a replicat el. „Și vreau să-i arăt lui Rie”.

Rie a dat din cap și a spus: „A vorbit despre asta toată ziua”.

Crezi *că asta este* nirvana pentru orice regizor – a-ți cunoaște mai bine artistul este dispus să-ți urmărești filmul *de două ori* în decurs de șaptezeci și două de ore? Nu vei cunoaște niciodată fericirea adevărată, pură ca regizor de film, până când nu te vei așeza *lângă* Quentin uitându-te la propriul tău film.

După cum știm cu toții, bărbatului *îi plac* filmele. Tarantino este cel mai interactiv membru al publicului de pe planetă. El face ca o proiecție acasă să se simtă ca o casă plină la multiplex. Chiar și într-o sală de patru persoane, te va face să te simți ca și cum ai fi proiectat la Palais. nu este un act și cu siguranță nu este nicio agitație; se uită la filme așa cum le face – cu bucurie pură și nealterată față de conceptul de povestire.

Această proiecție a avut bonusul suplimentar, efectul sporit, de a-l avea pe Parks cu noi în cameră, lângă doi tipi care îl iubesc atât de mult, că se făceau minunați de fiecare mică nuanță, schimbare de ochi, mormăi și cântec. *Aceasta* este singura persoană din lume care ar aprecia vreodată performanța lui Michael la același nivel cu mine. În timp ce îl urmărea pe Parks acționând, Quentin mi-a comunicat *exact* ceea ce simțeam în fiecare zi când filmam și simțeam de fiecare dată când mă uit la *Red State:* Michael Parks este cel mai mare actor în viață de pe planetă și ar trebui să lucreze *mult* mai mult.

După credite, am vorbit despre cât de ciudat a fost că Harvey nu a făcut *Red State,* deoarece este în mod clar un film miramaxian, menit să invoce epoca de aur a mini-majorului, până la designul logo-ului Harvey Boys, care a imitat logo-ul clasic Miramax Films de la mijlocul anilor '90. Quentin a oferit o perspectivă liniștitoare asupra trecerii peste *Statul Roșu Weinstein, deoarece chiar și el* simțise înțepătura confuză a fraților care făceau o față goală când trecuseră de două ori pe lângă *Hostel* – o mișcare cu numele lui Quentin pe ea. Miramax a fost adesea numită „casa pe care Quentin a construit-o” de către Harvey însuși. dacă Harvey și Bob ar putea să-l transmită pe tipul care și-a construit casa, cu siguranță ar putea să spună nu nebunului care fumează cu prietenii săi în casa de la piscină din spate.

Quentin a comparat experimentul nostru de auto-distribuire cu o versiune veche de Grindhouse, moment în care i-am spus *de ce* i se părea atât de familiar: În 1997, chiar el a sugerat-o el însuși, în timpul unui panel South by Southwest cu o echipă de vis indie: Linklater, Tarantino, Rodriguez, Steven Soderbergh, Mike Judge și eu.

Cineva a pus o întrebare despre cum să se asigure distribuția în cinematografe. Quentin a întrebat publicul câți oameni din sală doresc să facă filme și câți sunt potențiali distribuitori în curs de formare. Nu a fost nicio mână ridicată pentru distribuitor. Quentin a spus că următoarea generație de regizori ar trebui să se distingă prin formarea de companii de distribuție în loc de companii de producție... și asta mi-a rămas mereu cu mine. am tot asteptat sa se intample. Dar acel vechi spirit indie, nu așteaptă pentru totdeauna. Mai devreme sau mai târziu, spiritul indie își suflecă mânecile și spune: „„Bine, o vom face *singuri”.* Și *Red State* este *foarte* indie.

În cele din urmă, ne-am îndreptat spre sufragerie, unde cel mai mare fan de film din lume a făcut apoi ceva care m-a emoționat mai mult decât laudele lui pentru filmul meu: a produs o casetă video.

în casa lui Quentin, aceasta este o faptă cu totul remarcabilă în sine, pe baza cantității de lucruri pe care le-a îngrămădit: afișe de filme vechi, DVD-uri, discuri laser, casete VHS, cutii de prânz, tonomate, jucării, lucrări de artă și imprimeuri de filme. Trăiește ca Arthur (versiunea Dudley Moore). Videocaseta pe care a scos-o era deloc magică, o relicvă dintr-o lume veche și sămânța a ceea ce avea să vină pentru el, și apoi, mai târziu, chiar și pentru *mine* .

„Aceasta este caseta mea „Cel mai bun din Michael Parks”. Vedea?" A întins caseta VHS veche de zeci de ani, care încă purta o etichetă decolorată care o delimita ca atare. „Am reușit în anii optzeci, după ce l-am văzut în acest film TV uimitor numit *Club Life.* Ei bine, filmul nu este uimitor, dar Michael este, așa că am înregistrat cele mai bune scene ale lui. Câțiva ani mai târziu, a făcut cea mai bună muncă din cariera sa în *The China Lake Murders,* și am scene din asta și *din Spiker,* în care joacă un antrenor de fotbal.”

— Volei, a adăugat Michael, rostogolindu-şi o ţigară.

Te consideri un tocilar al filmului până când vorbești despre filme cu Quentin. Seamănă foarte mult cu Jason Mewes, în măsura în care va găsi binele în *orice.* În timp ce juca scenele lui preferate, mi-am amintit că am folosit magnetofonul tatălui meu pentru a prinde sunetul de la *Jaws* , când în cele din urmă a rulat pe ABC (cu mult înainte de zilele de cablu sau video acasă). Acesta a fost un spirit înrudit: tipul care a realizat o casetă mixtă a unuia dintre cele mai bune momente ale actorilor săi preferați din filme pe care nimeni – nici măcar regizorii înșiși – nu-și amintește probabil. Începi să vezi frumusețea ascunsă în brânză. Nimic despre un film TV cu exploatare din anii '80 nu este respins fără o considerație corectă, cuprinzătoare și artistică.

Și în tot acest timp, bătrânul Michael a fost ca invitatul într-un grup de trei al unui cuplu căsătorit: toate laudele, atenția și supărarea penisului i-au fost acordate de o pereche de regizori (unul grozav, unul care încearcă) care îl adoră absolut. Scenă după scenă de pe acea bandă, nu a contat care este calibrul filmului afișat, Parks a renunțat la știință. Nu voi uita niciodată să-l privesc pe Michael privindu-l pe marele televizor al lui Quentin – să-i văd viața fulgerând în fața ochilor lui, fără acea deranjantă de a trebui să tragă o ultimă respirație. într-o perioadă în care nimănui nu-i păsa un fluier de tablă pentru un talent actoricesc la fel de uluitor ca al lui Michael, Quentin nu a purtat doar o lanternă pentru Michael Parks, el a purtat întregul Chicago Fire. Din cauza asta, trebuie să fac cel mai bun film pe care l-am făcut vreodată.

Ca regizor și artist, Quentin a fost întotdeauna, în lipsa unei expresii mai bune, un model de urmat. Mi-a arătat că este în regulă să scriu dialoguri despre cultura pop, ceea ce mi-a permis să scriu dialoguri despre *alte* dialoguri de film – limbajul lumii mele centrate pe cine. Mi-a arătat că e în regulă să las personajele să divagă și să pontifice. Mi-a arătat că este în regulă să amestec într-un film comedia și violența uluitoare, care oprește scena. Mi-a arătat Michael Parks. Am făcut *Red State* sperând că va fi la fel de cool ca un film cu Quentin Tarantino, fără să visez că o să-l văd *cu* el. Și când plecam de la Quentin în acea noapte, l-am îmbrățișat și i-am spus: „Sunt atât de bucuros că ai săpat”. Quentin a răspuns rapid: „Îmi *place al naibii* acest film, bine?”

Red State va câștiga în continuare cel mai bun film, iar Michael Parks va câștiga cel mai bun actor la Festivalul de Film de la Sitges din Spania, cel mai mare festival de gen din lume. Dar oricât de dulce a fost, nimic altceva din ceea ce i se întâmplă vreodată *Red State* nu va fi la fel de satisfăcător ca momentul în care tipul care a inspirat filmul a spus că iubește filmul.

Când Anul în *Roșu* s-a încheiat, am primit un pachet de la Shawn Chaulk — Albertanul care a adus un baston de hochei până la Sundance, pe care să îl țin pe scenă. înăuntru, am găsit o fotografie a unui Wayne Gretzky din epoca Oilers, *semnată chiar de Marele!* Și, deși probabil că nu se va califica drept o critică de film *„proaspătă”* la RottenTomatoes.com , este o recenzie a *Red State* care filmează *și* marchează.

„Dragă Kevin, *Red State* rocks!”

Și cu asta, pucul a ajuns din urmă.

CAPITOLUL XI

Vorbește rahat

După Hit *Somebody,* mă voi retrage din regie. Orice altceva la care lucrez va continua așa cum este sau sper să crească, dar știu că este timpul să pliez scaunul de regizor.

Am fost incredibil de binecuvântat în ultimele două decenii. În 1991, mi-a venit ideea că vreau să fiu regizor, chiar dacă nu m-am arătat niciodată interesat de studiul filmului sau de meșteșuguri. La mai puțin de trei ani mai târziu, primul meu film a fost preluat de cel mai mare distribuitor din bloc. Pentru peste un deceniu care a urmat, am ajuns să fac fiecare film pe care mi l-am dorit vreodată. Am chiar să fac un film pentru un studio de la Hollywood „original șase”. Au fost douăzeci de ani de mirare și victorie. Dar *au* trecut douăzeci de ani. Două decenii. Zece filme.

Încă nu am terminat, dar am simțit asta de când *Zack și Miri Make a Porno:* Ceea ce m-a pasionat cândva cu zel a devenit pur și simplu meseria mea. Nu am ars și nu mi-am dorit să fac filme așa cum făceam în primele zile; filmele au devenit exact ceea ce făceam eu pentru a trăi. Făcusem o mișcare incredibil de neobișnuită și îndrăzneață care a dus la o întreagă carieră și apoi am cules beneficiile ani de zile, ținând capul sus, stăpânind, șlefuind un corp de muncă. Cu siguranță aș putea

executa... dar nu mai ridic. Și deși sunt recunoscător pentru tot ceea ce mi s-a dat sau mi s-a permis să fac în film, asta înseamnă că este timpul să plec. Și după următorul film, voi merge.

Până și Wayne Gretzky a închis patinele. Ar fi putut merge un alt sezon, dar după ce a jucat douăzeci de ani, oricât de mult i-a plăcut jocul care i-a dat totul, și-a luat rămas bun. În inima și capul lui (și probabil în mușchii și articulațiile), Gretzky știa că nu mai poate face ceea ce obișnuia.

Este greu să-ți dai seama că ai terminat de făcut ceea ce te *-a definit* — în cazul meu, de la începutul anilor '90. Și este *înfricoșător.* Ești sfâșiat între a nu vrea să-ți rămâi bun venit și doar să faci treaba pentru a păstra status quo-ul; ești bântuit de gândul: „Ce naiba voi face cu restul vieții mele?"

Ideea fiind: există o normă acceptată și, atunci când devii de la ea, viața devine mai dificilă. Înotul împotriva curentului principal este epuizant și te uiți adesea la toți ceilalți copii din bărci cu motor, întrebându-te de ce naiba nu poți pur și simplu să urmezi linia ca toți ceilalți. Oricât de mult îți dorești să mergi pe drumul tău, ești îngrozit să stai deoparte, deoarece pachetul oferă securitate, normalitate, comoditate, protecție și identitate.

Așadar, iată rahatul dur: securitatea, normalitatea, comoditatea, protecția și identitatea sunt opiacee de care trebuie să te îndepărtezi înainte de a putea fi un *individ.* Nu poți ieși în evidență dacă te amesteci.

Când le-am spus prima oară prietenilor mei Bryan și Walt că vreau să fiu regizor, la o pizza în Highlands, în jurul anului 1991 – că mă voi înscrie la Școala de Film din Vancouver, voi învăța ceva sau două, apoi aduc aceste cunoștințe acasă, ca să putem face cu toții un film – reacția lor a făcut să pară că tocmai i-am informat că mă strec sub masă, ca să-mi poată scăpa de gură. Și, deși părinții mei nu au împărtășit această reacție specifică, și ei au fost surprinși.

„Nu mulți oameni ajung vreodată în această afacere", mi s-a spus. „Trebuie să fii foarte bun să intri pe ușă."

Dar asta mirosea a rahat de cal. Mă uitam la filme de două decenii la acel moment și văzusem destule filme medii, banale sau prostii pentru a ști că am avut o imagine la fel de bună ca oricare dintre cei care le-au făcut. Sigur, nu aș fi niciodată Martin Scorsese, dar poate într-o zi, dacă aș lucra în mod constant la meseria mea și aș juca jocul cu pasiune pură și voință peste îndemânare...

Poate, în schimb, aș putea fi Kevin Smith.

Două decenii mai târziu, încă nu sunt Scorsese. În schimb, eu sunt *eu.* Și, deși nu am ochiul, talentul, simțul sau înălțimea lui Scorsese, mă mai *numesc* regizor, la fel ca Scorsese. Dar Scorsese va lăsa probabil această lume în picioare de pe un platou de film. El este articolul gen-u-ine: un cineast de bună credință, născut în mod natural. eu? Probabil că voi părăsi lumea asta pe podeaua unui McDonald's, după ce am mâncat prea multe McGriddles. Așa că înainte să se întâmple asta, îmi voi încheia cariera de regizor și voi explora *restul* formelor de artă - știi, cele *mai puțin costisitoare* .

Exprimarea de sine este inima tuturor artelor, chiar și a filmelor. Dar, spre deosebire de restul artelor, filmele sunt o modalitate costisitoare prin care să spui lumii ce simți. Dacă aș putea picta, aș da o culoare pe o pânză și mi-ar comunica cine sunt. Dacă aș putea să cânt, mi-aș deschide gura în cântec și ai ști ce am încercat să spun. Dar sunt regizor, ceea ce înseamnă că sunt artistul care spune: „Trebuie să mă exprim! Repede, adu-mi douăzeci de milioane de dolari și Ben Affleck!

Dar odată cu apariția tehnologiei apar noi forme de artă, dintre care majoritatea oferă modalități mult mai puțin costisitoare de a mă exprima – atât în dolari, cât și în bunul simț. Prima mea limbă nu este cinematograful, este engleza. Și adevărata mea putere nu este în a asambla imagini care spun o poveste; vorbește *o* dungă albastră. Pot să vorbesc ore întregi și tot ce mă costă este timp, nu bani. Și chiar mai bine? Când îmi asculți poveștile prin cuvinte vorbite, *faci* toate sarcinile grele *pentru* mine. Nu trebuie să înșiră imagini sau să mișc o cameră; este un teatru al minții, așa că ascultătorul își construiește imagini cu cuvinte pentru mine în capul lor, regizând propriul film intern bazat pe firul pe care îl tors.

Totuși, chiar și având în vedere că am găsit alte modalități de a vă spune povești care au mai mult sens, a fost greu să mă decid să renunț la regie, deoarece este tot ce fac de aproape douăzeci de ani acum. Dar nu am făcut *Clerks* pentru că voiam să fiu în industria cinematografică; Am făcut *Clerks* pentru că am vrut să fiu regizor. Voiam să spun povești și să o fac din punct de vedere cinematografic avea cel mai mult sens la acea vreme – în acel moment fiind 1994. Dar realizarea de filme mi-a deschis o mulțime de uși interesante și mi-a oferit ocazia să mă joc în mai multe nisipuri artistice – așa că până în 2007, jucăriile din cealaltă curte au început să arate (și *să fie*) mult mai distractive. Și într-o lume în care tata a murit țipând, nu voi ieși cu niciun regret.

Așa că am acceptat în liniște faptul că, pentru a doua oară în viața mea, aveam de gând să spun oamenilor ceva extrem de neobișnuit: în urmă cu douăzeci de ani, era „Vreau să fiu regizor". Douăzeci de ani mai târziu, acum este „Vreau să fiu artist".

Unii artiști suferă singuri, dar mereu am încercat să-mi implic și prietenii și familia în arta mea. Acest lucru nu este deloc altruist: dacă ești înconjurat de oameni pe care îi plac și îi admiri, nu ai niciodată senzația că muncești cu adevărat; este mai degrabă ca să ieși cu un scop. Angajează-ți prietenii dacă poți, dar înțelegi că înseamnă că, într-o zi, s-ar putea să fii nevoit să concediezi și un prieten. Deci, dacă îți alegi prietenii angajați cu atenție, chiar dacă le plătești salariile, ei nu lucrează *pentru* tine - lucrează *cu* tine.

Dacă suntem suma totală a tuturor experiențelor noastre, atunci cine sunt eu astăzi are totul de-a face cu cine eram atunci. Și pe vremuri, tot ce făceam a fost să ies cu Bryan Johnson și Walt Flanagan. Viața mea se va reduce întotdeauna la două epoci: BC și ADBC înseamnă, desigur, „Before *Clerks"* – când eram doar un tip gras, nu Fat Guy Who Made *Clerks.* AD înseamnă „După Dante" – existența pe care am condus-o de când Miramax mi-a cumpărat primul film în 1994. Bryan și Walt au fost întotdeauna puntea dintre cele două epoci.

Walt Flanagan a fost guru-ul meu reticent. În jurul anului 1989, am lucrat împreună la Centrul de agrement din Highlands timp de un an, timp în care mi-a împrumutat copii ale *The Dark Knight Returns, Watchmen* și *Mage.* Aspectele generale pe care le știi despre mine – „Kev îi plac benzile desenate și hochei!" – au totul de-a face cu Walter. El a injectat acele pasiuni în inima mea pentru că erau pasiunile *lui* . Ori de câte ori vorbea despre benzi desenate cu atâta uimire și uimire, dădea peste tot focul și convingerea unui predicator fundamentalist. Interesul lui Walt pentru benzi desenate a fost cel care l-a stârnit pe al meu.

Epoca aceea a fost o epocă a minunilor. Ne petreceam weekendurile mergând la spectacole de benzi desenate în New York City, luând cireșe din cărțile de perete și cutii cu reduceri până la amurg – moment în care ne-am fugi până acasă, în suburbiile comitatului Monmouth, unde nimeni nu a fost jefuit vreodată. Când nu exista un spectacol de weekend, mergeam de la un capăt la altul al Jersey-ului cu o agendă de telefon, căutând magazine de hobby-uri, sperând să găsim primele imprimări încă strânse din *Batman: The Killing Joke de Alan Moore.*

În timpul acelor multe ore pe drumuri cu taxă, am vorbit despre arcurile poveștii și problemele specifice pe care le-am iubit și, la fel ca toți fanii benzilor desenate, cum am fi îmbunătățit punctele intrigii sau dialogul cu atenția noastră fan-boy la detalii și dragostea pentru continuitate.

„Nu ar fi minunat să lucrezi pentru DC Comics?" aș întreba. Și chiar și Walt Flanagan – care nu a fost niciodată un visător atât de mult decât un pragmatist îndoit de Thomas – ar spune: „Da..."

Spre deosebire de Walt, Bryan Johnson *a fost* un visător. Am început să ies cu Bry din ce în ce mai mult când Walt a început să se întâlnească cu Debby Grasso (cu care se va căsători câțiva ani mai târziu). Bryan și cu mine am încercat să mergem împreună la Brookdale Community College de câteva ori la începutul anilor '90, dar nu a ieșit niciodată cu adevărat pentru că eram *Dante* și Randal: străini supraeducați și leneși care nu beau, fumau și nu se droghează. Rutina noastră de după liceu mergea cam așa: încercam o facultate până ne dăm seama că nu este pentru noi, apoi renunțam și ne aruncam înapoi pe piața muncii.

Și *piața* a fost cuvântul cheie, deoarece eu eram regele circuitului magazinelor de proximitate. De la Highlands la Atlantic Highlands și până la Leonardo, totul a fost împotriva terorismului pentru mine și Big Bry. Magazinele de proximitate au fost ușoare și nu s-au simțit niciodată ca de lucru, în primul rând pentru că nu a *fost niciodată* de lucru ori de câte ori Bryan Johnson a fost prin preajmă. Am luat o grămadă de rahat de la prieteni și de la clientul ocazional care a insistat că ne irosim viața în spatele unui registru, dar ne-a plăcut Quick Stop. Am întâlnit acolo oameni interesanți, dar și ticăloși, disperați și blestemati. Am aflat adevărurile frumoase și universale ale vieții în timp ce aruncam țigări, reviste de piele și prăjiturile lui Entenmann. Am fost modelați de oamenii pe care i-am așteptat, antrenați prin bătălii istețe împotriva potențialilor hoți de magazine de paisprezece ani. Și cel mai important, am ajuns să mâncăm toate gustările și să bem tot laptele cu ciocolată pe care ne-am dorit, *toată ziua.* Asta e o găleată *mare* de câștig.

Dar ceea ce s-ar întâmpla în cele din urmă este că Bry și eu am începe să intrăm în panică că restul vieții noastre a fost nenorocit pentru că nu am obținut diplome

de facultate. Toți absolvenții noștri de liceu lucrau pentru a-și obține licența la universități și nici măcar nu am reușit să ne adunăm suficient pentru a obține diplome de asociat la un CC local. Așa că ne-am psihiatru unul pe celălalt pentru a fi ca toți ceilalți, ne-am întoarce la Brookdale și ne-am înscrie la o nouă rundă de cursuri care nu a indicat niciodată cu exactitate eventualele noastre direcții în viață.

Cursurile erau nasol, dar eu și Bry ne distram unul pe altul cu desene animate și poezii despre colegii noștri de clasă. Una dintre distracțiile mele preferate la Brookdale a fost să văd cât de tare puteam să râd fără să fiu observat sau prins în clasă, în timpul cursurilor. Nu avusesem niciodată un membru mai amuzant cu care să-mi ascuți dinții de comedie și toată această practică avea să ducă în cele din urmă la o carieră în divertisment.

Bry și Walt nu aveau idee că își înarmează prietenul pentru o viață de joacă plătită în filme, dar nu și-ar fi putut imagina niciodată că orele noastre lungi de conversație și analiză pe care le-am dedica lucrurilor banale și aparent lipsite de importanță se vor agrega într-un imperiu decenii mai târziu - și că, în esență, investeau în propriul viitor. Toate acele discuții, toate acele conversații și toate acele râsete ar fi combustibilul fosili care a alimentat în cele din urmă o preocupare foarte mare de podcasting.

Și, în mod ironic, această preocupare de podcasting s-ar naște din preocuparea *reală* : preocuparea pentru sănătatea și bunăstarea unei alte prietenii puternice, care schimbă viața.

L-am cunoscut pe Scott Mosier în 1992, în prima noastră zi la Scoala de Film din Vancouver. La prima vedere, eram sigur că-l urăsc: era un băiat drăguț, purtând jachete de piele, cu dublă cetățenie, care probabil nu a trebuit niciodată să cerșească pentru un util. În primele două săptămâni de școală, am fost aruncați împreună pentru un exercițiu de clasă care în cele din urmă ne-a forțat să vorbim. Din fericire, în ultimii cinci ani m-am antrenat cu ninja conversaționali în arta delicată a scenariilor ce-ar fi, așa că am putut să mă asociez liber despre instructorii noștri, filmele și cultura pop, iar toate acestea erau înțepătoare, ascuțite și amuzante. Influența lui Bry și Walt din New Jersey a dus la conversații în cafeneaua școlii de film și la disecții ale culturii pop din nordul adevărat cu Scott, o lume departe în Vancouver, Columbia Britanică, ceea ce avea să ducă la *Clerks* și tot ce a urmat.

Dar la aproximativ un deceniu după ce am izbucnit pe scena cu *Clerks,* tot ce am făcut împreună cu Mos a fost muncă. Sigur, ne-am descurca înțelepți și ne-am rahat prin melodiile de comentariu ale filmelor noastre de fiecare dată când puneam discurile laser sau DVD-urile împreună, dar au trecut de mult orele grozave de gândire la nimic în timp ce încercam să ne facem de râs unul pe altul. Am devenit adulți plictisitori, înrădăcinați mereu în conversații despre muncă.

I-am sugerat lui Scott să stăm o dată pe săptămână pentru a înregistra unul dintre acele podcasturi despre care am început să aud pe internet. Suna ca un radio de acasă și mi-a fost descris în nenumărate moduri înainte să înțeleg că este viitorul meu.

„Aceste podcasturi sunt ca și cum ai face un comentariu fără un film", i-am spus lui Mos.

Ideea a fost să înregistrezi o dată pe săptămână și apoi să postezi conversațiile online. Disponibilitatea publică a spectacolului a fost o parte integrantă a ecuației, deoarece a încurajat responsabilitatea din partea nenorociților leneși; dacă am ști că un public va asculta, ar fi o șansă mult mai mare să facem un efort să ne așezăm și să înregistrăm în fiecare săptămână, îmbunătățind astfel starea generală de sănătate și distracția prieteniei noastre. În caz contrar, ar declina în inexistența catch-as-catch-can, luând în cele din urmă un loc în spate aproape de orice altceva din viața noastră, înfrângând astfel scopul creării sale.

Așa că pe 5 februarie 2007, Scott și cu mine ne-am așezat să înregistrăm primul *SModcast* — numele o combinație rudimentară de *S* pentru *Smith* și *M* pentru *Mosier,* îmbinat cu cuvântul *podcast.* Formatul era simplu: conversații idioate, liber-asociative, care sunau ca aceleași pe care le ai cu prietenii tăi. Ne-am păstrat un program săptămânal destul de regulat, luându-ne săptămâni libere doar când am intrat în producție. Spectacolul a avut loc cu ani înainte de marea goană, așa că am reușit să construim un grup dedicat: mai întâi, cinci mii de ascultători săptămânali, apoi douăzeci de mii, apoi o sută de mii, două sute de mii, trei sute de mii.

O parte a atracției spectacolului a devenit gusturile periodice ale aromei Coastei de Est. Ori de câte ori mă întorceam în Jersey fără Scott, îi aveam pe Bry și Walt să mi se alăture ca invitați la *SModcast* . Emisiunile lor au primit întotdeauna feedback uriaș, așa că am început să-i încurajez să înregistreze propriul podcast săptămânal. Dar, în timp ce tipii ăștia sunt amândoi originali, amândoi sunt și la auto-pornire. Nici Bry, nici Walt nu sunt blestemati cu cantitatea de stima de sine nerezonabilă necesară pentru a iniția ceva în afara cutiei - acea cantitate rezonabilă de nerezonabil.

Dar am știut întotdeauna că l-au îngropat undeva adânc în ei, pentru că toți am crescut în New Jersey, vedeți, statul care locuiește direct în umbră.

„ ~~~ * *" ■■ *J* '■ *j* ~ .. — - ------------------------ r .. - ----- -- .. _ — *c*^~ •• T- — * ■ ~ ■ ------------------------ -- „* - —*--- -

a surorii sale mult mai sexy, New York. Jersey a fost capul glumelor cu deșeuri toxice – starea axilei. Nu a fost o destinație, a fost o conductă către Philly sau rahat-ul pe care ai vizitat-o doar când ai vrut să te uiți la jocurile Giants și poate să joci sloturi. Statul cel mai puțin probabil să se ridice la mult. Refuși ca inferiori, oamenii din Jersey tind să încerce mai mult. Știm că avem un deficit perceput și, în același mod în care un bărbat gras mănâncă păsărică, noi producem în exces pentru a compensa. Jersey te face să viri de două ori *înainte* să-și scoată măcar pula. Trebuie să ne; suntem New Jersey.

Bryan spune că avea un picior pe un scaun și un laț în jurul gâtului când a înregistrat în sfârșit primul episod din *Tell 'Em, Steve-Dave* - podcastul săptămânal premiat pe care îl înregistrează în Jersey cu Walt și Brian Quinn. Numit după o replică din *Mallrats* pe care Walt i-a spus lui Bry, spectacolul a fost o minune medicală: a fost leacul vorbitor pentru blues-ul lui Bry. În fiecare săptămână, îi dădea capul în fața doctorului Flanagan – a cărui abordare a terapiei fără prostii și cu dragoste dură îl face pe doctorul Phil să semene cu Dr. Seuss. Și în fiecare săptămână, feedback-ul a fost incredibil. Publicul s-a dezvoltat rapid și Bryan nu a mai putut nega că gândurile și opiniile sale – *viața lui* – contau.

Nu a durat mult pentru a trece *Tell 'Em* la un spectacol live și dintr-o dată, doi tipi care nu și-au exprimat niciodată interesul să fie pe o scenă s-au asociat liber și au conversat în același mod pe care mi-a plăcut întotdeauna să ascult la Highlands Recreation Center, dar făcând-o în fața a sute de oameni recunoscători care plăteau bani pentru a-i vedea vorbind. Dar cel mai bun truc de magie urma să vină.

Elyse Seiden nu a fost doar o producător executiv la *Red State,* ea a fost într-adevăr piciorul filmului. Elyse a fost prima persoană care a găsit bani reali pentru a face *Red State* și, când eram în postproducție, ea a întrebat dacă mă întâlnesc cu prietenul ei Charlie Corwin, care conducea o mică companie de producție numită Original Media. La întâlnirea noastră, Charlie m-a întrebat dacă am vreo idee geek pentru AMC - casa celei mai bune televiziuni de la televizor chiar acum: *Mad Men, Breaking Bad, The Walking Dead.* El a spus că AMC caută un spectacol de care să se bucure și publicul *Dead* , iar Charlie s-a gândit că aș putea avea o idee. Am spus că un reality show al magazinului de benzi desenate ar fi distractiv pentru acel public, ca să nu mai vorbim că este ieftin de produs. Ai putea să cercetezi America pentru a găsi cea mai erudită și colorată distribuție de benzi desenate pe care ai putut-o găsi, iar după ce ai rulat camerele timp de două luni ar fi un sezon întreg de episoade. Charlie a spus că o va duce înapoi la AMC.

Câteva zile mai târziu, Charlie a spus că AMC a răspuns bine la această idee. Următorul pas ar fi filmarea unei prezentări pilot. Într-un efort de a reduce costurile, am sugerat să folosesc magazinul meu de benzi desenate din Red Bank, New Jersey — Jay și Silent Bob's Secret Stash.

„Băieții care lucrează acolo vor fi bine pentru prezentare", i-am spus lui Charlie. „Dacă vrei să auzi cum sună, învârte câteva episoade din *Tell 'Em, Steve-Dave"*

Săptămâna următoare, Charlie a sunat și a spus: „Nu trebuie să cercetăm pământul. Băieții ăștia *sunt* spectacolul."

Elyse și Charlie i-au adus pe directorii AMC la Red Bank pentru a-i întâlni pe Bry și Walt și, brusc, filmam un pilot finanțat de AMC la magazinul meu de benzi desenate, cu doi dintre cei mai buni prieteni ai mei din lume – doar pentru că podcast-ul lor era amuzant și interesant. Bry nu s-a lăsat pur și simplu înclinat; s-a convins într-o emisiune TV numită *Comic Book Men.* Pe AMC, nu mai puțin – Edmonton Oilers din 1984! Miramax la mijlocul anilor '90 a televiziunii actuale! *Spune-le, Steve-Dave* s-a dovedit a fi o fântână isterică a tinereții eterne, dar i-a salvat și viața lui Bryan Johnson.

Între timp, în cealaltă parte a țării, leacul vorbitor salva și viața unui alt cel mai bun prieten din Jersey – cel mai bun prieten care era și cea mai ascuțită unealtă din lumea trupei mele de garaj, dăruită mie cu decenii în urmă de acei sori gemeni Bry și Walt, marii dătători de viață.

Probabil că există mai multe poze cu mine stând lângă Jason Mewes decât sunt imagini cu mine stând lângă soția sau copilul meu. Asta pentru că Mewes a fost întotdeauna *atât* pentru mine: soție *și* copil. Ca Jay și Silent Bob, suntem căsătoriți profesional de ani de zile; în privat, a fost fiul pe care nu l-am avut sau pe care nu mi l-am dorit niciodată.

În urmă cu aproximativ doi ani, Jason Mewes se afla într-o excursie dus-întors la Shitsville, datorită vechiului său Lex Luthor: droguri. Sigur, Mewes mai dansase cu domnul Brownstone și prietenii înainte și ieșise învingător – dar atunci era singur. Este mult mai ușor să-ți dai dracu propria viață și să încerci să-ți reconstruiești decât să-ți strici viața *soției tale* și să speri că ea este încă prin preajmă, astfel încât să-i poți spune că îți pare rău odată ce ai lovit din nou maimuța de pe spate.

Ca ființe umane, ne guvernăm acțiunile cu temerile noastre cele mai profunde. Dar dacă numiți acel rahat, pretindeți acel rahat: lăsați destui oameni să intre în dulapul vostru și veți descoperi că nu mai este loc pentru schelete. Nu te lăsa să te ascunzi și poți trăi viața nepăzită.

De ani de zile, îi spuneam lui Mewes: „Trebuie să începi să vorbești despre droguri, domnule. Spune poveștile, negii și tot.” Dar oricât de neînfricat era în mod normal Jay în abordarea vieții, era îngrozit să mărturisească că a folosit ace. „Nu voi obține niciodată un alt loc de muncă dacă le spun oamenilor că am împușcat heroină”, spunea el. Aș enumera actorii care s-au întors și s-au întors din dependență, dar Jason a fost hotărât: discuția publică despre rușinea sa privată a fost toată distracția și jocurile acceptabile, *cu excepția* cazului în care era vorba de heroină.

În mod ironic, le-a spus oamenilor toate detaliile murdare ale drogurilor, ceea ce l-a eliberat în cele din urmă pe Jason Mewes. În toamna anului 2010, la aproximativ șase luni după începerea filmului *Tell 'Em, Steve-Dave,* Mewes și cu mine am început să înregistrăm un podcast numit *Jay and Silent Bob Get Old,* însușindu-ne numele personajelor care ne-au făcut celebri și folosindu-le ca o umbrelă sub care Jay și-ar putea spune *poveștile* și să-și expună în fiecare săptămână zbuciumată (deși, practic, intervenția lui Bill într-o săptămână sau chiar isterica). Întâlnirile lui W. , dacă vrei: În fiecare miercuri, poți să-l vezi sau să-l auzi pe Jason salvându-și propria viață. Ai fi șocat de cât de inspirat este să vezi un bărbat luptă împotriva abuzului de substanțe cu singurele arme care le mai au: simțul umorului și lipsa de conștiință de sine.

Frumusețea conversației este că nu ai nevoie de talent sau de un set de abilități speciale de performanță pentru a te angaja într-una: *oricine* poate ține o conversație. Am început să mă întreb: dacă aș avea o conversație cu adevărat interesantă sau amuzantă cu prietenii mei și am muta acea conversație într-un proscenium, ar plăti un public doar ca să ne privească vorbind?

Chiar dacă Scott nu este un fel de pisică orientat spre scenă, care caută lumina reflectoarelor ca mine, la doi ani după ce am început *SModcast,* l-am pus să facă spectacolul în direct pe o scenă pentru caritate, în fața a peste o mie de oameni la Sanderson Center din Brantford, Ontario, orașul natal al lui Wayne Gretzky, în timpul turneului anual de hochei stradal al lui Walter Gretzky. În fața unei case epuizate, la fel ca Frampton, Mosier a luat viață. Alimentat de mulțimea apreciativă, Mos a zdrobit pe scenă, sărind agil de la un subiect la altul, aruncând glume și voci, doborând casa. Câteva luni mai târziu, am făcut un alt spectacol live, de data aceasta la Two River Theatre din Red Bank, New Jersey, pentru a ajuta la promovarea *Shootin' the Shit with Kevin Smith* — o carte cu episoade transcrise din *SModcast.* Prezența a fost bună, dar nu grozavă, așa că după spectacol, s-a vorbit puțin despre reluarea vreodată *SModcast* live.

Criza economică s-ar dovedi totuși a fi norocul meu. Luni mai târziu, Scott era între locuri de muncă și avea nevoie de niște venituri. I-am spus că o modalitate ușoară de a câștiga zece sau douăzeci de mii ar fi să faci un turneu la *SModcast* în toată țara, în mici cluburi indie rock și comedie. Avusesem suficientă practică să vorbim unul cu celălalt într-o cameră singuri; trecerea la o etapă părea următorul pas logic. Mos a spus da, așa că am închiriat un autobuz și am plecat la drum pe 26 aprilie 2010, pentru turneul *Live Nude SMod care e sold-out* : York, Pennsylvania; Cleveland, Ohio; Duluth, Minnesota; Fargo, Dakota de Nord; Billings, Montana; și San Francisco, California. O lună mai târziu, am închiriat un alt autobuz și am vândut spectacole în Philadelphia, Pennsylvania; Columbus, Ohio; și Madison, Wisconsin.

Când am ajuns acasă de la cel de-al doilea turneu din iunie, mă gândeam pe Twitter la cât de mult îmi plăcea să fac *SModcast* live și mi-aș fi dorit să o putem face mai des. Am postat pe Twitter un vis al unui teatru cu cutie neagră din Los Angeles, unde am putea face podcasturi live oricând am vrea. Prietenul meu Matt Cohen a luat mingea și *a fugit* cu ea! Era o creatură a orelor de improvizație și un student al comediei live, așa că ideea unui spațiu de spectacol în care să ne putem organiza propriile spectacole l-a făcut pe slăbișul, obișnuit, liniștit, să treacă cu pasiune și, într-o zi, a găsit locația perfectă pe bulevardul Santa Monica: un teatru cutie neagră cu patruzeci și patru de locuri.

Matt și cu mine ne-am asociat și am deschis grila pe SModcastle—primul și singurul teatru podcast din lume—pe 25 iulie 2010. Evenimentul prima nocta, sold-out, a prezentat *SModcast 3D; Highlands: A Peephole History; Spune-le, Steve-Dave;* și *Having Sex, cu Katie Morgan.* Nu pot vorbi pentru nimeni altcineva, dar m-am simțit ca și cum aș fi în *The Little Rascals,* organizând epopee în miniatură în curțile părinților noștri. SModcastle a dat naștere lui *Blow Hard, SMovieMakers, Red State of the Union Q&A, C i M ti l M St ki SM i* d ll hild f th a t SM dt N tk
u- *r tmson mysiiLui iviages, uiaijucMug,* u *iviar uugc,* anu muie ai me ciuiiueii oi me aium mai aie me uivioicaai mu.w oux..

Dar în timp ce SModcastle s-a născut din *SModcast,* a devenit rapid casa pe care a construit-o *Babble* , precum și Mewes-eum-ul istoriei nenaturale.

După ce familia noastră s-a mutat definitiv la Los Angeles în 2002, am devenit un vizitator semi-regulat la emisiunea matinală *Kevin and Bean* de la celebrul KROQ. Punctul culminant pentru mine a fost întotdeauna „Showbiz Beat” – „mers” pe undele de către actorul/comicul Ralph Garman. Nu numai că lui Ralph iubea știrile despre toci, dar putea și să facă impresii uimitoare despre oameni precum TV Batman Adam West – care apoi ar aduce *cu adevărat* viață știrile despre toci. „Showbiz Beat” este un segment de cinci minute, dar ori de câte ori eram în studio cu Ralph, avea să dureze zece minute sau mai mult – pentru că, pe cât ne place showbiz-ul, ne place să ne batem joc de el și să îl deconstruim. Uită ce ai auzit despre baseball; a-ți bate joc de cei mai buni este *adevărata* distracție americană.

După ani în care am participat la „Showbiz Beat”, Ralph ne-a sugerat să luăm legătura cu KROQ pentru a face un fel de spectacol de sâmbătă dimineața care ar fi ca o oră de știri despre divertisment. Am înregistrat un pilot, l-am prezentat și ni s-a spus că nimeni nu mai vrea să audă oamenii vorbind la radio, ceea ce a fost cool pentru mine, în timp ce vorbeam o furtună pe internet. Internetul a fost locul în care mulți oameni credeau că vor muri la radio, comedia vorbită și discuțiile nepolitice; în realitate, acolo s-au dus să *locuiască.* Podcasting-ul le-a oferit vorbitorilor în direct încă o platformă. Și spre deosebire de radio, utilizatorii puteau *alege* ceea ce doreau să asculte în orice moment. Și internetul a devenit *foarte* portabil în ultimii zece ani, ceea ce înseamnă că poți purta mii de ore de podcasting de la *SModcast* în buzunarul din spate și poți asculta oricând ai timp sau ideea: în timp ce conduci, în timp ce lucrezi, în timp ce faci curățare în casă, în timp ce la sală.

Asta pentru că, la fel ca părinții tăi sau soția ta, un podcast nu trebuie să fie privit pentru a fi ascultat. Și ca un Fleshlight, un podcast este acolo când *aveți* nevoie de el. Deoarece este o mulțime de discuții, este ceea ce ei numesc zgomot alb în fundalul zilei tale. Este ca și cum ai asculta muzică, dar de obicei mult mai amuzant. Deoarece este doar audio, nu trebuie privit pentru a fi savurat și călătorește bine pe orice player MP3, ceea ce înseamnă că podcast-urile vă pot însoți în timpul navetei. Imaginați-vă că primiți toată acea audiție uimitoare, acele grăsimi groase și fierbinți de cuvinte împrăștiate pe urechi, piept și gât... toate în timp ce realizați *altceva* . Ceva mai *important.* Îți faci rahat când poți ucide două păsări dintr-o singură lovitură, așa că ascultarea de podcasturi îți crește efectiv productivitatea.

Ralph nu mai făcuse podcasting până acum, dar lucrase la radio de peste o duzină de ani, iar radioul și podcasting-ul sunt oarecum ca vulcanii și romulanii: destul de aproape. După ce SModcastle s-a deschis, Ralph mi-a trimis un e-mail întrebându-mi: „În schimb, vrei să faci spectacolul acela de afaceri cinematografice ca podcast? Îl putem înregistra live la SModcastle-ul tău.” I-am sugerat să-i spunem *Hollywood Babble-On* și, deodată, Ralph și cu mine am plecat și am fugit.

Din moment ce Ralph este la radio în Los Angeles în fiecare dimineață, el are propriul său public - și *băiete* , a apărut audiența pentru *Babble-ul nostru.* De la debutul show-ului, baza de fani ai lui Ralph Garman (Garmy) avea să cumpere fiecare dintre cele patruzeci și patru de locuri disponibile, epuizându-se în fiecare săptămână – o performanță egalată doar de Jason Mewes când am lansat *Jay și Silent Bob Get Old* câteva săptămâni mai târziu.

După luni în care *Babble-On* și *Get Old* și-au vândut cu ușurință micul nostru SModitorium, era clar că ambele emisiuni vor înflori într-un spațiu mai mare. Scott și cu mine făcusem *SModcast* la cluburi de comedie de câteva ori, inclusiv de două ori la improvizarea de renume mondial pe Melrose din Los Angeles. Așa că, deși proprietarul SModcastle, Kev Smith, era entuziasmat de spectacolele sold-out, co-starul Kev Smith știa că putem ocupa cu ușurință *mai multe* locuri. L-am rugat pe Ralph să adulmece prin oraș și să vadă dacă un alt club vrea să găzduiască *Babble,* iar pe 26 noiembrie 2010, am intrat pe scena Jon Lovitz Comedy Club, adăugând un element care va face orice comedie mai amuzantă: *băutura!* Câteva săptămâni mai târziu, *Get Old* s-a mutat și în Lovitz - în mod ironic, a stabilit un podcast de intervenție într-un bar. În câteva luni, SModCo a cumpărat ultimul etaj al punctului fierbinte Universal CityWalk, iar Jon Lovitz și-a schimbat numele clubului în Teatrul Podcast Jon Lovitz. SModcastle și-a lăsat podul mobil și s-a mutat mai departe, într-un apartament de lux pe cer, unde Ralph și cu mine ne-am bătut în fiecare sâmbătă seara.

S-a dovedit că adevărul și candoarea au fost porțile de acces către sobrietate și succes pentru Jason. La șase luni după primul episod, stăteam pe o scenă lângă Mewes, la Hard Rock Live din Orlando, unde mii cinci sute de oameni plătiseră să ne vadă vorbind între ei – parțial pentru că au vrut să-l ajute să rămână curat ascultându-l, și mai ales pentru că este un nenorocit amuzant. În mai puțin de un an, *Jay și Silent Bob Get Old* au început turnee live sold-out aici *și* în străinătate, epuizând spectacole la Londra, Sydney, Toronto. Tipul care nu a vrut să spună nimănui că a folosit ace spune acum lumii povești amuzante de avertizare despre tinerețea lui irosită și irosită săptămânal și reușește întotdeauna să facă asta cu râsete mari și cu o perspectivă mai mare.

Cu toate discuțiile pe care le făceam, era clar că toate acestea deveneau mult mai mult decât un simplu hobby. Așa că, Mewes, Jen și cu mine am apelat la soția lui, Jordan, să conducă SModCo, compania-umbrelă sub care faceam podcast, difuzare, turneu, filmare, publicare, produse – un fel de View Askew Part 2. Am avut descoperirea deceniului pe *Cop Out,* când directorul de producție Ray Quinlan i-a spus fiicei sale Meghan să mă conducă acasă de la birou într-o noapte. Meghan a devenit rapid mâna mea stângă (nu cea dreaptă, deoarece aceasta este mâna mea de smucitură, și încă pot să fac asta și eu, mulțumesc mult), atât de mult încât s-a întors în California cu noi după ce s-a încheiat filmarea la New York. Ea este acum producătorul *show-ului nostru SModCo SMorning,* precum și managerul de turneu care a organizat turneul *Red State* USA cu Jeff Hyman, rezervatorul nostru de spectacole la Degy Entertainment. Ea l-a adus pe logodnicul ei, Alan, care acum conduce divizia noastră SMerchandise. Împreună, am construit un nou club, unde tot ceea ce facem este să vorbim pentru a ne câștiga existența. Este destul de punk rock – îndrăznesc să spun, chiar și puțin *indie.*

Podcasturile live sunt coloana vertebrală a tot ceea ce fac acum. Podcasturile live au dat naștere turneului *Red State* USA și au dat naștere unui post de radio online de streaming numit SIR — SModcast Internet Radio — unde în fiecare dimineață găzduiesc o emisiune cu adevărata mea soție, Jen, sau cu bărbatul meu, Jay. Iar podcast-urile live au condus la o emisiune TV: AMC a anunțat recent că va debuta pe 12 februarie 2012, *„ Tell 'Em, Steve-Dave* -inspirated *Comic Book Men" , cu The Walking Dead* ca rol principal – o adevărată orgie geek. Îi voi putea urmări pe Bry și Walt la televizor o dată pe săptămână, la cea mai bună rețea din domeniu.

Niciodată nu aș fi făcut nimic din rahatul ăsta dacă nu ar fi fost prietenii mei. Nu numai că mi-au dat pe cineva cu care să vorbesc, ci mi-au oferit lucruri interesante *despre care să vorbesc.* Mi-au oferit chiar și o modalitate de a-mi câștiga existența, pur și simplu, antrenându-mă fără să vreau cu ore în care mulți au considerat conversații inutile despre nimic foarte important. Se pare că aceste lucruri au fost elementele fundamentale ale a ceea ce în cele din urmă a devenit *Clerks* și *SModcast.*

Dar prietenii tăi nu vor fi întotdeauna acolo pentru tine: au vieți proprii. Uneori, nimeni nu va fi acolo pentru tine, pentru că trebuie să treci singuri niște chestii în viață. Și dacă reușești să treci singur prin rahatul dur, te vei înălța cu vulturii.

Depinde dacă ești prea gras pentru a zbura...

CAPITOLUL DOISprezece

Rahatul care sa întâmplat în avion

Când am pășit în cea mai proastă și mai grea rahat din viața mea, a fost pentru că îmi petrecusem ziua încercând să mulțumesc pe cale orală o grămadă de supărători grei din San Francisco.

Lasă-mă să dau înapoi o secundă.

Prietenul meu Malcolm Ingram este un urs. Nu genul al cărui terci de terci îl eșarfeți înainte de a prelua patul lui confortabil. Nu, Malcolm este un membru mândru, deși mare, al comunității gay. În cadrul comunității gay, există multe distincții și subgrupuri: bărbați gay, femei lesbiene, persoane transgender, bisexuali, regine musculare, băieți și așa mai departe. Malcolm este clasificat ca urs, adică este un bărbat gay care este gras și păros ca mine, dar face sex cu bărbați mai slabi, în general mai arătos. În același mod, soția mea este o vânătoare dolofană – explicând astfel cum un idiot nenorocit ca mine poate obține o păsărică la fel de bună ca a lui Jen Schwalbach – Malcolm și-a găsit o comunitate de tipi care urmăresc dolofan .

Și dacă tipii ăștia ar fi niște pui, ar ieși *la* naiba din ceea ce ar fi considerat liga lui Malcolm. La naiba, chiar și ca *băieți,* sunt în afara ligii lui. Malcolm dă naibii – și nu în modul rău obișnuit: Indiferent unde merge în lume, el are întotdeauna un tip arătos și subțire care plutește în jurul lui. Îmi amintesc ziua în care Malcolm mi-a făcut cunoștință cu unul dintre primii săi iubiți siguri și tipul era atât de fierbinte, chiar și *eu m-aș* fi gândit să-i mut temporar wienerul la gură dacă ar fi spus ceea ce trebuie. S-ar fi uitat acasă pe coperta *Men's Health,* dar iată-l pe brațul (și în spatele ușilor închise, pe mâner) celui mai bun prieten al meu din Nordul Adevărat. Eram mândru de Malcolm: nu numai că bătea cu îndrăzneală peste clasa sa de greutate, ci și câștiga meciuri pentru titlu! Prietenul meu urs a fost înconjurat de *pui* fericiți și flămânzi – porecla dată băieților cărora le plac urșii. Nu este *adorabil?*

În februarie 2010, eram programat să fiu în Bay Area pentru conferința Macworld. Malcolm a dezvăluit că a fost și în San Francisco în acea săptămână, dar nu pentru Macworld. Malcolm zbura la Întâlnirea Internațională a Urșilor dincolo de oraș – un fel de Macworld pentru tipi mari, gay și bărbații cu formă care îi iubesc (sau cel puțin îi poftesc).

Malcolm și-a început prezentarea. „Ești o icoană în lumea urșilor, omule. Ești ca Angelina Jolie din comunitatea urșilor. Așa că ar trebui să vii la IBR cu mine și să faci un podcast live cât timp ești deja în oraș pentru Macworld."

Am fost de acord și am început să promovez podcastul live IBR pe Twitter... până când Malcolm a scos un Malcolm și a început să se certe cu mine despre detaliile evenimentului. Dezactivat de cip greoi de pe umărul lui, m-am plecat cu o săptămână înainte de spectacol. Noul meu plan, în schimb, era să zbor până în Bay Area cu Jen de la aeroportul Burbank, să aterizez în Oakland, să fac întrebările și răspunsurile Macworld, să petrec noaptea la hotelul W încercând să fac sex cu soția mea, să mănânc niște room service și să mă întorc acasă a doua zi dimineață.

Dar după toată drama dintre mine și Malcolm, Jen a renunțat complet la călătorie. — Doar du-te la Macworld și vino acasă, spuse ea cu insistență.

Am zburat la aeroportul Oakland de la Burbank, m-am cazat la San Francisco W Hotel, am mers un bloc și m-am schimbat la Moscone Center și am făcut întrebări și răspunsuri la Macworld. După aceea, în culise a apărut un Malcolm foarte trist. Mai aveam câteva ore până la zborul meu spre casă, așa că am stat, am fumat iarbă și am îngropat securea – ceea ce sună încărcat erotic, dar înseamnă doar că am strivit rahatul mărunt de zile înainte. Odată ce am fost din nou cool, în mod firesc, Malcolm

a întrebat: „Deci... mai vrei să faci podcastul live la IBR?”
„Domnule, am oftat, pe cale să-i amintesc cum și-a făcut patul și acum trebuia să se întindă în el.
— Vrei să faci asta, spuse Malcolm serios. „Aceasta poate fi singura cameră din lume în care vei fi sexualizat de întreaga mulțime. O să vorbești și toți se vor gândi: „L-aș trai cu el”. Cum poți să renunți la asta – știind cum e să ai o cameră întreagă plină de oameni care te poftesc?”
l-am corectat. *„Băieți,* Malcolm. o cameră întreagă plină de *tipi* va pofti după mine.”
„Ce s-a întâmplat cu aventurosul Kevin Smith?” el a acționat. „Unde este Kevin Smith care a făcut *Clerks?* Melodiul Kevin Smith care a riscat? Fă-o pentru experiență!”
Jedi păcălit de Carl Lazlo, Esquire al urșilor, am fost de acord să mă alătur lui Malcolm pentru podcast a doua zi. Oricum, a trebuit să zbor acasă în acea noapte, deoarece Jen și Harley mă așteptau la cină. M-aș zbura *înapoi* în zona Bay a doua zi și aș face podcast-ul live cu Malcolm la International Bear Rendezvous.
Când am ajuns acasă și i-am spus soției mele că mă întorc la San Francisco pentru evenimentul lui Malcolm, Jen – poate simțind că mă voi preda abandonului sălbatic și gay într-o cameră plină de frați dolofani – a spus că va veni cu mine. Așa că am cumpărat trei bilete către Oakland pe Southwest Airlines: unul pentru mine, unul pentru Jen, un loc liber, ca să nu trebuia să stăm cu străini. Simplu.
Simplu a început să se cache destul de repede. În acea dimineață, Jen a optat să nu facă călătoria la San Francisco, insistând să mă întorc și să zbor acasă după IBR. Așa că mi-am târât fundul la aeroportul din Burbank și mi-am înfipt actul de identitate în aparat pentru a-mi recupera biletul spre Oakland. Atunci aparatul a scuipat *două* bilete: unul pentru mine și unul pentru un loc suplimentar – locul care ar fi fost între mine și Jen dacă ar fi călătorit cu mine conform intenționării, păstrând rândul nostru oarecum privat. Călătorind singur, însă, nu aveam nevoie de acest bilet suplimentar. Dar, deoarece întârziam pentru zbor, în loc să predau al doilea bilet pentru rambursare, am optat să mănânc costul și să mă îndrept spre avion.
Zborul era destul de gol, așa că nu numai că nu aveam nevoie de al doilea scaun, dar mulți pasageri aveau *rânduri întregi* pentru ei înșiși. Am aterizat în Oakland fără incidente și l-am transportat cu taxiul până la hotelul care a fost punctul zero pentru International Bear Rendezvous, unde Malcolm și cu mine am făcut un podcast urs gay/sterosexual pentru o sală de bal plină de tipi greoi ca noi (precum și câțiva dintre băieții care îi mănâncă).
Deci a fost o zi grasă, grasă. Eram printre oamenii mei: tipi vesele — cu excepția faptului că acești tipi erau deosebit de veseli pentru că le place să suge o grămadă. Și în timp ce nu susținem obezitatea morbidă, strigând de pe scenă: „Să sărbătorim nesănătatea noastră! E tare să fii gras!” De asemenea, nu ne plângeam că nu suntem în formă, de parcă a fi corpulent ar fi un handicap debilitant. Unii dintre noi ar prefera să se concentreze asupra motorului care trage restul acelui tren plin de celulită. Pentru mine, anul care a precedat această zi a fost mai mult despre îngrijirea de sus decât de jos, ca să zic așa: reîncărcarea bateriilor, repornirea software-ului, urmărirea capriciilor. Nu mă gândeam să ies afară și să fac mișcare în fiecare (sau orice) zi; Mă gândeam ce să fac cu mine într-o lume în care știam că nu vreau să mai regizez multe filme. Coapsele de tuns nu par atât de importante atunci când există probleme și preocupări mai mari în mintea ta.
Dar IBR a fost înviorător – era singurul loc în care era sărbătorită a fi grasă. Îmi trăiesc viața grasă și trebuie să navighez prin lumea unei persoane slabe în orice moment, iar dacă vrei să faci asta fără ridicolul vocal din partea normelor, trebuie să le oferi întotdeauna o reasigurare goală că încerci să faci ceva în privința problemei tale cu greutatea. Dacă ei simt că măcar îți pare rău pentru ofensa ta grea de a nu arăta ca toți ceilalți, te vor lăsa în pace. Cel puțin până vor trebui să-l scoată pe von pentru a se ridica puțin la o Catherine socială, unde oamenii îl pot urmări pe von reacționând la ultima reacție accentuată în această părtinire de grăsime. Este o lume plină de regine de mărime, iar oamenii care arată ca mine au tendința de a obține globul ochi păros pentru că nu reușesc să-și mențină o formă sau o formă ușor de potrivit pentru ochi. la.
După ce s-au terminat vremurile gay ale *SModcast -ului în direct* de la International Bear Rendezvous, am luat un taxi până la aeroport. Am fost rezervat pe un zbor de la ora șapte. Mai aveam două locuri pentru zborul înapoi. Zborurile din sud-vest de la Oakland la Burbank rulează din oră în oră și am fost foarte devreme pentru zborul meu. Așa că m-am gândit că voi încerca să iau zborul de la 5:20 înapoi la Los Angeles și soția mea. Toată după-amiaza fusesem înconjurat de tipi mari, păroși, care arată ca mine și era timpul să ajung acasă și să-l iau dracu pe Schwalbach, înalt, slăbănog și fără sticlă.
M-am dus la ghișeu și am întrebat: „Este posibil să mergi în așteptare la un zbor mai devreme?” Doamna de la ghișeu a fost mai mult iritată că i-am cerut să îndeplinească o sarcină întortocheată, care probabil este explicată în detaliu în fișa postului ei: să ajute clienții, mai ales când îți cer ajutorul.
Foarte dezinteresată, mi-a întins o foaie de hârtie. „Iată o trecere care te va duce la poartă. Trebuie să o facă acolo.”
Probabil din cauza economiei slabe, nu fiecare poartă mai are propriul birou de check-in dedicat. În loc ca fiecare poartă să aibă un birou și un însoțitor sau două, Southwest din Oakland are un birou care deservește trei porți diferite. Are puțin sens: doi oameni în spatele ghișeului deservesc trei zboruri pline cu o sută cincizeci până la două sute de oameni fiecare, fiecare cu o mulțime de întrebări, unii încercând să intre în standby.
„Încerc să merg pe cele cinci douăzeci și mi-au dat acest card care spune doar „Predați-vă pentru cartea de îmbarcare”, am spus când m-am ridicat în sfârșit la ghișeu. „Fac asta acum?”
Fără să mi se ofere măcar o privire superficială, mi s-a spus: „Nu, ești bine”.
„Mi-au spus că sunt pe o listă din față. Vreau doar să mă asigur că sunt pe acea listă. Pentru că dacă se deschide un scaun de rezervă, chiar vreau să ajung acasă.”
După ce am fost asigurat că sunt pe listă, am luat o plăcintă personală dintr-un expres California Pizza Kitchen. Am mâncat mai puțin de jumătate, răsturnându-mă în cap: „Persoana care a avut de-a face cu mine înainte abia se uita la mine. Poate o voi încerca pe celălalt..."
Așa că m-am apropiat din nou de ghișeu și, desigur, mă comportam ca și cum nu aș fi avut prima conversație la birou când am spus: „Bună, sunt pe o listă sau ceva de genul ăsta?”
Angajatul Southwest de la biroul de check-in? Să-i spunem doamnă Panic. Doamna Panic a spus: „Sunteți pe o listă, dar este un zbor foarte, foarte plin. Dacă toată lumea se înregistrează, va mai rămâne doar un loc în plus.”
„Genial, o voi lua!” am spus eu. „Am bilete pentru două locuri, dar sunt fericit să fac un singur loc dacă pot pleca acasă cu un zbor mai devreme.”
Și doamna Panic s-a uitat la mine, încercând să exprime ceva foarte străin unui non-terorist ca mine. „Ei bine, mai este și cealaltă problemă. Problema de siguranță.”
Eram la un aeroport și ea a introdus termenul *de siguranță.* Deci, firesc, am întrebat: „Al-Qaeda?”
„Nu, cotierele tale trebuie să poată...” Doamna Panic se strădui să găsească termenul.
Eram atât de confuz, încât am întrebat: „Stau lângă o ușă? Ai nevoie să deschid ușa dacă avionul se prăbușește? Pot să fac asta. Sunt gata. Dacă sunt în viață după accident, voi deschide cu bucurie ușa tuturor.”
Dar nu asta a fost. În timp ce se uita la mine, cu limba legată de vorbirea corporativă, am recunoscut expresia de pe chipul ei ca fiind una pe care o primisem de multe ori de-a lungul existenței mele slăbite: era o persoană slabă care avea de-a face cu o persoană grasă, minunându-se de modul în care dolofanul se lăsase atât de rău.
— O, crezi că am cumpărat două bilete pentru că sunt grasă, am spus. „Doamnă, sunt grasă. Voi fi primul care vă va spune că sunt gras, dar încă nu sunt *atât de* gras – de unde trebuie să cumpăr două locuri pentru a zbura pe Southwest. Nu cumpăr două bilete din cauza greutății mele; Pur și simplu nu-mi plac oamenii. Nu vreau să fiu nevoit să stau lângă străini. Deci, vă rog: dacă există un loc, nu vă faceți griji pentru celălalt al meu. Vreau doar să ajung acasă.”
Gura ei a spus: „Bine”, dar chipul și limbajul trupului ei au țipat: „Grăsimea e grăsime, rahat grasă”. Vezi, pentru oamenii slabi, noi toti oamenii grasi aratam la fel: suntem porci care adunam mai multe calorii decat ardem. În lumea celor veșnic înfometați, avem tendința de a înțelege puțin mai mult îndemnurile incontrolabile și slăbiciunea voinței. Avem chiar și grade acceptabile de obezitate, așa că știm *când* am depășit numărul *nostru* de confort pe scară - o linie care variază mult mai largă decât în cazul normelor. Oamenii slabi ar vedea zece kilograme într-o lună ca o creștere inacceptabilă în greutate. Oamenii grași caută numere mai mari și mai rotunjite: cincizeci, o sută sau două sute de kilograme de creștere în greutate este locul în care începem să acceptăm că am eșuat la fitness. Între timp, lumea osoasă nu poate procesa cât de leneși și de nesățioși trebuie să fim noi, proștii, pentru că parcă nu observăm că ne-am lăsat să plecăm. Crede-mă, Skinny Minnies: *Știm.* Este nenorocirea existenței noastre. Dar pentru a ne păstra sănătatea mintală și demnitatea, ne mutam linia pentru noi înșine mult mai liberal decât ar dori Prima Doamnă și Richard

Simmons. Este o chestiune de supraviețuire.

Majoritatea americanilor caută mereu să slăbească câteva kilograme, dar oamenii grasi își petrec *viața* cu o dietă fără sfârșit. Chiar în acel moment, mi-aș fi dorit să le fi putut spune reginelor de aceste dimensiuni și companiei lor prostii, aeriane grase, să lovească cu piciorul nenorocit de pietre în timp ce eu săream pe Fat-cor, câinele-dragon pudrăș, și decolam pe ceruri mai prietenoase. În schimb, am fost forțat să am de-a face cu Southwest Airlines, în speranța că ar putea exista mai puțină judecată și mai mult serviciu pentru clienți undeva în acea inimă de plastic a logo-ului în spatele lor.

Așa că, când zborul era pe cale să se închidă, doamna Panic a șoptit practic „Kevin Smith", prin difuzor. Din moment ce ascult cu atenție, aud și alerg la birou. Îmi predau cele două bilete și ei îmi întorc două bucăți de hârtie: una este cartea mea de îmbarcare, cealaltă este un bilet de băutură. Southwest se îmbarcă în grupuri de scrisori, așa că dacă plătiți câțiva dolari în plus, ajungeți la îmbarcare mai devreme și vă oferă o băutură gratuită în avion.

Doamna Panic mi-a înmânat două documente, dar doar unul dintre ele era o carte de îmbarcare. I-am dat două cărți de îmbarcare pentru zborul meu de mai târziu; mi-a dat o carte de îmbarcare și un bilet de băutură pentru zborul de așteptare.

— Aceasta este doar o carte de îmbarcare, am spus. „Am avut două bilete."

— Mai rămâne un singur loc în avion, se răsti ea.

— Înțeleg, dar ce să fac cu celălalt bilet pe care l-am avut?

— Există un singur loc, spuse ea, făcându-mi semn spre Jetway la zece sau douăzeci de metri de tejghea. „Doar urcă-te în avion. Vei pierde avionul. Ușa se va închide."

Așa că, în cele din urmă, mi-am pus piciorul în cel mai politicos mod posibil. La urma urmei, îmi reprezint părinții aici, în lume, iar mama și tata îmi spuneau mereu: „Toată lumea merită să fie auzită". Câțiva ani mai târziu, aș adăuga la acest sentiment: „... indiferent cât de nebuni sau plini de rahat sunt".

Nu sunt un tip de confruntare sau nepoliticos: „Moartea înaintea lipsei de curtoazie" este pe stema familiei mele. Dar, deși am fost crescut foarte bine, nici manierele mele nu provin dintr-un loc complet altruist: nu vreau niciodată să dau nimănui motive să mormăie: „Există nenorocitul ăla *de funcționari ...*" Oamenii tind să te supără dacă ești unul dintre acei oameni care își doresc mai mult decât ți se dă în viață și urăsc să devină și mai mult lucrul în realitate.

Așa că am privit-o pe doamna Panic în ochii ei tulburați și stresați și am luat-o ființă umană asupra ei: „Doamnă, înțeleg că avionul pleacă. Caut doar câteva informații aici: ți-am dat două bilete, acum am un bilet. Unde s-au dus acei bani?"

„Va fi creditat doar în contul tău! Doar du-te!" a lătrat ea la mine, fără nici măcar contact vizual. Nu i-am cerut să ilustreze teorema lui Pitagora, m-am întrebat doar despre al doilea bilet – și iată-o, răsturnându-mă la mine. Era atât de dezumflant și iritant.

Dar, în loc să-i răspund imediat, l-am calm pe Spock, reamintindu-i doamnei Panic: „Vă pun doar o întrebare, doamnă, despre biletele pe care le-am plătit deja".

Ea și-a oferit scuze pe jumătate pentru că a fost atât de bruscă și m-a trimis în avion. Odată ce am ajuns în Jetway, un angajat din Southwest se îndrepta spre mine cu un clipboard. Expresia lui nu era caldă când m-a întrebat: „Woa, whoa—cine ești?"

sunt mc stunauy tip. mey saiu. 1 cuum uuam.

Și hc a spus: „Ei bine, ești memmememue?"

Nu am putut să înțeleg ultimul cuvânt din propoziția lui, așa că am pulverit ceva despre faptul că nu am fost clar în ceea ce a spus. L-a strigat pe tipul care lua bilete în partea de sus a Jetway: „Este tipul ăsta memmememue?"

„Ce înseamnă cuvântul ăsta, omule?" Am întrebat, încurcat, apoi l-am etichetat cu o glumă pentru a-i ține pe toți cei aflați în această situație aparent foarte stresantă. „Sunt reclasificat ca naibii de bagaje?"

Deodată, domnul Jetway s-a transformat în domnul Hyde.

„Ce ai spus?!" se răsti el, reacționând de parcă aș fi întrebat în schimb: „Pot să-ți cac în gură și să-ți trag soția sau persoana iubită?"

Am repetat gluma, care nu este niciodată un semn bun: „Sunt reclasificat ca bagaj, omule?"

Domnul Jetway s-a uitat la mine rece pentru o clipă, apoi a mormăit: „Am spus *venituri".*

„Ce înseamnă *venituri* ?" Cunoșteam definiția tradițională a termenului, desigur – doar că nu nenorocirea, definiția corporativă cu vorbire dublă așa cum este bastardizată de Southwest Airlines.

„Venitul înseamnă că nu este o trecere de mile de aer", a spus el, oferind informațiile de parcă i-aș fi trântit-o din nuci cu o frânghie de acostare a navei de croazieră. „Înseamnă că ai plătit biletul."

„Atunci sunt venit", am proclamat mândră, încercând să ușurez starea de spirit. „Mi-am plătit biletul."

„El are venituri", i-a spus domnul Jetway tânărului însoțitor de zbor prietenos care aștepta în pragul avionului, care s-a aprins ca Crăciunul când m-a recunoscut.

„Este atât de tare!" spuse ea într-o șoaptă respectuoasă în timp ce rulotul fericit se îndrepta înapoi pe Jetway (într-un ritm suspect de vioi).

Am urcat în avion și era plin. Toți ceilalți erau deja la bord și mai rămăsese un singur loc liber: în față, în primul rând, pe partea dreaptă. Erau două femei foarte ușoare care stăteau deja în rândul de trei locuri, cu un loc gol între ele, iar una era o bunica adorabilă, moale, doar o prune mare, zâmbitoare, fericită că încă se află deasupra pământului. Mai bătrân decât naiba, dar adorabil. Cealaltă femeie părea indiferentă la prezența mea și poate doar puțin dezamăgită de faptul că scaunul ei gol disparea. *"Buna ziua!"* a glugit bătrâna moale în așa fel încât mi-am dat seama că întreaga oră de zbor avea să fie petrecută ascultându-l pe bătrâna mea colega de scaun amintindu-și despre primul ei zbor cu ani înainte cu prietenii ei de facultate, Orville și Wilbur.

I-am oferit un salut de întoarcere când mă pregăteam să-mi închid centura de siguranță. A fost nevoie de un anumit grad de aspirare a intestinului, dar nimic deranjant sau vizibil pentru nimeni, în afară de mine, și nu a fost necesar nici un prelungitor. Odată ce elementul de fixare s-a prins și s-a închis, nu numai că voi putea expira, ci și alunele gratuite pe care le-ar fi biciuit în cabină mai târziu.

Atunci am văzut-o pe doamna Panic îndreptându-se pe Jetway spre ușa avionului nostru, cu ochii ațintiți asupra mea. Era atât de intensă și plină de scop, dintr-un motiv ciudat, am presupus că venea să mă informeze că mama a murit.

"Dl. Smith. Hi." Doamna Panic a zâmbit în timp ce s-a ghemuit în fața mea în peretele etanș, odată ce a ajuns în avion. „Hm... avem un fel de problemă..."

„Mama mea a murit?" am spus, terminându-i gândul. Ochii ei au fulgerat de confuzie de moment la presupunerea mea, până când și-a amintit de ce era cu adevărat acolo.

— Nu, spuse doamna Panic cu o voce liniștită. — Căpitanul spune că nu poți sta aici.

"De ce?" Am întrebat. Și *chiar* întrebam, pentru că habar n-aveam. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aceasta era o problemă legată de greutate, deoarece nu am dimensiunea considerată problematică în problemele de transport public.

Și cât de delicat a putut să o pună în fața celor două femei care stăteau de o parte și de alta a mea, care acum se presupuneau că stăteau lângă un terorist, doamna Panic a spus: „Ei bine, nu. Doar că este o problemă de siguranță. Este o măsură de securitate."

„Stai – siguranță? Securitate?" am întrebat, răsturnând brusc scenariul și întrebându-mă dacă doamna Panic era de fapt un fel de femeie Jack Bauer, încercând să *mă salveze* de teroriștii de echipă mamă/fiică care stăteau de fiecare parte a mea. Și în timp ce mă pregăteam mental să merg cu tot pe Sam Jackson pe acești potențiali, făcători de probleme în hainele călătorilor care mă flanchează și să le scot pe aceste nenorocite de *mame* de pe acel avion nenorocit. Doamna Panic a coborât boom-ul. Sau cotierele, parcă.

"Dl. Smith, dacă nu poți coborî cotierele, atunci nu suntem... Nu vă putem lăsa..."

Și după o secundă, am înțeles la ce vrea ea; aceasta a fost, la urma urmei, femeia care mă profilase deja mai devreme. Ceea ce *a vrut* să spună, dar nu a putut, a fost: „Noi credem că ești prea gras ca să zbori, așa că trebuie să cumperi două locuri. Dar acest zbor a fost deja supravândut și nu poți cumpăra un loc suplimentar acum, așa

că va trebui să cobori din avion. În fața tuturor acestor oameni."

Atunci teroarea s-a prăbușit peste mine ca un val: sentimentul scufundat că toată lumea vedea asta și toată lumea ghicea despre ce îmi vorbea însoțitorul de bord. Și de parcă m-aș descurca cu moartea demnității mele din mâna acestui om de un sfert de liră în uniformă care lucrează pentru o corporație care abia își poate masca disprețul total față de persoanele supraponderale, am trecut prin majoritatea etapelor durerii lui Kubler-Ross – prima fiind negarea.

„Asta nu se poate întâmpla", i-am spus doamnei Panic. — Uite, cotiera se poate coborî, doamnă! Și am coborât și am ridicat cotierele pentru a-mi susține pretenția.

„Îmi pare rău", a oferit ea. „Ordinele căpitanului".

Următoarea etapă pentru mine a fost târguiala, în timp ce m-am întors către femeile de ambele părți ale mele pentru sprijin împotriva hoardei de mestiți.

„Întreabă aceste doamne!" am spus, întorcându-mă către femeia de vârstă mijlocie care stătea în stânga mea. „Doamnă, vă zdrobesc?"

„Este doar o oră de zbor", a fost răspunsul ei. Nu tocmai aprobarea pe care o căutam, dar, în acest moment, aș fi primit orice asistență pe care o puteam obține.

Având în vedere asta, m-am întors către bătrâna de lângă mine care nu auzea nimic și am întrebat-o cu voce tare: „Doamnă, vă strivesc?"

Și ea a întrebat: *„Ceaaaat?"* într-o manieră atât de bătrână de desene animate, am crezut că va intra în geanta de bunică și va scoate unul dintre acele aparate auditive antice care arată ca acele difuzoare la fel de vechi cu fonograf. Așa că am repetat: *„Squiiiishhhh..."* în timp ce făceam fața de lămâie și îmi trăgeam strâns brațele. Doar un limbaj semnelor american pe jumătate ne-ar fi făcut să trecem prin această mlaștină.

Din nou, bunica a întrebat: „ *Ceaaaaa?* "

Așa că, în acest moment, am fost dezamăgită: făceam un spectacol de mimă mai mare dintr-un cuvânt decât am făcut-o vreodată în șase ture cinematografice ca Silent Bob, aproape dorindu-mă într-un burete plin, cântând „ *Squiiiiiiiishhhhhhh..."*

În cele din urmă, ea a spus: „Sunt bine". Așa că m-am întors la doamna Panic și i-am spus: „Nu le pasă. Nu se plâng."

Dar doamna Panic nu ar fi mișcată în această chestiune. „Da, um, îmi pare rău. Te rog, asta este cu adevărat. Vom încerca să ne revanșăm la birou, dar căpitanul are nevoie

— Căpitanul nici măcar nu mă poate vedea, doamnă, am protestat, arătând peretele peretelui care îmi împiedică clar vederea asupra carlingului, precum și presupusa vedere corespunzătoare a oricărui pilot despre mine care nu se potrivește în scaunul meu. „Am stat pe locul meu douăsprezece secunde când *ai* coborât de la stația ta până la locul meu din avion. Tocmai m- *am* așezat și nu am putut vedea cabina de pilotaj. Dacă nu văd cabina de pilotaj, atunci cum ar putea să mă vadă *pilotul* pentru a lua această hotărâre?

M-am aplecat peste femeia care stătea în stânga mea pentru a ilustra cum, chiar și atunci, eu și pilotul nu ne-am putut vedea, dar expresia doamnei Panic nu s-a schimbat niciodată pentru a indica compasiune sau înțelegere. — Căpitanul spune că trebuie să te ridici, domnule.

Și acesta a fost momentul în care am renunțat la orice indignare și i-am oferit următoarea etapă Kubler-Ross: depresia.

„Vă rog să nu-mi faceți asta, doamnă, am spus, realizând că eram la cheremul unei mentalități instituționale. „Au fost oameni care m-au recunoscut când m-am urcat în avion. Toată lumea va vedea."

Aș fi putut la fel de bine să vorbesc cu toaleta din baia de trei inci a avionului. Doamna Panic mi-a zâmbit pur și simplu în gol și a ținut linia companiei. Mi-am dat seama că aveam două mișcări: fie mă bag, refolosesc pentru a mă ridica și păstrez locul pe care l-am plătit pentru a fi, fie i nan conform instrucțiunilor. Tot ce îmi trecea prin cap acum era: „Toată lumea va ști. Toți cei din avionul ăsta mă vor vedea stând, îmi iau geanta și cobor din acest avion și fie vor presupune că sunt prea gras, fie vor ghici că sunt un bombardier cu pantofi!" Am vrut să spun: „Du-te pe căpitan!" dar este greu să faci tam-tam la *orice* zbor post-11 septembrie. Ai putea ajunge Tased de un airmarshal sub acoperire sau iei o furculiță în gât de la un pasager vigilent. dacă aș fi luat lippy, s-ar fi putut folosi acel băț de câine pe mine cu bucla pentru gât la capăt.

Nu am mers pe tot Ben Kingsley în *Sexy Beast,* strigând în timpul ieșirii mele forțate: „Sper că asta se prăbușește în mare!" în schimb, m-am ridicat în liniște și m-am mișcat să-mi iau geanta din compartimentul de deasupra culoarului. Dar, în timp ce făceam asta, am stabilit un contact vizual perfect cu un bărbat aflat la trei rânduri în spatele meu, care era *mult* mai gras și mai lat decât mine – și a fost, de asemenea, strâns pe un scaun din mijloc.

Aș fi putut să-l subliniez pe fratele meu de la o mamă mai grasă. — *Dar tubby?* aș fi putut urlă. „Este de două ori bărbatul decât eu!" Dar n-aș arunca niciodată un om gras sub autobuz – sau cu avionul, așa că n-am spus nimic. Dar în momentul în care ochii ni s-au blocat, ferestrele sufletului lui s-au umplut de frică, iar el mă implora cu disperare, fără cuvinte: „Te rog, nu spune că sunt gras... Te rog să nu spui că sunt gras..." A văzut un dolofan luat de rușine și l-a umplut de groază. „În sfârșit s-a întâmplat! Ei vin după grasi! Ne duc în Candyland să ne omoare pe toți!"

era timpul pentru etapa finală Kubler-Ross: acceptarea. Mi-am luat geanta și am debarcat, așteptând chiar în fața ușii doamna Panic. După cinci minute de așteptare, m-am îndreptat încet spre Jetway, trăgându-mi patetic geanta în spatele meu. Am așteptat lângă birou ca doamna Panic să iasă din avion. Și a așteptat. Și a așteptat. M-am uitat la telefon: Opt minute am așteptat.

Atunci mi-am dat seama că am uitat o etapă cheie Kubler-Ross...

Furie.

Oooh, eram supărat acum și devenisem și mai mult. Sincer, simt că bătrânul Kevin Smith a murit în acel avion, înainte de a debarca. Nu tratezi *niciodată* un client plătitor așa cum s-a tratat cu mine în acea seară. Și îmi dau seama că sună ironic de la tipul care a făcut *Clerks,* sloganul căruia era: „Doar pentru că te servesc nu înseamnă că te plac". Lăsând la o parte ironia, îmi doream o satisfacție rapidă, sau aveam de gând să dezlănțuiesc krakenul.

Doamna Panic s-a întors în cele din urmă la birou, cu un zâmbet politicos, spunând: „Îmi pare rău pentru asta..."

„Doamnă, cum îl cheamă pilotul?" am întrebat, atingând tastele blocului de note al iPhone-ului meu. „Pilotul care a spus că sunt prea gras să zbor."

"Nimeni nu a spus asta...", a replicat ea la tejghea.

Dar aveam un contor destul de bun gata de plecare. „Atunci de ce cobor din avion?"

— Nimeni nu a spus că ești gras, domnule. Doamna Panic își dădu ochii peste cap.

„Atunci de ce am fost scos din avion?" am cerut.

„Au fost probleme de siguranță", a repetat doamna Panic.

„Despre ce probleme de siguranță vorbiți?!" am lătrat într-un mod calm.

„Există un spațiu alocat pentru fiecare loc și ai ocupat mai mult decât spațiul alocat."

Și i-am spus: „Spune doar *grăsime.* "

„Nu am spus *grasă* ", a spus ea. „Acesta este cuvântul tău, nu al meu." Sunt atât de înspăimântați de procese, încât ei formulează cu foarte mare atenție insulta pe care o spun în față ca „ocupând mai mult decât spațiul alocat". E doar o prostie, vorbire dublă la PC pentru „Hei, ești gras".

i-am spus: „Doamnă, nu te voi da în judecată pentru că mă numești grasă. iti spun ca sunt grasa. Dar nu sta aici și dansează cu eufemisme pentru grăsime. Fii sincer cu mine."

în schimb, mi-a spus ea, „vă pot oferi un voucher de călătorie de o sută de dolari, domnule".

— *Asta* e ideea ta de a o îmbunătăți? Am întrebat. — Îmi dai un voucher de o sută de dolari pentru că m-ai umilit?

„Ei bine, ce ar face corect?" întrebă ea.

„Du-mă acasă cu un elicopter!" am scuipat, exagerând doar puțin. „Sau du-mă cu un avion privat acasă! Compania ta aeriană m-a scos dintr-un zbor fără niciun motiv și m-a făcut de rușine în timp ce făceam asta! Așa că fă-o mai bună!"

După treizeci de secunde de o privire goală, i-am spus: „Nu contează. Dă-mi doar numele pilotului, doamnă.

"De ce?" întrebă ea din nou.
„Din cauza multor lucruri pe care le fac, sunt un fel de cvasi-jurnalist. Și voi vorbi despre asta pe un blog sau într-un podcast, așa că am nevoie de numele pilotului, pentru că ai spus că m-a aruncat din avion. este adevărat?”
„De ce aș spune asta dacă nu ar fi adevărat, domnule?”
„Nu știu cum a putut pilotul să mă vadă. Eram pe scaunul meu de mai puțin de un minut și nu l-am putut vedea în jurul peretelui.
„Sunt oglinzi în avion”, a argumentat ea.
„Da, în *baie”,* am batjocorit. „Doamnă, mai trebuie să-mi spuneți de ce am fost expulzat din acel zbor.”
„Există probleme de siguranță...”
„Doamnă! Ce înseamnă asta?!" am cerut. „Asta înseamnă că voi exploda peste tot avionul?!”
Simțind că se lovește de un zid cu mine, doamna Panic a chemat un manager. Când managerul ni s-a alăturat, expresia lui a țipat: „De ce a trebuit să prind acest glonț de la sfârșitul zilei...” După ce doamna Panic i-a oferit detaliile, domnul manager a spus: „Politica Southwest spune că trebuie să fii așezat confortabil cu cotierele în jos.”
„Dar aș *putea* da cotierele jos!” am tras înapoi.
Nici domnul manager, nici doamna Panic nu au avut vreodată un răspuns pentru asta. Politica de „clienți de mărime” din sud-vest face o afacere mare în privința cotierelor, dar asta nu mă ducea nicăieri cu acești doi, care păreau să nu înțeleagă deloc frustrarea mea. Dar cum ar putea? Amândoi erau apți din punct de vedere fizic, iar oamenii apți fizic nu au nicio idee cât de multă planificare merge în ziua unui funster dolofan obișnuit. Nu aș alege *niciodată* un loc dacă ar exista o mică șansă să nu mă pot încadra în el. Așa îmi trăiesc viața! sunt o persoana grasa! Navigam prin lume diferit de ceilalti oameni. Trebuie să ne gândim cu zece pași în avans, de dragul puținei demnități care ni se oferă în această societate conștientă de imagine și judecată.
Tot ce voiam să fac era să ies de acolo acum, așa că în timp ce așteptam o satisfacție în sud-vest, m-am gândit să conduc acasă din zona Bay. Am abandonat ideea când mi-am dat seama că călătoria va dura de trei ori mai mult decât o călătorie normală, pentru că aș fi oprit la fiecare trei minute pentru a posta tweet-uri. „Și încă ceva! Southworst Err-lines îmi poate mânca fundul mare și gras!”
Domnul manager mi-a oferit o broșură în care spunea: „Pe spatele acesteia este adresa biroului corporativ. Le puteți scrie cu orice reclamații.”
„Nu trebuie să scriu lui Southwest, amice”, am spus. „Într-o oră, Southwest va veni să *mă caute.* ”
M-am îndepărtat și m-am așezat la o altă poartă, unde am început să trimit pe Twitter despre incident, atacând Southwest pentru comportamentul lor insensibil. dacă aș fi avut mai puțină stima de sine, aș fi plâns, plângând. Dar mi-am amintit de lecțiile copilăriei și de simplul adagiu pe care părinții mei obișnuiau să-mi spună când eram în școală:
„Dacă cineva te ia dracu’ și nu vrei să fii futut, atunci spune-le oamenilor: Începe să țipi.”
Așa că am țipat cu tweet-uri.

Dragă @SouthwestAir, știu că sunt grasă, dar a avut căpitanul Leysath cu adevărat justificat să mă arunce dintr-un zbor pentru care eram deja așezat? (17:52 U2/13/2U1U)

Dragă @SouthwestAir, am zburat pe un singur loc, dar imediat după ce mi-a emis un bilet de rezervă, însoțitorul Oakland Southwest mi-a spus căpitanul Leysath mă consideră un „risc pentru siguranță”. Din nou: sunt foarte gras... Dar nu sunt încă AICI. Dar dacă sunt, de ce să aștepți până când geanta mea este ridicată și sunt așezat CU COTIERA JOS. În fața unui avion plin, cu o grămadă de oameni care deja mă identificaseră drept „Silent Bob”. (17:54 și 5:56 și 17:58 U2/13/2U1U)

Deci, @SouthwestAir, du-te la naiba. Nu am încălcat niciun regulament, nu i-am oferit niciun „risc de siguranță” (ce, aveam să mă rostogolesc pe un coleg de pasager?). Am fost aruncat greșit din zbor. Și la naiba cu voucherul tău de 1 USD, @SouthwestAir. Slavă Domnului că nu mă jenez ușor (să te binecuvânteze, antrenament JERSEY GIRL). Dar nici eu nu mă îmbufnesc: așa că în fiecare zi, niște tweet-uri noi pentru @SouthwestAir. (6:UU și 6:U3 și 6:U6 PM U2/13/2U1U)

Vrei să-mi spui că sunt prea lat pentru cer? Total misto. Dar avertisment corect, oameni buni: DACĂ Arătați ca mine, POATE FI EXPULSAT DIN @SOUTHWESTAIR. (6:1U PM U2/13/2U1U)

@SouthwestAir? Te-ai distrat cu un consumator sedentar de alimente procesate greșit! (18:18 U2/13/2U1U)

A continuat și a mers pe măsură ce am ridicat Southwest Airlines la 1,6 milioane pe Twitter. M-au făcut de rușine, i-am făcut de rușine imediat înapoi. Și deși știu că președintele companiei Southwest Airlines nu m-a scos din avion și, deși știu și sufletul ghinionist care conduce acel cont de Twitter Southwest nu m-a semnalizat roșu, dacă arunci hash pentru o organizație care se dă cu mine și cu a mea, atunci ești târât și tu în ea. Bun venit la petrecere, amice!
Și după aproape o oră de postat pe Twitter, cineva s-a speriat al naibii de frică - pentru că domnul manager a venit să mă găsească. L-am văzut alergând lângă mine la început, în mod clar într-o vânătoare disperată. Apoi, când s-a dus înapoi, m-a văzut rezemat de un zid vizavi de noua mea poartă. El a sprintat și a tușit fără suflare: „Dl. Smith, te rog nu mai scrie pe Twitter!”
Mi-a spus că am fost tratat prost și a vrut să mă revanșeze, asigurându-se că am ieșit din Oakland (și distanța pe Twitter) cât mai curând posibil cu următorul zbor din sud-vest către Burbank. I-am spus că țin deja locuri în secțiunea A, ceea ce mi-ar permite să mă îmbarc primul. Mi-a oferit din nou voucherul de călătorie de 1 USD, pe care l-am refuzat, dar tipul avea ordinele lui de marș și urmau să mă ducă cu un alt zbor spre sud-vest, cât mai curând posibil. Așa că, deși am insistat să mă îmbarc atunci când a fost sunat la secția mea, domnul manager m-a escortat la următorul zbor când ușile s-au deschis – ceea ce a fost jenant pentru că toți ceilalți din rând se uitau. Și chiar dacă aveam tot avionul din care să aleg, mi-am aruncat imediat fundul gras pe primul loc disponibil: un scaun la geam în peretele etanș, de data aceasta pe cealaltă parte a avionului. Când am urcat pe acel zbor, cel mai important lucru din lume pentru mine a fost să-mi clac centura de siguranță fără incidente.
Pe măsură ce ceilalți pasageri s-au îmbarcat, am citit toate tweet-urile de răspuns și reacțiile Twitter la diatriba mea arzătoare din sud-vest. În timp ce eram îmbarcat forțat în zborul meu spre casă, Southwest Airlines a contactat prin Twitter, cerându-mi să iau legătura cu ei. Așa că am mai postat pe Twitter.

Dragă @SouthwestAir, sunt într-un alt dintre avioanele tale, așezat în siguranță și cu cataramă din nou, aștept să fiu târât în fața normelor. (18:41 U2/13/2U1U)
Și, hei? @SouthwestAir? Nici măcar nu aveam nevoie de un prelungitor pentru centura de siguranță să-mi închid catarama. Cumva, rahatul ăsta se potrivește peste „preocuparea mea de siguranță”-creând intestin. (18:41 U2/13/2U1U)

Via @bogo_lode „Poate ar trebui să organizezi un boicot.” Un boicot al unuia. Acesta este ultimul meu zbor spre sud-vest. Sper ca la alegere. (18:46 U2/13/2U1U)

Mi-am făcut o poză cu camera telefonului meu și am postat pe Twitter ceea ce a devenit o imagine foarte populară care însoțește fiecare redare a acestei povești: eu într-un singur loc, umflandu-mi obrajii pentru a arăta mai gras. Am inclus mesajul.

Bună @SouthwestAir! Uite ce gras sunt in avionul tau! Rapid! Aruncă-mă! http://twitpic.com/134Ugw (18:52 U2/13/2U1U)

Am continuat să tweetez până la decolare.

Bună @SouthwestAir! Uneori, cotierele sunt ridicate pentru că OAMENII ȘEDAȚI AOLO LE-A PUS DEJA; NU PENTRU CĂ „NU SE POATE COBORA". (18:56 U2/13/2U1U)

Dieta @SouthwestAir. Cum funcționează: ești rușinat public într-o siluetă mai zveltă. Să plângi imediat greutatea nu a fost niciodată mai ușor! (18:59 U2/13/2U1U)

În timp ce scriam pe Twitter înainte de decolare, o fată mare – mare ca mine – stătea lângă mine la celălalt capăt al culoarului, cu un scaun gol între noi. Mă gândeam: „Tocmai au creat o secțiune de grăsime și ne-au băgat pe mine și pe biata fată în ea? Am fost profilați?" Și trimit o furtună pe Twitter când văd o însoțitoare de bord venind și o rog pe această fată să o urmeze. Au plecat trei minute, iar când fata s-a întors, a comandat o băutură foarte tare.

Cu cincisprezece minute înainte ca zborul să aterizeze, mă încingeam centura pentru a pregăti aterizare, iar fata și cu mine am făcut contact vizual casual. Am zâmbit, ea a zâmbit și apoi a întrebat: „Unde mergi?"

„Acasă", am căscat. „Am avut o experiență îngrozitoare cu această companie aeriană astăzi. Tocmai mi-au dat drumul la ultimul zbor pentru că au spus că sunt prea gras.

Atunci ea a dezvăluit sfâșietorul inimii. „Pur și simplu mi-au făcut așa ceva, înainte de a pleca."

Ea a explicat că de fiecare dată când a zburat, a ales să stea în rândul din spate, astfel încât să nu fie la vedere. Dar, când s-a îmbarcat pe acest zbor, însoțitorul de bord i-a spus să stea în rândul din față – același rând în care mă aflam eu. Apoi, zece minute mai târziu, i s-a ordonat să o urmeze pe însoțitor de bord înapoi pe Jetway, unde i s-a spus: „Ar trebui să cumpărați un loc suplimentar pentru călătorie, doamnă. Nu este corect pentru alți pasageri."

„Stai într-un rând unde este un loc liber", am subliniat eu. „Am cumpărat două locuri."

„Însoțitorul de bord a spus că ar trebui să te întreb dacă este în regulă dacă îți împart rândul fără să cumpăr un bilet suplimentar."

Acea piesă de performanță, prin amabilitatea Southwest Players, a fost menită să-mi arate că *toți* oamenii grasi se vorbesc la Southwest. Cât de bolnav este? Au folosit-o pe biata fată – literalmente au forțat-o să stea în rândul meu – doar ca să o tragă din avion, să o facă de rușine și să o trimită înapoi la locul ei, plângând. Speraseră că voi auzi ce s-a întâmplat cu ea și să-mi dau seama că nu sunt remarcat. Au încercat să se descurce din nou pe grăsime, acoperându-se mereu pe nădușii care s-au înțeles să mă scoată din avion. Nu a existat niciun motiv ca însoțitorul de bord să aibă acea conversație cu acea fată decât să fie o ticăloșă. Iar fata îmi spunea printre lacrimi: „Aș putea încă pune cotiera jos". Trebuie să fi fost o priveliște: câțiva dolofani care vorbeau despre cât de mândri eram că puteam încă să punem centura de siguranță fără un prelungitor și îți dădeai seama că era singura fărâmă de demnitate care ne mai rămânea.

Am aterizat la Burbank și îmi amintesc că m-am gândit: „Băiete, ar fi bine să fie nouăsprezece nenorociți de oameni de la Southwest Airlines..."

Nimic. Nu e nimic al naibii. Așa că am postat pe Twitter.

Bună @SouthwestAir! Am aterizat în Burbank. Nu vă faceți griji: zidul avionului a fost deschis și am fost transportat cu aerul în timp ce Richard Simmons supraveghea. (20:18 13.02.2010)

A fost greu să fac toate glumele alea grase pe cheltuiala mea, dar m-am gândit că ar merita să văd această companie prostească chemat pe covor pentru că se trage cu clienții, prinsă de un tip care se laudă cu mai mulți urmăritori pe Twitter decât compania aeriană. Vezi, *am* crezut că povestea era despre cum o corporație a fost prinsă din nou făcându-l pe micuț, cu excepția cazului în care micuțul a avut multă gură și chiar mai mulți adepți pe Twitter. Dar uite cât de lungă este propoziția. De ce dracu' mă așteptam ca mass-media să înțeleagă toate astea când exista o poveste mai ușoară și mai amuzantă care se holba la ei? Și acea poveste a fost *Fat Guy in a Little Chair!*

Aproape fiecare instituție de știri a petrecut trei zile dezbrăcându-mi umanitatea, deoarece oamenii au discutat despre mine mai mult ca pe un concept decât ca pe un individ. Poza mea a împodobit *Philadelphia Daily News* cu melcul „Blimp a aterizat". Am învățat direct că oamenii grași sunt cei care primesc ultimele prejudecăți acceptabile din punct de vedere social. Rasismul și sexismul te vor duce la ostracizare în comunități mai iluminate, dar poți să-ți batjocorești oamenii grasi tot ce vrei. Am văzut o retorică intensă a urii online, toate provenind dintr-o propagandă subtil anti-grasă care m-a făcut să mă întreb dacă Goebbels chiar murise în buncăr sau dacă s-a lăsat afară, a venit în State și și-a găsit un loc de muncă în Dallas, lucrând pentru o companie aeriană.

Timp de trei zile, m-am trezit și o găseam pe Jen răsfoind Google News, citind toate poveștile Too Fat to Fly pe măsură ce s-au acumulat, punându-mă la curent cu numărul.

„Acum patru sute de articole", anunța ea, spre supărarea mea. Și mai rău: „Ești și în partea de sus a paginii de știri." Apoi, două zile mai târziu: „Sunt până la cinci mii de articole și *încă ești* în partea de sus a paginii Știri Google."

În dimineața după ce m-am întors în LA, incidentul a fost acoperit de televiziunea națională, iar până la prânz, acoperirea a fost *internațională.* Larry King m-a contactat prin Twitter. Larry King – în ultimul său an în marile bretele transmise – m-a invitat să fiu invitat la emisiunea lui și să spun povestea. De câte ori mi-aș fi dorit Larry King să mă fi avut în programul său să vorbesc despre *arta mea* , iată-l că a contactat-o, *prin* intermediul *Twitter* , pentru a vorbi despre *acest* rahat. Am aruncat o lumină asupra unui viitor în care eram încarnarea actuală a Octomom, făcând presă lătrând despre drepturile persoanelor cu obezitate morbidă, în timp ce mă plimbam cu gogoși și îmi conectam noul film. Sau DVD. Sau figură de acțiune.

Așa că, oricât de tentant a fost să fie într-una dintre ultimele emisiuni ale lui Larry King, am optat să nu mai apar pe *Larry King Live* pentru a discuta despre incidentul Too Fat to Fly. Am renunțat și eu la *Good Morning America* , dar ei sunt violatorii de întâlniri ai emisiunilor matinale, în ceea ce mă privește – pentru că, deși le-am refuzat cererea de interviu din biroul din New York, au venit la mine *acasă* cu o cameră și au bătut la ușa din față. Hei, *Good Morning America:* Data viitoare când nu-ți dau ceea ce *vrei* , forțează-mi capul acolo și *fă-* mă să o fac. Ce zici, pe viitor, să respecți simpla noțiune de nu înseamnă, nenorociți de porci?

Pentru a fi corect, ei nu au fost *singurii* ticăloși din media care au „cântărit" această problemă. Dr. Endorsement TV Whore Quack a spus ceva. Nu am primit dreptate de la Emaciated Old Woman Fake Judge, care a fost de partea corporației care face reclamă în programul ei TV. *Forbes,* de asemenea, a înconjurat vagoanele în jurul prietenilor lor corporativi din Southwest și a scris că *mi -am făcut* mai mult rău decât Southwest cu acest fiasco, rănindu-mi „marca" în acest proces. Am încetat să mai fiu o persoană pentru toți acești oameni. Niciunul dintre ei nu mi-a ascultat relatarea despre incident; toți m-au profilat ca gras, deci vinovat de această crimă evidentă de gras. O mulțime de oameni online îmi spuneau să nu mai plâng și să slăbesc. Le-am tot spus: „Știu că sunt grasă. Dar nu sunt prea gras pentru a zbura pe Southwest Air."

Southwest a ajuns în cele din urmă la mine. Dar au refuzat să recunoască vreodată că nu eram prea gras pentru scaun. Au continuat să insiste că a fost decizia pilotului și, într-o lume de după 11 septembrie, cine naiba va pune la îndoială un pilot când vine vorba de siguranță? În cele din urmă, au respins chiar și această afirmație, spunând pur și simplu că un angajat a decis că sunt prea gras.

Așa că Big Business a câștigat din nou, răspândind evanghelia „Uite, îmi pare rău: el este prea gras. Și serios, nu-i urâm cu toții pe oamenii grași? Voi purta rahatul ăsta cu mine ca un herpes pentru tot restul vieții, indiferent de mărimea taliei mele - totul pentru că o organizație de rahat nu avea simpla decență sudică de a admite că s-au înșelat.

Aruncată din cer ca fiul lui Odin însuși, după incidentul Too Fat to Fly, am fost de înțeles să ezit să mă mai apropii de un aeroport, cu excepția cazului în care era să iau un Cinnabon. Și având în vedere *de ce* nu voiam să mă apropii de un aeroport, Cinnabons nu aveau de gând să joace un rol important în viața mea pentru o vreme. Acest lucru a fost agravat de o postare pe care am citit-o pe un site web de paparazzi, oferind o recompensă pentru noi poze cu Fatty McNoFly în sălbăticie. Prețul umilinței mele ulterioare? Cinci mii pentru o poză cu mine stând pe un scaun mic și zece mii dacă mâncam și un sandviș. Și când merg la aeroport, tot ce *fac* este să stau pe scaune și să mănânc rahat.

Să fii aruncat din ceruri este bine dacă nu ai o mulțime de spectacole de întrebări și răspunsuri programate în toată țara. La mai puțin de trei săptămâni după fiasco-ul din sud-vest, am avut o pereche de concerte în Austin și Houston. Săptămâna după aceea, un spectacol în Milwaukee. Săptămâna următoare a fost ziua Devils Classic Sweater înapoi la Prudential Center din Jersey, iar săptămâna următoare a fost o sărbătoare George Carlin la Biblioteca Publică din New York, urmată de spectacole în Detroit și Kansas City două zile mai târziu. Greu să faci mii de mile fără avion. Greu, dar nu imposibil.

Așa că am sunat în jur căutând un autobuz de turism pe care să-l închiriez, care să mă ducă la Austin și Houston. Oamenii de la Coast to Coast Coach au fost de ajutor la început, apoi au fost foarte confuzi.

„Câți oameni în trupa ta?” Am fost intrebat la telefon de agentul de rezervari.

„Doar eu”, am spus. „Un tip.”

„Un tip are nevoie de un autobuz întreg?” a întrebat agentul.

„Este pentru un tur cu cuvinte rostite”, am spus. „Îmi place spațiul meu.”

A urmat o pauză, apoi vocea de la celălalt capăt al telefonului a spus: „Stai puțin. ești acel tip Too Fat to Fly?”

În cei doi ani de când fasciștii cu inimi false au adăugat Chubby-Hater pe lista lor de infracțiuni în aer liber, Southwest Airlines a alungat *mai mulți* oameni din avioanele lor: un membru al trupei Green Day a fost dat de la unul dintre zborurile lor pentru că purta pantaloni largi, iar luni mai târziu, Southwest a lansat o vedetă din serialul *The L Word de la Showtime* pentru că își săruta iubita. Obișnuiam să cred că Southwest are o problemă cu oamenii grași, dar a devenit clar că nu le place pe nimeni *diferit.* Dacă ești gras, lejer sau gay, deoarece ziua este lungă, s-ar părea că nu ești întotdeauna binevenit în avioanele lor. E în regulă: anul trecut, în timpul zborului, o gaură s-a deschis în tavanul unui avion cu reacție din sud-vest. Spune-mi Prea Gras pentru a Zbura tot ce vrei, dar eu numesc *asta* Prea *Fucked* pentru a Zbura. Când acoperișul unui avion se deschide în aer, nici măcar cumpărarea forțată a *două* locuri nu vă va salva viața.

Dar, ca și în cazul tuturor huiduielilor mari și rele ale vieții, ar trebui să spun că mama a fost cea care a făcut totul mai bine. La o zi după ce am fost considerată prea grasă pentru a zbura, mama mi-a trimis un e-mail, amintindu-mi de ce eram în mizerie în primul rând: nu pentru că sunt *grasă* , ci pentru că tipul cel mare (ironic, *nu* eu în acest caz) l-a tras pe băiatul mic (cumva pe mine) - simplu și simplu.

„TE IUBESC FOARTE MULT”, a scris mama. „FĂ POP FERICIT. UN SĂRAC FIUL DE LUCRĂTOR POȘTAL MERGE POȘTAL LA LINEA AERIENĂ SUD-VEST. HAHA.”

Deloc rea de satiră socială mușcătoare de la o femeie care a țipat la tatăl meu odată sau l-a lăsat pe mine, de doisprezece ani, să mă uit la *Carlin la Carnegie.*

CAPITOLUL 13

Amuzant ca Rahatul

Ei spun că nu ar trebui să vă întâlniți niciodată eroii. Pentru un moment prea scurt, ar fi putut modifica acel sentiment pentru a include avertismentul . cu excepția cazului în care eroul tău este George Carlin.”

Prima mea expunere la Cel mai inteligent om pe care l-am întâlnit vreodată a fost prin albumele sale. Tatăl meu lucra în tura de noapte la oficiul poștal și, în pauzele de cină, cumpăra discuri uzate din portbagajul mașinii unui coleg: albume country pentru el, discuri de comedie pentru copilul său. Bill Cosby a fost un element de bază și ușor de obținut de mama mea, deoarece Cosby nu a lucrat niciodată cu albastru. Dar într-o dimineață, când a venit acasă de la serviciu, tatăl meu mi-a dat un album în timp ce eram încă în pat.

„Nu-i arăta mamei tale”, m-a avertizat el. „Nu este pregătită pentru asta.”

Dar *am* fost. Devenisem un mare fan al limbajului și al scrisului până la vârsta de doisprezece ani, iar tata a recunoscut inteligența lui Carlin – atât de mult încât a vrut să o transmită băiatului său preadolescent, în același mod în care taților iubitori de sport le place să împartă o bere cu băieții lor în timp ce se uită la marele meci, chiar dacă nu au vârsta de băut. Tata a simțit că Carlin avea ceva nou, real și relevant cu comedia lui și a crezut că este necesar să-l împărtășească copilului său cu pofta de comedie, al naibii de limbajul albastru. Așa că, deși eram o familie catolică din cinci biserici, în fiecare duminică, iată-l pe tatăl meu care supune subversia.

Și cu un motiv întemeiat: când m-am învârtit pentru prima oară *în Class Clown , am fost fascinat.* Omul acesta, Carlin, a spus adevărul, dar, mai important, a fost isteric în timp ce făcea asta – un profet amuzant. *FM & AM* și *Class Clown* au devenit la fel de memorate și împărtășite în lumea mea ca orice rutină *Monty Python sau sketch de Saturday Night Live* . Și în lumea școlii catolice a Fecioarei Ajutorului Perpetuu, a putea cita un pic de Carlin a fost o monedă pură a culturii pop.

În 1982, HBO a difuzat filmul special *Carlin at Carnegie* . O reclamă pentru premieră a prezentat un clip cu Carlin vorbind despre avertismentul clișeu adresat criminalilor: „Nu încercați nimic amuzant..."

„Când nu se uită", a adăugat el răutăcios, „îmi place să merg..."

BOOM! George a dispărut într-o explozie de expresii proaste și pantomimă atât de sălbatică și lânoasă, încât te așteptai pe jumătate ca Diavolul Tasmanian să stea acolo când s-a oprit în sfârșit. Era piesa care lipsea din toate acele albume de comedie pe care le ascultasem: puteam *vedea* strălucirea și acum. Carlin și-a folosit corpul ca pe un instrument pe scenă, creând zgomote, atingând ipostaze și călcând scândurile cu toată pasiunea unui predicator, dar fără evlavia iritante.

Eram pe cale să-mi întreb părinții dacă pot să înregistrez comedia specială pe noul nostru video recorder Betamax, când bătrânul meu m-a tras deoparte și a spus: „George Carlin va fi la HBO weekend-ul acesta".

Așa că ne-am așezat să-l urmărim în seara aceea de weekend: tatăl meu, mama și eu. În timpul vernisajului rece în care George vorbește despre vechea glumă „Cum ajungi la Carnegie Hall?" („Exersează, omule. Practică"), a verificat mama pentru ultima dată cu tatăl meu.

„Ești sigur că e în regulă pentru el să vizioneze?" întrebă ea, întinzându-i al treilea copil – cel *plinuț* – o cină lui Swanson în fața televizorului.

„Sigur", a răspuns tata, trecând printr-o Betty Brown Brown. „Carlin este catolic."

George Carlin, am învățat curând împreună ca familie, era un catolic *în curs de recuperare* . *Mare* diferenta.

Așa că acolo eram, întins pe burtă pe podea, cu ochii pe HBO, așteptând să se răcorească cina la televizor. Acolo era tatăl meu, așezat pe canapea din dreapta mea. Mama stătea în stânga mea, într-un șezlong bătrân pe care îl numim Scaunul Mare. Iar la televizor era un loc magic din New York pe care l-am auzit pe Bugs Bunny menționând într-un desen animat, făcându-l la fel de ireal ca Pismo Beach sau Albuquerque. Dar în timp ce era viclean și cool ca Bugs, George Carlin era real – ceea ce însemna că Carnegie Hall trebuia să fie și el.

Și George Carlin a ieșit pe scena din Carnegie Hall și a făcut totul *mult* mai real cu prima linie.

„Ai observat vreodată că oamenii care sunt împotriva avortului sunt oameni cu care nu ai vrea să-i tragi în primul rând?"

După cum vă puteți imagina, au existat două reacții diferite ale părinților la acea glumă: isteric de la tata, groază de la mama.

„Opriți-l!" spuse mama cu vocea aceea de Mamă-Nu-mi place.

„Oh, de ce?" a replicat tatăl meu. „El este perfect." Și apoi, întorcându-se către mine, a întrebat: „Crezi că asta e prea mare pentru tine?"

„Mamă" – m-am întors către ea peste umărul meu stâng, adunând cât de mult am putut de seriozitate – „ce este avortul?"

— Ești singur, Don..., a lătrat ea, îndreptându-se spre bucătărie. „Distrează-te explicând toate blestemele fiului tău cel mic!"

Sunt sigur că ar fi făcut-o, dar știa că nu va trebui. Bineînțeles că știam toate blestemele; Am fost un elev de școală catolică.

George Carlin a fost prima persoană care a spus *la dracu* în casa mea. Pe vremuri, filmele nu prezentau acest cuvânt atât de proeminent; și *nimeni* din casa mea nu avea voie să folosească vulgaritatea. Dar iată-l pe acest om inteligent, articulat, gânditor, care mânuia cuvântul ca o spală – și *asta* a fost brusc permis. Lecția: Puteți blestema dacă aveți și un vocabular impresionant din care să alegeți. Înțelepciunea convențională a fost întotdeauna: „Oamenii care jură sunt needucați și leneși". Tipul ăsta Carlin a dovedit că poți cunoaște o grămadă de cuvinte - poți chiar să stăpânești limba engleză ca și cum ai fi găsit lampa sa magică - și *totuși* alegi să folosești o bombă F ocazională (sau frecventă). Cineva care înjură nu l-a făcut pe tatăl meu să râdă; cineva care înjură în timp ce este umoristic sincer ar putea să-l facă pe tatăl meu să plângă râzând. Notat în mod corespunzător.

Aveam doisprezece ani și mă uitam la un bărbat cu mulți ani în vârstă cu mine blestemând o dungă albastră în timp ce expuneam ipocrizia unui mediu (și a unei societăți) care nu putea face față utilizării publice a termenilor pe care probabil i-au folosit în mod regulat în viața lor privată. Și, în timp ce părea să se bucure de a fi un rebel, iată un om care iubea în mod clar și limba engleză, negii și tot - chiar și așa-numitele cuvinte rele (deși, așa cum ar spune George, nu există lucruri precum „cuvinte rele" - doar intenții rele). N-aș spune că George Carlin m-a învățat obscenități, dar aș spune cu siguranță că m-a învățat că utilizarea ocazională a obscenităților nu a fost rezervată doar marinarilor beți.

Și asta a fost *înainte* să ajungă la cele șapte cuvinte pe care nu le poți spune la televizor...

Dar mai mult decât cuvintele obraznice, mi-a plăcut libertatea lui Carlin: fie că învârtea o fire despre Tippy, câinele lui care se împotețește, fie că analiza conținutul frigiderului său, Carlin s-a exprimat nu numai cu umor, ci și uimitor de elocvent. A fost un vorbitor public agil, care nu te-a exclus niciodată, chiar dacă își bate joc de o slăbiciune umană comună pe care o împărtășești cu mulți alții. Dar, indiferent despre ce a vorbit, aveai impresia că scapă cu ceva – spunând lucruri pe care alții ar fi vrut, dar nu puteau, sau nu aveau voie, sau pur și simplu erau prea nervoși să se exprime pentru a le spune. Se distra de minune fiind el însuși *pentru* public, iar publicul îl iubea pentru că era *exact* cine era: tipul care nu se temea să amestece glumele cu peșii cu comentarii sociale ascuțite sau simple observații.

Și a mers sus și jos: glume despre ipocrizie și glume despre Rice Krispies. În timp ce el mima plutind mândru în lapte, mama s-a alăturat nouă, chicotind. Omul acesta, Carlin, era un *magician:* se putea relaționa cu pisici deștepte precum tatăl meu, pisici catolice precum mama mea și cu toți cei din mijloc – inclusiv (și poate în acest caz, *mai ales)* tocilari de comedie de doisprezece ani.

După *Carlin la Carnegie,* am devenit discipol (crede-mă, dacă aș fi putut să-l urmăresc ca și cum ar fi fost Phish sau Grateful Dead, aș fi fost apostol). Am cumpărat fiecare album, am urmărit fiecare special HBO și chiar am stat prin *The Prince of Tides* doar pentru că a jucat un rol mic în film. Am petrecut ani de zile recrutând prieteni în cultul lui Carlin și chiar am făcut pelerinaje pentru a-l vedea cântând live (primul concert live la care am participat a fost un spectacol de colegiu pe care l-a făcut la Universitatea Fairleigh Dickinson în 1988). Carlin mi-a influențat vorbirea și scrisul. Carlin a înlocuit catolicismul ca religie a mea. Carlin a fost persoana care mi-am dorit cel mai mult să fiu când am crescut.

Șaisprezece ani mai târziu, m-am așezat vizavi de starul lui *Carlin la Carnegie,* în sala de mese a hotelului Four Seasons din Los Angeles. A fost o întâlnire la care visasem și mă temeam simultan. George Carlin a fost tipul de observator/critic social pe care mi-am dorit cel mai mult să-l imit... dar și el era o celebritate. Dacă s-a dovedit a fi un adevărat ticălos?

Ceea ce am descoperit rapid a fost că în viața reală George era . bine, George. Departe de a fi obsedat de sine, era destul de blând pentru a fi tatăl meu. Era la fel de interesat, pe atât de interesant, bine citit și politicos până la o greșeală – totul în timp ce arunca cu dezinvoltură bombe F. Dar, cel mai impresionant, nu m-a tratat ca pe un membru al publicului, evitând conversația reală și alegând, în schimb, să *efectueze pur și simplu* întreaga întâlnire. Mi-a vorbit așa cum mi-ar vorbi unul dintre prietenii mei: familiar, nepăzit, autentic.

I-a plăcut scenariul pentru *Dogma,* un film în care îi cerusem să joace rolul cardinalului Glick — pontiful-publicistul responsabil pentru rechemarea de către Biserica Catolică a crucifixului standard în favoarea Buddy Christ, mai simpatic și plin de bătaie. Mi-a spus că a fost flatat, deoarece conținutul l-a făcut să se simtă ca un naș spiritual al scenariului. Am confirmat că era.

— Ei bine, o să-ți spun, spuse el. „Mi-ar plăcea foarte mult să fac asta. Dar este ceva de care voi avea nevoie."

Bani. Aici vine: George Carlin este un porc capitalist. M-am pregătit pentru o dezamăgire.

În schimb, mi-a furat inima.

„Soția mea tocmai a murit", a spus el, răsucindu-și verigheta. „Și încă nu sunt pregătit să-mi scot inelul. Dar vrei să joc un cardinal. Așa că speram că mă vei lăsa să port o bandă peste verigheta mea.

În acel moment, l-aș fi lăsat să fie tatăl meu, dacă l-ar fi cerut. L-am iubit și mai mult pe George Carlin pentru că și-a iubit regretata soție.

Am făcut trei filme cu Carlin în următorii șase ani, începând cu *Dogma.* Câțiva ani mai târziu, i-am scris un rol principal în *Jersey Girl* în rolul lui Pop — tatăl personajului lui Ben Affleck. A cerut o performanță mai dramatică decât era obișnuită să ofere George, dar bărbatul a reușit-o fericit și frumos (ceva probabil că majoritatea oamenilor nu știu despre George: a luat actoria foarte în serios). Din păcate, consider că *Jersey Girl* a eșuat în numele lui George, nu din motivele pe care le-ar presupune cei mai mulți (filmul nu a fost recenzat cu amabilitate, cel puțin). Nu, am eșuat pentru că George îmi ceruse să scriu un *alt* rol pentru el.

În 2001, George mi-a făcut un lucru solid când a acceptat rolul autostopulsului care știa exact cum să se plimbe cu *Jay și Silent Bob Strike Back.* Când și-a înfășurat scena în filmul acela, i-am mulțumit pentru timpul acordat. El a spus: „Fă-mi doar o favoare: scrie-mi într-o zi rolul visat.” Când am întrebat ce ar fi, el a zâmbit și a spus: „Vreau să joc un preot care sugrumă șase copii”.

A fost un lucru clasic de spus lui Carlin: puțin obraznic și mult cinstit. Și întotdeauna m-am gândit că va fi timp să-i dau lui George ceea ce a cerut, dar, din păcate, a plecat prea devreme.

Pe 17 iunie 2009, a venit rândul *meu* să cânt la Carnegie Hall. A fost o realizare foarte grozavă chiar și să fiu *rezervat* în marele hambar vechi, dar mă *cunosc* : dacă aș ieși și aș vedea locuri goale, nu m-aș simți la fel de realizat. Tocmai vândusem câteva întâlniri în Toronto și, dacă nu vindeam Carnegie Hall, s-ar putea să fiu forțat să mă expatriez, pentru că în mod clar Nordului Adevărat îi plăcea foarte mult orice prostie pe care o aruncam.

Așa că am început să public o actualizare zilnică a vânzărilor de bilete - ceva despre care m-au avertizat mulți oameni. Pentru actele marginale/culte ca mine, informațiile despre vânzarea biletelor sunt date *bine* păzite, deoarece percepția este putere. Dacă știi că o trupă a vândut doar un sfert din locurile disponibile la viitorul concert la care te gândești să participi, s-ar putea să fii influențat de potențiala achiziție auzind că spectacolul se vând slab sau cel puțin nu simți nicio presiune să cumperi bilete în avans. Când nu cumpărați tix în avans, șansele dvs. de a aduna efectiv interesul de a părăsi casa în ziua spectacolului vor scădea aproape sigur.

Dar aici era rahatul greu: știam că singurul mod în care aveam să vând Carnegie Hall era cu *ajutorul.* Așa că în fiecare zi, am actualizat numărul de bilete, arătând ce joc de centimetri a fost să ajungi la douăzeci și opt sute de locuri vândute. Nu a ajutat cu nimic faptul că economia era în toaletă, deoarece cerem șaizeci de dolari pe bilet pentru ceea ce părea destul de bland. Am putut vedea un troll online: „Plătiți pentru a vedea un întrebări și răspunsuri? Cască, precum și un meh în avans...”

A durat multe săptămâni și o grămadă de tweet-uri, dar în ziua spectacolului, producătorul Jared Geller mi-a spus că achizițiile de la intrare au împins concertul la epuizare la venerabilul teatru vechi. Când am urcat pe scenă în acea noapte, am făcut un salt și aterizare complet neobișnuit, care s-a născut din ușurare și bucurie: vânzarea era în urmă - era timpul să mă distrez . Era timpul să vorbim despre spargerea unei toalete pe cea mai faimoasă scenă din lume.

Oricât de clișeu sună, întregul spectacol este o neclaritate. Îmi amintesc niște informații: a fi nervos la început; saltul de sărbătoare menționat mai sus aproape că m-a costat un genunchi; să vorbesc despre oameni pe care îi iubesc cu drag și să știe că le-au auzit numele strâns într-o piatră de temelie a înaltei societăți, pe care am redefinit-o în acea noapte; încheind, arătându-i pe mama și soția mea stând una lângă cealaltă în public, observând: „Acolo este păsărica de la care am venit și acolo este păsărica la care merg.” Dar restul spectacolului? Un gol.

După spectacol, mama a venit la mine și am crezut că sunt pe punctul de a fi lovită pentru crack-ul pe care îl făcusem în timpul spectacolului. În schimb, mi-a frecat capul de parcă nu aveam treizeci și opt de ani la momentul respectiv, privindu-mă cu ochi sticloși. Ea nu trebuia să spună nimic; Știam la ce se gândește.

— Tata i-ar fi plăcut? Am întrebat.

„Tata i-ar fi plăcut.” Ea a zâmbit. Apoi a adăugat pentru o bună măsură: „Și George ar fi fost mândru de tine. prea."

În acea noapte, când am părăsit scena, am făcut o poză. Ori de câte ori ceva m-a doborât sau ori de câte ori cineva a încercat să mă facă să simt că sunt mai puțin decât altcineva (sau în cazul unei companii aeriene fără clasă, *mai mult* decât altcineva), l-aș privi ca pe un reamintire că nimeni nu are voie să-mi spună cine sunt și cât valoresc. Îl includ aici pentru ca toată lumea să-l vadă... și să-l folosească. Încerci să ajungi undeva? *Să faci* ceva? *Să* fii cineva? Poate deveni frustrant să *-ți aștepți* timpul, mai ales pentru că nu vor exista un sfârșit de băltoace de chiloți care îți spun: „Nu se poate!” Sau „Dacă trebuie făcut, nu ești persoana care să o facă!” Sau popularul „Cine dracu te crezi? Adică, ești gras.” Toate variantele uciderii voinței *„De ce?”*

Dacă sunteți frustrat, aruncați o privire la această imagine a mulțimii de la Carnegie Hall. Sigur, este ceva ce *am* făcut; dar ar putea reprezenta cu ușurință ceea ce vei *face* . Și când te uiți la această imagine într-un moment de nevoie, amintește-ți că toți acei oameni strânși în acel cadru, urlă și urlă? O fac pentru un băiat alb foarte mediu, supraponderal, dintr-un oraș din Nowheresville, New Jersey, care a urcat pe scena și a indus acea reacție pur și simplu fiind el însuși. Un slob gras și leneș care a făcut bine.

Deci fiți voi înșivă, copii.

CAPITOLUL 14

Soția mea este rahat

Pentru ca tu să urci, cineva undeva trebuie să coboare. Pentru ca tu să ai atât de multe, cineva undeva trebuie să aibă mult mai puțin. Cineva trebuie să se sacrifice pentru ca tu să reușești – chiar și publicul, care renunță la banii pentru arta ta.

Anonimul oamenilor care fac acele sacrificii te protejează de a ști de unde vin banii pe care îi câștigi și păstrează secrete toate poveștile despre ceea ce oamenii au trebuit să renunțe doar pentru a te putea exprima prin artă pentru a-ți câștiga existența. Dacă aș ști cât valorează de fapt fiecare dolar cheltuit pe prostii pe care l-am produs – efortul depus pentru a câștiga suficienți bani pentru a cumpăra un bilet la un film pe care l-am făcut sau pentru a cumpăra o carte pe care am scris-o – probabil că vina zdrobitoare m-ar arunca pe o stâncă. Din fericire, nu trebuie să văd sacrificiile pe care le fac alții pentru a putea fi eu pentru a trăi.

Dar iată prostiile dure: uneori, ajungi să cunoști oamenii care au pierdut ceva pentru a putea câștiga. Uneori, îi cunoști *intim.* Uneori, ei îți spun să pui scaunul de toaletă jos când ai terminat să faci un zgomot, sau poate dau pe lume singurul tău copil.

Când am cunoscut-o pe Jen Schwalbach, am fost uluit de cariera ei. Era o tânără de douăzeci și șase de ani care scria pentru *USA Today,* cel mai citit ziar din universul cunoscut. Ai crede că aspectul ei central a fost cel care mi-a captat fantezia, dar tipii grasi văd *o mulțime* de femei drăguțe în fiecare zi și noi nu facem bucăți. Acest lucru se datorează faptului că suntem instruiți de societate și mass-media să credem că femeile slabe și drăguțe sunt menite pentru cei mai buni noștri fizici: tipi cu abdomene. Puii slabi și arătoși aleg rar tipul corpulent decât dacă vă uitați la un sitcom. Jen a fost (și rămâne) frumoasă și atrăgătoare, dar nu asta a făcut-o interesantă pentru mine; a fost faptul că, la o vârstă atât de fragedă, avea ceea ce eu consideram o slujbă nebunească, unde influența milioane de oameni pe zi.

Universul ne-a reunit în scopul controlului rotației: legenda lui Ben Affleck și Matt Damon era în pericol, iar eu am fost însărcinat să stabilesc recordul. În perioada premergătoare anunțului nominalizărilor la Premiile Academiei din 1998, *Good Will Hunting* arăta ca un puternic candidat pentru o mulțime de încuviințări. Dar celorlalte studiouri care rulau filme în acel an nu le-au plăcut deloc merele, așa că oamenii au luat o pagină din cartea de joc Miramax și au început să se pire în fântână, plutind un zvon că băieții *nu au* scris ei înșiși *Good Will Hunting* . Aceasta era o noțiune ridicolă dacă i-ai cunoaște pe Ben și Matt – ceea ce nimeni nu i-a cunoscut cu adevărat în acel moment. Și în timp ce ființele umane pot fi meschine și geloase, ființele umane care lucrează în industria cinematografică pot fi de-a dreptul tolkienești în încercarea lor de a-i vedea pe alții eșuând în timp ce își ating *inelul* . Bâzetul în jurul orașului începea să se transforme de la „Ai văzut *Good Will Hunting?.''* la „Am auzit că băieții aceia au fost ajutați cu scenariul".

Două nume de colaboratori secreți *ai Bunei Voințe* erau prezentate presei și, în timp ce unul avea sens, al doilea era ridicol. William Goldman, scenaristul filmelor *Butch Cassidy and the Sundance Kid* și *The Princess Bride,* a fost primul și cel mai credibil Cyrano sugerat de competiție. În mod ciudat, am fost al doilea nume șoptit ca scriitor-fantomă *Voință Bună* . În orice alt an, acest lucru ar fi fost similar cu a sugera că am ceva de-a face și cu *Star Wars* . Dar în aprilie 1997, cu opt luni înainte de deschiderea *Good Will* , Miramax a lansat al treilea film: *Chasing Amy.* Stilul mai matur de povestire din *Amy* , cuplat cu numele meu din *Good Will Hunting* ca producător co-executiv și completat cu faptul că ambele filme au avut un rol principal în Affleck, a scris o coluziune pentru unii. Deoarece Dumnezeu este martor al meu, singura mână pe care am avut-o în scenariul pentru *Good Will Hunting* a fost să-i transmit scenariul lui Harvey Weinstein. Harvey, la rândul său, a iubit *Good Will* și a cumpărat scenariul scump de întoarcere de la Castle Rock. Ben, Matt și Harvey mi-au cerut să regizat, ceea ce mi s-a părut la fel de ridicol. Am spus că sunt flatat, dar am înțeles că toți erau în mare măsură încântați de faptul că filmul avea loc în sfârșit, fără ca nimeni să gândească clar că o mână stabilă și experimentată ar trebui să fie la volanul acestei nave potențial puternice. În cel mai bun caz, am fost căpitan de barca.

Goldman, dimpotrivă, era un doctor legendar în scenariu, iar Castle Rock le *ceruse* băieților să ia o întâlnire cu marele pooh-bah al structurii în trei acte. Castle Rock cumpărase scenariul cu 800.000 de dolari și a simțit că imaginea liniștită despre un băiat geniu ai cărui prieteni sunt refugiul lui sigur avea nevoie de ceva intrigi. A existat o subintrigă NSA pe care studioul spera să-l confrunte cu *Buna Voință,* care dezvăluie monologul personajului principal despre ce s-ar putea întâmpla dacă își ia postul guvernamental care i s-a oferit. Studioul căuta *Hunting Will Hunting* — în care SUA insidioase nu se vor opri la nimic pentru a pune mâna pe savantul din Southie. În timpul întâlnirii lor, conform lui Ben și Matt, Goldman le-a spus că scenariul lor era solid și nu avea nevoie de clopote și fluiere adăugate. Dar faptul că întâlnirea a avut loc a fost suficient pentru a face să treacă limbile.

Așa că Gina Gardini, un ninja bionic al unui publicist Miramax, mi-a însărcinat o misiune: să dau un interviu pentru *USA Today* care să-mi permită, printre altele, un forum public mare pentru a nega că am vreo legătură cu scrisul *Good Will Hunting,* precum și să informez lumea că același scenariu pe care l-am citit pe toaletă timp de două ore, cu lacrimi curgând pe față, a fost același film al lui Vans cu Gus. Nava se înclina ușor; Am fost trimis să îndrept. Clovnul de credibilitate și-a tras urechile Miramaxkateer și a plecat spre vest.

Mă îndreptam spre Los Angeles pentru a repeta *Dogma* cu Chris Rock, care era prins pe platourile de filmare ale lui *Lethal Weapon 4.* Producătorul indie Scott Mosier îi telefonase pe producătorul de la Hollywood Joel Silver pentru a-l întreba când *Lethal* renunță la Rock, deoarece acum trecuse cu o săptămână de data de încetare contractuală. Silver a țipat la Mos timp de treizeci de secunde despre cum Rock nu se duce nicăieri, apoi – probabil lucrând dintr-un set vechi de prăfui de film-bully găsite în biroul central de casting al studioului *Lethal Warner Bros. – a cerut să știe ce avea să facă* Mos în privința asta.

Ceea ce am făcut în privința asta a fost să mă trimitem la Los Angeles să repetam *acolo* cu Chris Rock. Dacă Muhammad nu putea ajunge la munte, muntele avea să vină la Muhammad. Momentul a fost perfect pentru că mă duceam în LA, oricum, pentru prima mea semnătură pe benzi desenate. Golden Apple pe Melrose ne găzduia pe mine și pe artistul Jim Mahfood pentru o semnătură *Clerks: The Comic Book , sâmbătă, 24 ianuarie 1998. Așa că Gina Gardini m-a* întrebat dacă aș sta cu un jurnalist din *USA Today* vineri, 23 ianuarie. scriind *Good Will Hunting* — cu siguranță nu de la Bill Goldman, și mai puțin de la oameni ca mine.

„Cu cine vorbesc?" Îmi amintesc că am întrebat-o pe Gina.

„Jennifer Schwalbach", a spus Gina, scoțând numele de familie care avea să-mi definească restul vieții.

Eram în industria cinematografică timp de patru ani în acel moment, așa că îmi cunoscusem partea mea de scriitori *USA Today* . În acel moment, toți arătau ca mama mea: mai în vârstă, matronă – chiar și băieții. Așa că, când am căsătorit acea cunoaștere empirică cu un nume care sună bătrână precum Schwalbach, tot ce vedeam era

acest tip Gretel chicotit de mijloc, cu care probabil m-aș lupta în ultimii câțiva Pringles din cutie.

Stăteam la hotelul Bel Age de lângă Sunset. Vinerea mea a fost dedicată repetițiilor cu Rock, interviului cu *USA Today* și poate să-mi văd fosta iubită la cină. Rock a venit în jurul prânzului și am parcurs întregul scenariu împreună timp de două ore, oprindu-ne doar pentru a ne cunoaște despre pussy și *Saturday Night Live.* Am spus că sper să iau cina cu fosta mea iubită, despre care Rock a insistat că este o idee proastă. Ea trecuse mai departe, ghici el; mai bine, în schimb, să fiu culcat în LA de oricine, *în afară de* fostul meu — în felul acesta, mi-aș continua viața. Știm cu toții că Chris Rock este isteric, dar puțini își dau seama că este și destul de perspicace când vine vorba de relații.

După repetiția noastră, Rock a trebuit să se întoarcă la platoul *Lethal Weapon* pentru o filmare de noapte. Interviul cu reporterul despre care eram sigur că va fi mai în vârstă decât mine, era programat pentru doi, așa că la scurt timp după ce Rock a plecat, s-a auzit o bătaie la ușă. Nu-mi amintesc mare lucru despre mersul de la canapea la ușă și mi-aș fi dorit să fi scris totul, pentru că din momentul în care am deschis acea ușă, tot ce credeam că știu despre viață va fi provocat și va evoluat, iar tot ceea ce eram sigur că știu despre dragoste va părea brusc copilăresc.

Puiul de cealaltă parte a bătăii la ușă nu arăta deloc matroană: era superbă, înaltă, slabă, tânără – poate chiar de vârsta *mea* . Mai vorbisem cu reporterii pui; Internetul *tocmai* începea să se mute de la campusurile universitare la casele din toată America și se forma un nou tip de jurnalism care permitea o generație mai tânără de scriitori și reporteri. Dar jurnalismul tipărit era un club al celor mai vechi pe atunci, așa că rar, sau vreodată, ai fi intervievat de copii de vârsta ta.

Poate din acest motiv, atunci, în primele șase secunde din restul vieții noastre împreună, am presupus că Jennifer Schwalbach era o prostituată pe care Chris Rock a trimis-o în camera mea.

Acest lucru ar explica carnalitatea pură a relației noastre, de fapt: deoarece prima mea impresie despre viitoarea mea soție a fost „lucrătoarea sexuală", ar fi de la sine înțeles că sunt atât de obsedat fizic de ea. Chiar dacă nu suntem în aceeași cameră sau în aceeași stare, mă *gândesc* să fac sex cu Jennifer Schwalbach. Pune o milă între mine și Ten Schwalbach și va fi nhone sau iChat cev. Asta se datorează faptului că câmpul nlavincr la nivel de sexiiallv pentru un om gras este în nrint și pe nhone. Acesta este singurul mod în care m- am pus *vreodată* în viața asta: să-mi vând rahatul cu cuvinte. Pe tărâmul gândurilor și al literelor, pot fi la fel de sexy și seducător ca Eric, vampirul Viking în *True Blood.* Doar atunci când trebuie să concurez în spectrul vizibil, sunt dezvăluit ca Jabba the Hutt sau Quasimodo.

Dar există două căi de intrare în orice persoană, trup sau suflet: prin inimă și prin cap. Ochiul este mai puțin de încredere, pentru că *vede doar* — și ceea ce vedem se schimbă în fiecare zi. Dar rahatul care ți se înfige în cap sau în inima ta? Asta nu merge niciodată *nicăieri.* Nu este vizibil, deci este o imagine care este coruptă doar de propria noastră nebunie. Carnea se degradează, dar amintiri ale unui sentiment, o perspectivă, un impact intelectual sau spiritual? Doar ard mai *strălucitori* cu timpul. Ne cursăm spre viitor, în timp ce leonizăm trecutul. Privim înainte jumătate din viață, apoi ne petrecem cealaltă jumătate privind înapoi. Scrise sau rostite, cuvintele sunt fundamentul realității, așa că, din fericire, în șase secunde după ce ușa hotelului s-a batut larg, sfâșietorul de inimi și-a anunțat adevăratele intenții. „Bună, sunt Jennifer Schwalbach cu *USA Today."*

Acestea au fost primele cuvinte pe care mi le-a spus vreodată soția mea, dând astfel cârligul teoriei mele de prostituată Chris Rock. Am invitat-o înăuntru, repetând din nou și din nou că nu am întâlnit niciodată pe nimeni din *USA Today* care să fie mai tânăr decât Matusalem. S-a așezat pe canapea; M-am așezat pe podea vizavi de ea, despărțit de o măsuță de cafea. Am acoperit benzile desenate *Clerks* , diferența pe care *Amy* a făcut-o în cariera mea, distribuția înfloritoare de stele din *Dogma* și, în sfârșit, dacă am avut vreo legătură cu *Good Will Hunting.* În timp ce mini-casetofonul ei mi-a captat cuvintele, nu mi-a captat niciodată monologul *interior* – cea mai mare parte din care se referea să am o fată atât de frumoasă, deșteaptă, desăvârșită, interesantă și înfricoșător de sexy în camera mea de hotel, știind că nu merge mai departe decât discuțiile despre carieră. Părea confortabil în camera mea de hotel, dar apoi puii erau de obicei în jurul meu: Spre deosebire de băieții slabi care presupun că fiecare fată vrea să-i tragă, eu sunt dolofanul care nu amenință - tipul cu care fiecare fată este prietenă, dar puține își doresc cu adevărat să-l vadă goală.

Am vorbit în înregistrare timp de o oră, iar după ce s-a încheiat interviul, am mai vorbit încă două ore *fără* înregistrare. Conversația de deschidere a fost despre relațiile pe care amândoi le-a fost greu să le încheiem, ceea ce a dezvăluit mult mai multe despre cine suntem unul pentru celălalt decât ar fi oferit o privire în interiorul unui jurnal. După aceea, am vorbit despre Los Angeles și cât de mult i-a plăcut ei, iar eu am vorbit despre Jersey și despre cum nu l-aș părăsi niciodată. Dar mai ales, am vorbit despre meseria *ei* . Am fost uimit de faptul că cineva atât de tânăr scria pentru cel mai disponibil ziar din galaxie. Și, în timp ce am fost amândoi în mass-media de comunicații de mare profil, am argumentat eu că a avut-o cu munca ei mult mai departe decât raza filmelor mele proaste. Munca ei a fost în cele din urmă mai impresionantă decât a mea, așa că m-am gândit că *o* voi intervieva o vreme. După cum sa dovedit, până când mor.

În timp ce își făcea bagajele pentru a pleca, Jennifer și-a exprimat îndoiala serioasă că am petrecut la fel de mult timp online răspunzând la întrebări de pe Viewaskew.com panou de mesaje așa cum am spus că am făcut-o. I-am spus să posteze ea însăși o întrebare într-o zi și să urmărească cât de repede am răspuns. Ne-am strâns mâna la revedere – din punct de vedere tehnic, prima noastră intimitate fizică de când încă îmi amintesc cât de moi și de subțiri i-au simțit degetele – dar m-am eliberat mai repede decât aș fi făcut-o în mod normal, pentru a nu o strecura. Apoi, la trei ore și la schimbare după sosirea ei la ușa camerei mele de hotel, cub reporter Jen Schwalbach a dispărut... lăsându-mă șase nuanțe de încântat.

Dintr-o dată, am avut acest vis de a avea o prietenă la fel de cool și de realizată ca Jennifer Schwalbach. Ultima dată când am avut un vis mare, a fost să devin regizor. De data aceasta, a fost vorba să devină *a ei.* Și băiete, *chiar am* vrut să esperma cu ea.

Știu că par fixat pe fluidele tuturor, dar nu lăsați societatea să vă păcălească: vorburile spermei *nu sunt* imature. Cum nu este doar temelia vieții, este fundamentul oricărei relații romantice. Oamenii îți vor spune că respectul reciproc este ceea ce construiește legături, dar iată că e greu: este cu adevărat *sex.* Nu este dragoste, știu asta. Am iubit multe femei. Și odată aprinsă, dragostea moare rar, așa că nu am *încetat niciodată* să le iubesc. Dar *am* încetat să-i *mai trag* (sau să fiu fugit *de* ei, mai degrabă, pentru că sunt un fund leneș).

Monogamia – nu doar în căsătorie, ci și în coabitări de orice durată – este o stare nefirească pentru ființele umane. Suntem programați genetic în firele ADN-ului nostru pentru a ne dracu cu cât mai mulți oameni diferiți, pentru a produce cât mai mulți descendenți, pentru a menține specia să funcționeze. În acest sens, nu ne deosebim cu nimic de animalele care ne îngrozesc sau au un gust delicios: înlătură ambițiile înalte și suntem aici pentru a ne dracu și a face mai mulți dintre noi, astfel încât rasa umană să nu meargă niciodată pe calea dinozaurilor, care acum există doar la box office-ul de vară.

De aceea este întotdeauna impresionant când oamenii se căsătoresc sau chiar trăiesc monogam unul cu celălalt: este împotriva biologiei. Cucerești tot ceea ce creierul tău de maimuță îți spune să faci, culcându-te cu o singură persoană; îi spui naturii să se ia dracu. Unii oameni nu se pot lasa de fumat, dar aproape fara nici un efort, vor renunta la alt penis sau pasarica pentru viata si isi vor dedica timpul liber unui singur partener. Și acel mini miracol se întâmplă în fiecare zi, dar nu îl sărbătorim niciodată pentru că o biserică sau o felicitare te va face să crezi că se numește dragoste. Nu este; este cum. Nu lăsa pe nimeni să se îmbrace și să-ți spună că este dragoste. Îi iubim pe mulți, ne jucăm cu puțini.

Și prima dată când am venit cu Jennifer Schwalbach a fost în timpul sexului neprotejat în timp ce aveam o rană deschisă pe pula mea.

Jennifer m-a testat în cele din urmă pe panoul de mesaje de la Viewaskew.com , postând o rugăminte să-i trimit un e-mail. I-am scris instantaneu cerându-i numărul de telefon. Tocmai terminasem o altă rundă de repetiții *Dogma* când am sunat-o pe Jennifer din camera mea de hotel de la Westin William Penn din Pittsburgh.

"Vedea?" Am întrebat. „Ți-am spus că mă voi uita. Mama Soră veghează mereu."

Ea nu a prins referința *Do the Right Thing* , dar nu mi-a păsat pentru că acesta nu era Bryan Johnson sau Scott Mosier, sau cineva cu care aș împărtăși limbajul culturii pop; aceasta a fost Jennifer Schwalbach — tânăra cu acea slujbă uimitoare la *USA Today.* Piesa ei nu rulase încă, dar a spus că șefii ei au săpat atât de mult ceea ce scria, încât i-au dat mai mult spațiu pentru articol. Am vorbit două ore, făcându-ne un fel de întâlnire pentru a vorbi din nou în noaptea următoare.

Toată acea dimineață, am ascultat vedete celebre de cinema citind cu voce tare cuvintele pe care le *scrisesem* . Damon, Affleck, Rickman, Hayek, Rock, Lee, Fiorentino, Mewes — abia i-am auzit pe vreunul în ziua aceea. Tot ce mă puteam gândi era la Schwalbach și la întâlnirea noastră telefonică pentru acea noapte. Despre ce am vorbi? Cât va dura conversația de data *asta* ? Era cât de cât posibil ca acest pui să mă *placă* ? Adică *ca mine* ca mine?

În acea noapte, am vorbit patru ore. Am dormit poate o sută douăzeci de minute înainte să mă trezesc și să conduc cascadoria - căderea lui Rock Derrick Simmons

din cer. În noaptea următoare, am vorbit din nou. Întotdeauna profund, întotdeauna distractiv, întotdeauna informativ. Filmarea *Dogma* este o neclaritate pentru mine, dar acele maratoane nocturne de cunoaștere cu Jen sunt clare. Nu este greu de uitat, deoarece ea este în continuare același puzzle fascinant, care poartă păsărică pentru mine, că a fost la o linie telefonică din Pittsburgh, acum mai bine de un deceniu.

Încă o dată, ca Zeus la tabla lui de șah, Gina Gardini avea să-mi schimbe soarta, aruncându-mă într-o altă cameră cu Jennifer Schwalbach. De data aceasta, însă, nu ar fi o cameră de hotel.

Premiile Independent Spirit aveau loc într-un cort uriaș pe plaja din Santa Monica, iar *Chasing Amy* obținuse un pumn de nominalizări. Dar eram până la genunchi în repetițiile *Dogma* și nu mă interesa să zbor prin țară pentru a pierde în fața lui Robert Duvall pentru *The Apostle,* așa că am trecut. Atunci a sunat Gina.

„IFP ne îndeamnă să trimitem un reprezentant pentru *Amy,* ceea ce înseamnă de obicei că filmul va câștiga ceva. Au sugerat cu tărie să te trimită. Și Harvey spune că trebuie să pleci.

"Când?"

„Sâmbătă”, mi-a spus Gina. „Pleci din Pittsburgh dimineața devreme și ești într-un zbor spre casă din LA în acea noapte.”

„Mai puțin de douăzeci și patru de ore”, am confirmat eu, un fan autentic, gigant, non-LA. „Sau nu merg.”

Am sunat-o pe Jen, care a acoperit circuitul de premii pentru *USA Today* în acel an, câștigând Oscarurile, Globurile de Aur și chiar și premiile Blockbuster. Deoarece ea era peste tot spectrul de premii, am întrebat-o dacă participă și la Indie Spirit Awards.

„Nu sunt”, a răspuns ea.

"La naiba ." am oftat.

"De ce?"

Ei bine, zbor cu spiritele mele, nu mai cunosc pe nimeni în Los Angeles, în loc. Și din moment ce făceai toate zăpadele de premii pentru ziar, m-am gândit că poate vei fi și tu la acesta, așa că cel puțin era cineva în cort pe care s-ar putea să-l cunosc.

„Vrei să merg cu tine la Premiile Spiritului?” Ea a ușurat ridicarea greutății. Am urmat rapid cu asigurarea iat-guy.

„Nu ar fi o dată-întâlnire”, am spus, chiar dacă *ar* fi o dată-întâlnire. „Este doar să fii acolo împreună, dar doar pentru că am crezut că pleci deja.”

„Mă duc”, a declarat ea, sună ca Diane Court. Și eu, Lloyd Dobler ei foarte plinuț, am închis telefonul, am sunat-o pe Salma Hayek și i-am spus că nu voi fi întâlnirea ei castă pentru premiile indie Spirit, așa cum a fost aranjat anterior. I-am spus Salma Hayek că am avut o șansă serioasă la păsărică mult peste nivelul meu de salariu. Sunt sigur că s-a bucurat că nu vorbeam despre păsărica *ei* , așa că mi-a spus să o urmăresc.

Am plecat cu primul zbor din Pittsburgh într-o sâmbătă dimineață, ceea ce m-a dus în LAX cu o oră înainte de spectacol. Mi-am luat geanta și am dus-o pe plaja Santa Monica, exact când covorul roșu se golea și oamenii se așezau pentru spectacol înăuntru. Am căutat-o pe Jen câteva secunde înainte de a ieși din cort, îmbrăcată pentru a fi emoționată. Ea a fost pur și simplu *uimitoare* și foarte ieșită din categoria mea. Din fericire, eram cel mai slab pe care am fost vreodată în viața mea de adult: 230 de lire sterline. Am împrumutat o jachetă Versace din garderobă pe care o purtam deasupra unui tricou cu logo Graphitti Designs Superman și blugi (pantaloni întregi, nu pantaloni scurți), așa că de fapt arătam și eu prezentabil. Jen m-a luat de braț și m-a condus la masa Miramax, unde Harvey s-a aplecat și m-a întrebat: „Cine este acesta?”

„Un jurnalist”, i-am șoptit înapoi. Harvey mi-a aruncat o privire foarte dezaprobatoare și s-a oprit pentru restul serii – pentru cea mai mare parte oricum nu am fost prin preajmă.

Când a fost anunțat câștigătorul pentru cel mai bun scenariu, de parcă Dumnezeu ar fi încercat să mă ajute să câștig inima acestei femei frumoase, crinul meu a fost aurit cu o statuie de aur. M-am ridicat și am ținut un discurs amuzant de acceptare, cântând în toată sala, dar făcând cea mai bună performanță a mea pentru o audiență de *unul singur*. După discursul de mulțumire, am fost dus în culise să fac presă, m-am întors pe podium pentru a acorda un premiu și, de asemenea, m-am alăturat lui Jason Lee pentru a-l îmbrățișa pe scenă, în timp ce el a primit *premiul* ca cel mai bun actor în rol secundar pentru *Chasing Amy.* Dar din momentul în care m-am ridicat de la masa Miramax, nu m-am așezat niciodată înapoi toată ziua. de fapt, când am ieșit din culise după ce am făcut toate cererile de presă pe care Miramax le-a aliniat, Jennifer era una dintre singurele persoane rămase în cort. Mi-am cerut scuze că am abandonat-o, dar ea a spus că mă va ierta atâta timp cât am *plecat* deja. Ne-am urcat în Jeep-ul ei roșu, Cherry Bomb, și am ajuns pe 10 East.

„Unde vrei să mergi?” întrebă ea, cu părul lung și ochelari de soare în soarele orbitor din California. Am vrut să spun: „Oriunde te duci, dar am reușit să scuip „Locul tău”.

„Oh, nu”, a spus ea, încetinind mașina, oferindu-mi ochii mari. „Locul meu este o porci”.

"Nu-mi pasă. Vreau doar să mă schimb din aceste haine frumoase și să-mi pun un hanorac.”

S-a uitat la hainele mele, care într-adevăr nu erau deloc drăguțe, și a întrebat: „Nu poți să faci asta pur și simplu în mașină?”

„Intră și ieșim”, i-am promis.

În curând, am fost la apartamentul lui Jen pentru o fetiță singură, pe Poinsettia. M-a avertizat din nou despre mizeria pe care urma să o văd înainte de a mă lăsa în apartamentul cel mai puțin dezordonat pe care am văzut vreodată. M-am schimbat și mi-am lăsat bagajele și laptopul încuiate în dormitorul ei, când am plecat să luăm niște mâncare. Și în următoarele două ore glorioase la Jerry's Famous Deli, am stat vizavi de Jennifer Schwalbach și m-am uitat în ochii ei, urmărindu-i buzele mișcându-se în timp ce vorbea. Amintiți-vă, aceasta a fost doar a doua oară când am fost vreodată în compania celuilalt, cea mai mare parte a curtarii noastre fiind făcute prin e-mail și la telefon. Deci, oricât de drăguță am crezut că este *înainte* să știu multe despre ea, detaliile au făcut-o cu adevărat *orbitoare.* 23 martie 1998, nu este doar data mesei mele preferate la Jerry's Famous Deli, ci este și data mesei mele preferate pe care am mâncat-o vreodată. Și, în timp ce mâncarea avea un gust mai bun pentru că mă îndrăgosteam, compania lui Jen Schwalbach a fost cea care a făcut din acea cină ceea ce a fost pentru mine: prima din ceea ce speram să fie un lung șir de cine împărțite cu cea mai interesantă persoană pe care am întâlnit-o vreodată.

După cină, ne-am plimbat prin cartierul ei vorbind, omorând timpul înainte să trebuiască să mă întorc la LAX pentru un zbor înapoi la Pittsburgh. În cele din urmă, ne-am întors la apartamentul ei, unde nu mi-a arătat permisul de conducere și nu i-am arătat tatuajul meu Pălărier Nebun. Ea a sugerat un schimb, dar am făcut un târg mai greu: i-aș arăta tatuajul dacă aș putea să-i ating urechile.

sună înfiorător acum, dar pe moment, a fost cast și dulce. Jen are urechile astea cu aspect de Dumbo, care vor ademeni naibii *un* bărbat cu urechi ca mine când ies din mijlocul părului lung și feminin. Aceasta a fost marea mea mișcare: am vrut să-i ating urechile înainte de a zbura înapoi la Pittsburgh. Din fericire, Schwalbach este o femeie modernă: deodată, și-a pus capul în poala mea, cu fața în sus, spunând: „Bine: atinge-mi urechile”.

Între timp, chiar și la cel mai slab adult, încă mai sugeam intestinul. Un bărbat gras are *întotdeauna* intestinul absorbit – chiar și atunci când o femeie superbă are capul în poală. *Mai ales* când o femeie superbă are capul în poala lui. Așa că aici era fata asta de care eram nebună, cu capul în sus în poală și nu puteam să respir, nu pentru că eram îndrăgostită. dar pentru că, dacă expiram, riscam să eliberez o alanșă care cu siguranță ar sufoca biata fată, dacă nu și-ar doborî capul complet din poala mea.

Și tot timpul în care am vorbit, am încercat să discern dacă ea îi place de mine sau doar era politicoasă, deoarece eram oaspete în casa ei. Capul din tură nu a fost suficient pentru mine pentru că sunt un idiot retardat, fără încredere în sine. Voiam s-o sărut, dar dacă ar face rața? Ce se întâmplă dacă s-a încurcat și s-a înregistrat pe fața ei? Dacă m-aș duce să o sărut și ea ar vomita în sus, la fața mea?

A existat acest vechi tricou Graphitti Designs Flaming Carrot pe care Walt Flanagan obișnuia să-l poarte întotdeauna când mergeam la vânătoare de benzi desenate sau jucam hochei stradal pe terenurile de tenis. Purtat la perfecțiune, prezenta senzația de benzi desenate indie a lui Bob Burden legănându-se dintr-o frânghie cu o fată în brațe, împodobită cu sigla *Fortune Favors the Bold!* Am decis să testez înțelepciunea acelui tricou. Aruncând prudența și frica în vânt, m-am aplecat și mi-am pirat

ușor buzele pe cele ale lui Jennifer Schwalbach. Spre bucuria mea, ea nu sa retras deloc; a sărutat ea *înapoi*.

Acel sărut a dus la o ședință de make-out de o oră pe canapea ei, care a inclus niște blugi riguros și disperați care se strâng pe blugi. După o oră, m-a întrebat despre zborul în care trebuia să fiu în noaptea aceea. I-am spus că prefer să stau în LA și să vorbesc cu ea toată noaptea, insistând să dorm pe canapea. în cea mai seducătoare și promițătoare șoaptă, Jennifer a spus că nu trebuie să dorm pe canapea, apoi s-a ridicat jucăuș și s-a scuzat, închizând ușa dormitorului ei.

Singur, în cele din urmă, după aproape treizeci de minute de durere extenuantă în zona inghinală, mi-am desfăcut blugii pentru a descoperi că toate cocoașele uscate pe care le făceam cu Jen și-au lăsat o urmă: o cicatrice zimțată asemănătoare lui Potter care, din păcate, era pe capul greșit. Slefuirea pe care o făcusem pe canapea a fost atât de intensă, încât Jen mi-a împletit fermoarul blugilor chiar prin lenjeria mea, în capul meu foarte fraged. A existat o tăietură, niște sânge și perspectiva se prelinge a unui sfârșit brusc la ceea ce a fost cu siguranță cea mai bună noapte din viața mea. Am închis fermoarul exact când Jennifer a ieșit din dormitorul ei, îmbrăcată într-o cămașă de noapte care nu țipa sex, dar nici nu comunica treaba manuală. Camera din spatele ei era plină de lumânări aprinse. Mesajul a fost clar. Durerea penisului era însă chinuitoare.

Ne-am lovit de pat și ne-am întors să ne facem. Mi-a dat jos pantalonii, dar speram că voi putea petrece atât de mult timp mâncându-i păsărică, încât să nu meargă după penisul meu. Am sperat că poate că va fi atât de plină și de săturată după ce am mâncat la Y timp de o oră, încât să se răstoarne și să se culce, lăsându-l pe micul meu soldat rănit pentru ca elicopterul MASH să-l ia. Din câte văzusem, nenorocitul fusese aproape decapitat; Ultimul lucru de care avea nevoie era atenția sexuală sau orice altă atenție, de altfel.

Dar Schwalbach a vrut să se bucure. dacă aceasta era o aventură de o noapte, avea să obțină ceea ce își dorea și asta era o naiba bună. Cu toate acestea, chiar și *fără* slitzel de sală, nu avea să primească niciodată asta de la oameni ca *mine* . Dacă ar fi știut că este în căutarea fierbinți a unui pula însângerat și bătut, s-ar fi putut răzgândi. La naiba, dacă și-ar fi dat seama că tot ceea ce va oferi un bărbat gras în pat este Căsuța lui Snoopy (se întinde, cineva se urcă peste el și *este* fugit), probabil că ar fi fugit țipând din propriul ei apartament. Poziția aceea poate deveni plictisitoare, așa cum vă va spune soția mea, dar este în principal o măsură de precauție: nu doriți *ca* cineva din circumferința și lățimea mea să piardă echilibrul din cauza rezistenței slabe a corpului și să se prăbușească asupra ta. Chiar și cu toată grăsimea, un astfel de impact poate scoate o coastă sau poate aplatiza sânul mai rău decât o mamografie.

Așa că, în mijlocul acestei carnalități, a venit în sfârșit un moment al adevărului, când a fost clar că păsărica nu mai putea fi linsă și era la îndemână timpul pentru adăpostirea penisului. Am făcut un ultim efort de a scăpa de dracu fără să-i rănesc sentimentele sau să-mi rănesc și mai mult pula.

„Nu am protecție", am spus, fără să mint.

„Nu ai nevoie", a fost răspunsul ei în timp ce ea se întinse pentru a-mi ghida penisul în corpul ei, degetul ei sprijinindu-se pe *cicatricea* lui Potter. Când a alunecat acel șurub acasă, am fost în agonie și extaz în același timp. M-a durut atât de bine, am crezut că Pinhead și Cenobitul din dinți clănțănitoare vor apărea și îmi vor sfâșia sufletul. La urma urmei, iadul îl așteaptă pe rahat care face sex neprotejat în timp ce are o rană deschisă! Știam că ceea ce trebuia să fac era să mărturisesc și să-i spun ce i-a făcut tot felul acela de cocoașe uscate jucătorului meu. Ar fi trebuit să-i spun că trebuie să așteptăm până mă vindec, pentru că niciodată nu ar trebui să faci sex fără prezervativ cu un străin în timp ce ai o rană deschisă. În schimb, am păstrat schtum și am călărit spre glorie.

A fost cel mai iresponsabil și mai riscant lucru pe care l-am făcut vreodată, afundându-mi penisul tăiat în fundul lui Schwalbach – și l-am plătit scump. Fiind învăluit de acele buze înmuiate, ar fi trebuit să se simtă ca un rai pe pământ, dar, în schimb, mi s-a părut ca și cum mi-aș fi înfipt pula în acidul bateriei. A ars de căldura a o mie de sori, iar în ochii minții mele, mi-am putut vedea pula topindu-se ca și cum ar fi fost un nazist care deschide Arca Pierdută. Dar nu am lăsat niciodată; în schimb, pur și simplu am avut cel mai bun și mai dureros sex din viața mea în acea noapte.

Nu sună *oribil?* Este tot ce ne-au învățat să *nu* facem în era conștientizării SIDA și *periculos* de iresponsabil. Și totuși, m-am căsătorit cu fata, am avut o fiică și, până acum, am trăit fericiți până la urmă. Există niște lucruri mai dure chiar acolo: uneori, trebuie să arunci precauția în vânt pentru a găsi comoara. Ființele umane fac niște prostii stupide în efortul de a esperma cu asistență: *Urăm* să ne ejam singuri. Vorbesc pentru genul meu când spun că băieții își bat adevărul din penis în mod regulat, adesea de mai multe ori pe zi (uneori de mai multe ori într-o ședință), dar ca și Heimdall la porțile Asgardului, este ceva pe care îl facem mai cu respect decât fericiți. Suntem leneși când vine vorba de ejaculare, așa că suntem mereu în căutarea unei mâini. Sau o gură. Sau un vagin.

Sau un *picior* .

Aproape un deceniu mai târziu: Jen se pregătea să iasă într-o noapte și, în timp ce stătea în oglinda de la baie, cu nimic altceva decât un prosop, ea a devenit brusc fascinantă pentru mine, cea mai interesantă persoană nu numai din lume, ci mai ales în cameră în acel moment. Și, în plus, a existat un acces ușor la bijuteriile coroanei, de obicei îmbrăcate în pijamale rezistente la bâjbâi sau blugi strâmți pe care labele de porc nu îi pot încălca niciodată.

Așa că m-am alăturat ei la oglinda din baie și am început să-mi pun mâinile ca un predicator de renaștere a cortului, de parcă aș putea exorciza orice demon îl găzduia... ca să *mă* pot muta în loc. Acum, soția are opt feluri de deștepți, așa că poate simți mirosul care vine de la kilometri distanță. Dintr-o dată, domnul Twitter și-a închis laptopul și a venit la curte. Ca răspuns, aplicând încă vopseaua de război, Jen a început să-și închidă propriile picioare, blocând acele picioare la genunchi.

Am început să trag de prosopul ei în efortul de a dezamăgi încă o dată această creatură captivantă. Tot sângele care alimentează în mod normal bunul simț se repezise acum într-un cocoș atât de rigid și de indestructibil, încât aș fi putut tăia diamante cu el. M-am uitat în jos și am văzut vârful capului ieșind de sub burtă — o raritate pentru acest băiat zaftig. Și în timp ce mă urcam încă o dată pentru o plimbare în interiorul miresei mele, Jennifer m-a susținut cu cel mai puternic sentiment pe care o soție îl poate transmite soțului ei de zece ani, împărtășește visurile, aventurile și speranțele ei și tatăl singurei ei fiice...

„Nu vreau să te scurgi din mine toată noaptea."

Aceasta ar fi o zbârcire majoră în campania majorității bărbaților, dar, în calitate de bărbat căsătorit, știam că asta însemna doar că negociem. Mi-am prezentat contraoferta.

"Cap?"

„Nu este ziua ta de naștere a mormăit ea, aplicându-și rujul de parcă ar fi fost un Rubicon pe care n-am îndrăznit să-l încrucișez.

„Poți să mă smulgi?"

„Smuciază - te."

„Acum ajungem undeva", m-am gândit. Și atunci am auzit aceste cuvinte triste și disperate sărindu-mi de pe buze...

„Ei bine, pot măcar să mă uit la idiotul tău în timp ce mă masc?"

Majoritatea femeilor ar fi fost respinse, dar Schwalbach a avut *ani de zile* să se obișnuiască cu mizeria tristă care este bărbatul cu care sa căsătorit. De multe nopți, ea a trebuit să deschidă un obraz de milă în pat pentru grăsanul vorbăreț care vrea să se joace looksies. Oftă ușor de fiecare dată când îi reamintesc că visul meu, ca un bătrân de doisprezece ani, a fost să mă uit la o doamnă goală ori de câte ori am vrut. Dacă aș fi știut că va exista internet într-o zi, poate că nu aș fi romanticizat căsătoria așa. Dar, din moment ce am ajuns (și am venit, și am venit...) major într-o perioadă mai nevinovată, sunt sentimental față de căsătorie și un mare credincios în instituție, definită în marele stat Garden din New Jersey ca o uniune legală în care ambii parteneri sunt obligați contractual să împărtășească nuditatea și orgasmele unul cu celălalt.

Așa că, cu toată răbdarea unui sfânt canadian, Jen și-a despărțit ușor picioarele în timp ce prosopul a căzut. Și în timp ce ea continua să-și pună fața în oglinda din baie, soția mea pe viață a anunțat: „Ai cinci minute."

Cititor blând, am avut nevoie de doar un minut înainte de a arunca milioane de potențiali frați Harley în genunchiul soției mele. Aceasta este frumusețea căsătoriei: te leagă de cineva care înțelege că din când în când, trebuie să te chimpi și să răspunzi acelui adolescent primordial încă îngropat în creierul tău, care vrea să exploreze și să facă toate prostiile ciudate despre care ai fanteziat în timp ce băteai pud acasă la mama și la tata. Uneori, pentru ca o căsnicie să funcționeze, trebuie să-ți lași soțul să se uite la nemernic și să se smuci în timp ce ești ocupat cu altceva. Niciun preot catolic nu vă va spune asta vreodată într-o conferință pre-Cana; care vine de la un soldat care și-a petrecut ultimii duzini de ani în tranșee... sau mai degrabă, șanțul *lui Jen* — pe care îl folosesc metaforic, desigur, și nu ca descriptiv al lungimii, adâncimii sau lățimii hoo-ha ei.

Confruntați cu perspectiva sumbră de a juca singuri, chiar și cei puternici cad în genunchi – în acest caz, la propriu. Imaginați-vă, dacă vreți, o femeie frumoasă, înaltă, demnă, goală, care se găsește în oglinda de la baie, în timp ce Jabba Hutt-ul îngenunchează în spatele ei, ca și cum ar fi un rafturi de lumânări în biserică, smulgând una în timp ce el o privește în fața anusului.

Și asta, prietenii mei, este însăși definiția *căsătoriei.* În căsătorie, trecem prin viață cu un partener – cineva căruia nu trebuie să-ți fie frică să-i spui prostii, depravați în fața. În loc să fugă țipând, Schwalbach a cântărit o certitudine față de o îndoială, și-a scăpat prosopul și m-a lăsat să ies, literalmente, la spatele ei. Jen Schwalbach a fost și continuă să fie persoana mea preferată din lume pentru că niciodată nu m-am distrat mai mult cu nicio altă creatură vie decât cu ea. Asta nu este doar o soție, este o *fată de vis.*

Nu este greu să-ți îndeplinești visele. Ca orice în viață, există o ecuație de urmat: trebuie să înveți cum să visezi practic sălbatic în timp ce te comporți la fel de practic. Nu am visat să vindec cancerul sau să călătoresc într-o altă galaxie pentru o carieră; Am ales ceva ce părea realizabil: filmul. Alte pisici care nu păreau mai speciale decât mine făcuseră filme; de ce nu *eu* ?

Dar, deși visul este gratuit și distractiv, trebuie să vă asigurați că vă gestionați așteptările. Acceptă că nimic nu va merge vreodată pentru tine exact așa cum a fost pentru altcineva, dar mai important, știi că niciodată nu obții *exact* ceea ce îți dorești; este de obicei o versiune modificată sau exagerată a ceea ce ați căutat în primul rând. În cazul meu, îmi doream o carieră în arte, ca să pot rămâne adolescent toată viața mea de adult.

Dar arta nu este matematică: numerele nu se adună întotdeauna sau nu au sens – ceea ce face parte din magia artei. Cu toate acestea, magia nu este o construcție previzibilă; este o alchimie la care te rog să funcționeze de fiecare dată, nu o rețetă de facto pentru succes. Dacă vrei să fii în film, scriere creativă, muzică, pictură sau spectacol, știi că există foarte puține concrete - pentru că, în principal, treaba ta este să crezi. Asta este tot ce sunt adulții „talentați" cu adevărat: copii supraîncărșați, care nu sunt dispuși să accepte vârsta adultă standard. Dacă simți că circul cheamă, răspunde-i, dar știi că s-ar putea să ai o viață de sacrificiu pentru a-ți atinge obiectivele. Nu există nicio siguranță financiară în orice activitate creativă. Dacă vrei certitudine, ieși din artă.

Învață doar să-ți gestionezi așteptările. Fii maleabil, astfel încât, dacă tot ceea ce este deschis pentru cuiul tău pătrat este o gaură rotundă, poți să o faci să funcționeze. Uneori, ești atât de învăluit în detalii, încât uiți că mai sunt multe în imagine. Pânza artei este vastă; bucură-te că poți adăuga orice culoare la ea, nu prost despre ce creioane sunt luate. Strălucește cu ceea ce ai.

Am învățat asta observându-mi soția în ultimul deceniu. Jennifer și-a reușit *așteptările* când s-a conectat cu mine. Soția mea este o femeie arătosă, iar eu sunt un slub gras. Ea ar fi putut să facă mult mai bine decât mine și să aterizeze unul dintre acei băieți subțiri cu ochi rătăcitori. Dar știa că, deși va trebui să privească dincolo de deficitul meu perceput de burtă de rezervă, eram peste egalitate în majoritatea celorlalte domenii care contau: eram loială, interesantă, amuzantă, un furnizor grozav și mâncam păsărică de parcă ar conține leacul pentru grăsime sau, mai probabil, zahăr - sursa *grăsimilor* . Băieții slabi s-ar putea să nu aibă curajul, dar asta înseamnă că au și mai multe opțiuni, pentru că *toată lumea* vrea slabă și în formă. Dar dacă te draci cu un tip pe care nimeni nu vrea să-l ia dracu – cu un tip gras – poți fi relativ sigur că nu te va înșela niciodată. Și chiar *mai bine?* El îți va arăta o apreciere nebună pentru a face alegerea alternativă, chiar și de-a lungul vieții.

Jen și-a gestionat așteptările, da, dar și-a sacrificat. Filmul mi-a acaparat viața cu ani înainte să o cunosc pe Jen. Din 1991, realizarea de filme a fost principala directivă: a fost pasiunea mea, arta mea, tot ce îmi doream să fac în viață și totuși nu mi s-a părut imposibil de realizat. Richard Linklater o făcuse cu *Slacker.* Hal Hartley o făcuse cu *The Unbelievable Truth* and *Trust.* Spike Lee spărsese cu *She's Gotta Have It.* PJ Castellaneta a filmat filmul gay *Together Alone* pentru mai puțin de zece mii, în timp ce Robert Rodriguez a făcut un întreg film de acțiune, presupus pentru șapte mii de dolari. Niciunul dintre acești tipi nu părea uns de Dumnezeu, decât dacă îl considerați pe Harvey Weinstein Atotputernicul; de ce, atunci, n-aș putea să o fac și eu *?*

Când am cunoscut-o pe Jen Schwalbach, îmi dedicasem viața filmului, în același mod în care clerul își dedic viața lui Hristos. Dar Isus cere un salt de credință în *El;* filmul ar necesita un salt de încredere în *mine.* Să fac filme era tot ce îmi doream să fac, așa că mi-am organizat viața în jurul cinematografiei. Dacă oamenii voiau să împartă timp cu mine sau să fie în lumea mea, trebuiau să înțeleagă că filmul va fi întotdeauna prima mea dragoste.

Când am cunoscut-o pe Jen, eram în pre-producție la *Dogma* și eram bine stabilit în panteonul filmelor indie, ca tipul care a intrat în scenă cu *Clerks,* s-a împiedicat la box office cu *Mallrats și a făcut un salt uriaș cu Chasing Amy,* cu adevărat indie, un film despre insecuritatea sexuală masculină și natura dragostei. M-am înălțat și m-am scufundat și m-am întors din pragul irelevanței, trecând de la senzația de peste noapte la băiat indie biciuitor la maestru beat – un ciclu care se va repeta la fiecare câțiva ani pentru tot restul vieții mele în film. Eram *înrădăcinat* în filme și *nimic nu* avea să mă scoată din ele.

Jennifer Schwalbach a fost jurnalist la cel mai mare ziar din lume. Tocmai și-a primit propriul nume când am fost aruncați împreună pentru interviul *Good Will Hunting* . Ea mergea în locuri... până ne-am îndrăgostit. Și pentru a ne oferi o jumătate de șansă să facem un cuplu, Jennifer a făcut cel mai nobil și de neconceput sacrificiu pentru binele mai mare. Ea a renunțat la serviciu.

De fapt, Jen a renunțat la *două* locuri de muncă pentru mine și lumea mea. Mai întâi, a părăsit *USA Today,* mutându-se spre est pentru a fi mai aproape de mine. Ea a avut un concert la MTV din New York și făcea progrese excelente când Efectul Kevin Smith avea să o îndepărteze și mai mult de drumul ei: Jen a rămas însărcinată cu Harley. În curând, concertul MTV avea să fie sacrificat la altarul relației noastre – altarul pe care ea l-a construit și întreținut pentru că eram prea ocupat să fac filme proaste în Jersey. La fel ca mine, Jennifer Schwalbach avea ambiții și vise de realizări care să-i facă pe părinții ei mândri. Spre deosebire de mine, Jennifer Schwalbach a fost dispusă să arunce totul pentru ceva profund mai plină de satisfacții.

E niște chestii grele chiar acolo: să știi că ai distrus viața singurei persoane pentru care ai lua un glonț. Potențialul lui Jenny Schwalbach a fost împiedicat și împiedicat pentru că s-a îndrăgostit de tipul nepotrivit – unul dintre acei nenorociți de regizori care se gândește doar la el și la munca lui, care joacă pentru a-și câștiga existența și se preface pentru bani. Portretul artistului ca tânăr se transformă încet în descrierea unui mincinos plătit, implicat în sine, cu o viață pe jumătate trăită - mai mult de a crede decât de realitate. Aș fi fost singur în acea viață – poate pierdut în arta mea în cele din urmă – pentru că filmul este o sirenă care te cheamă la pietrele ei zimțate să-ți cureți oasele, apoi așteaptă să treacă pe lângă un alt visător nefericit. Te predai ceva vechi și masiv care promite nemurire, dar te consumă și merge mai departe. Dar nu ne prostim niciodată: viața unui artist este vibrantă, electrică și împlinitoare... până când nu mai este. Și după decenii petrecute urmărind ceva cu toată pasiunea și scopul lui Ulise, pentru a-l parafraza pe regele *lui Conan Barbarul,* Osric: „Vine o vreme, hoțule, când bijuteriile încetează să mai strălucească, când aurul își pierde strălucirea, când sala tronului devine o închisoare și tot ceea ce a mai rămas este dragostea unui tip pentru puiul lui Chris, care credea inițial că el a fost un prostituat de Chris."

Ani de zile, am crezut că fac treaba importantă, dar filmele sunt doar fum și oglinzi și umbre și ceață. A spune o minciună care spune adevărul nu necesită atât curaj, ci este nevoie de dorința de a-ți da viața în slujba inventării rahaturilor. În acest sens, nu este diferit de jocul copiilor: realizatorii de film își umplu timpul cu distrageri goale de celuloid, menținerea fiecăreia este o activitate importantă cu toată pasiunea și vehemența pe care copiii o manifestă atunci când *se* zbârnesc pe tărâmurile simulate pe un loc de joacă, în curtea școlii sau în dormitoarele lor. Este o diversiune epică de la adevărul atotcuprinzător că într-o zi, foarte curând, vom înceta să mai fim.

De când am cunoscut-o pe Jennifer Schwalbach, am făcut niște filme dippy pe care câțiva oameni le-au plăcut. În același timp, totuși, Jennifer a făcut mult mai mult: și-a construit o viață cu o familie pe care este personal responsabilă să o aducă împreună. Ea a construit o casă pentru oamenii pe care îi iubește cel mai mult în această lume, unde aceștia se pot simți în siguranță, își pot visa visele și pot fi productivi. Și cel mai important, Jen a construit și întreține o întreagă *ființă umană.*

Ca majoritatea copiilor de vârsta ei, Harley este un visător. Ceea ce o deosebește, însă, este că își duce visele la îndeplinire. Unii lideri prezintă tipurile de calități de preluare a controlului care sunt mai ușor de identificat, dar liderii precum Harley – a cărui pasiune este suficient de contagioasă pentru a crea ceva din nimic – conduc prin inspirație. Și în spatele tuturor pasiunii bate inima unui umanist adevărat... precum și a unui umorist: e amuzantă – și nu în felul acela stânjenitor cum pot fi unii copii. Umorul ei este cald, cuprinzător și prietenos. În acest sens, Harley este ceea ce mi-aș dori cel mai mult să fiu când voi fi mare.

Și asta a fost tot Jen. Am donat o linguriță plină din ceea ce sper să fie cele mai bune părți din mine, dar Jen știa că, pentru a face o persoană întreagă, trebuia donat mai mult timp decât cele cinci minute în care mi-ar fi trebuit să adun elementele de bază ale lui Harley. Jen știa că avea să fie nevoie de sacrificii și, din moment ce îmi

era în cap în privința filmelor, ea știa că, pentru a crea această familie, *va* trebui să fie cea care să renunțe la lucruri și poate chiar să se dea pe ea *în întregime* .

Suntem împreună de paisprezece ani și pasiunea mea s-a mutat de la film la familie. După ani în care am inventat rahat, acum sunt încântat de realitatea rece a tuturor, de minunea banalelor și mediilor; linia neclară dintre viață și diversiune nu mai necesită oameni și situații inventate, iar investiția în înregistrarea unei conversații simple este de timp, nu de bani. Când am lansat *Plus One,* am ajuns să combin dragostea mea pentru podcasting și dragostea mea de a vorbi cu (și de a bate joc de) Jen. Uneori, ni se alătură chiar și Harley, așa că pot să-mi încorporez întreaga familie în arta mea – ceea ce se potrivește, deoarece sunt proiectul de artă al soției mele de peste un deceniu și copilul meu va trebui să locuiască pe acest pământ pentru tot timpul ca fiica lui Silent Bob. Acum sunt mai interesat să le surprind sentimentele, gândurile, ideile și vorbăria. La dracu de personaje într-o comedie cu stoner de nouăzeci de minute; da-mi oameni reali, interesanți, cu un punct de vedere. Și în ceea ce mă privește, sunt înconjurat de oameni *reali,* interesanți. Acum este timpul *lor* să fie în centrul atenției, indiferent dacă sunt oameni publici sau nu.

Și știu că toate podcasturile din paradis nu vor compensa niciodată viața la care a renunțat Jennifer pentru a se alătura spectacolului meu de călătorie, chiar dacă și-a făcut-o imediat pe cont propriu. Este o datorie care mă umilește și pe care nu o pot plăti niciodată în întregime. Putem realiza foarte puțin singuri în această lume, așa că ne uităm la alții pentru a ne ajuta să ne concretizăm capriciile. Și din când în când, apare un jucător atât de grozav, încât îți îmbunătățește *jocul* . Mi-am atins multe dintre obiectivele mele, dar, de obicei, pentru că cineva a fost acolo să-mi dea o pasă, am putut o singură dată să-mi fac sfoară.

Unul dintre aspectele mele preferate ale mitului Gretzky sunt statisticile sale nebunești care îi domină pe toți ceilalți atleți de top din sporturile lor respective cu marje masive. Când s-a retras din joc, Gretzky a avut 894 de goluri în sezonul regulat - un număr spectaculos. Dar povestea *reală* este spusă în recordul său *de asistențe* : 1.963. De aproape două mii de ori, cel mai mare jucător de hochei care a trăit vreodată a dat pucul altcuiva pentru a-l pune în plasă. Este mai mult decât *dublul* numărului de ori în care a făcut el însuși împușcătura . În loc să încerce să prindă gloria, el a împărțit bogăția și i-a ridicat *pe alții.* Gretzky a fost un jucător de echipă cu o etică de lucru uluitoare și o abilitate neobișnuită de a vedea nu numai unde era jocul, ci și unde se *ducea jocul în cele din urmă* - și, în loc să țină acea lumină sub un buchet, a răspândit-o, folosind-o pentru a ilumina talentele altora. Nu există nimic mai frumos în hochei sau în acea metaforă excelentă a hocheiului numită viață decât asistența: dai din tine pentru ca altcineva să-și atingă *scopul* .

Jen este Gretzky-ul meu de ani de zile. Ea mă hrănește în mod regulat cu pase și îmi ridică jocul. Scot și câștig pentru că am un coechipier altruist și talentat, care crede că este mai bine să dăruiești decât să primești și crede că este mai bine să asiste decât să marcheze. Și, pe deasupra, are și una despre Gretzky: Mă ia dracu. Și să fiu fututã de Jennifer Schwalbach este ideea mea despre rai, pentru că poate să trateze ca un demon.

Dacă viața ar avea ceva asemănător Hockey Hall of Fame, Jen Schwalbach ar fi inclus în categoria Constructor. Iar sub placa ei, scria: „Jennifer Schwalbach părea să știe întotdeauna unde se duce pucul, dar a folosit acel talent pentru a-i ajuta pe alții să-și atingă *obiectivele* – în special un băiat gras anonim și fără talent din New Jersey, care s-a îndrăgostit de ea. Fără îndoială, ea este cu adevărat Cea Mare.”

GANDURI DE INCHIDERE

Luând rahatul altcuiva

CUM am învățat toate rahaturile astea? Mi-ar plăcea să-mi atribui anii de experiență, dar am doar patruzeci și unu de ani *cronologic* și nu am mai jucat vârsta mea de zeci de ani. Nu, am învățat cum să mă descurc cu cele mai multe din ceea ce știu chiar *înainte de* a mi se întâmpla, pentru că am văzut pe altcineva dând exemplul și *i- am studiat* munca.

Întotdeauna l-am privit pe John Hughes — legendarul scriitor/regizor care ne-a oferit *Sixteen Candles* și *The Breakfast Club* — ca fiind regizorul cu care m-am legat cel mai mult, chiar dacă nu l-am întâlnit niciodată. Hughes a făcut filme despre generația mea când nimănui nu părea să-i dea naiba. În timp ce filme similare i-au redus pe tineri la mașini de dracu nebun, Hughes i-a portretizat pe adolescenți ca fiind ființe umane cu ceva mai puțină experiență decât bătrânii lor, dar nu mai puțin conștient de sine. Oamenii din filmele lui semănau cu oamenii pe care îi cunoșteai în viața reală, dialogul a fost întotdeauna în-ai-înregistrat-în secret-eu-și-prietenii-mei-sau-ceva perfect, reflectând gândurile, temerile, chicotele și visele adolescenților din anii '80.

Semnul oricărei piese clasice de film este longevitatea, iar opera lui Hughes rezistă treizeci de ani mai târziu. Poate că John Hughes a murit, dar deși încă nu îl poți vedea pe bărbat, îl poți auzi, simți și poate chiar îl cunoști puțin datorită muncii sale de viață în cinema. Rămâne iubit pentru că Hughes a fost primul dintre *noi* – tociștii de film, singuraticii, purtătorii de ochelari, fermierii Ted – care a ajuns *în interiorul* fabricii de vise, unde și-a spus *poveștile* (care s-au întâmplat să fie și poveștile *noastre*).

Dar un scriitor rareori lucrează la un singur nivel. Dacă meșterii de cuvinte sunt magicieni care îți umplu capul cu descântece și vrăji magice, John Hughes a fost un vrăjitor suprem: povestitorul nu mulțumit să-ți dea ceea ce ai vrut să vezi și să auzi, dar și dornic să-ți spună ce trebuie să știi despre viață și să te avertizeze de rahatul greu care va urma.

Ferris Bueller's Day Off este piesa clasică a lui John Hughes din cinematograful proto-slacker. Cu toții ne-am gândit să renunțăm pentru o zi la un moment sau altul în cariera noastră școlară (și probabil și de la slujbele noastre ca adulți) și am urmărit cu toții cum Matthew Broderick încalcă regulile în căutarea unui mic timp pentru mine. Dar, în timp ce Hughes a vrut în principal să ne distreze, am simțit întotdeauna că l-a folosit *pe Ferris* pentru a face *mai mult decât să ne spună* povestea lui *sau a noastră;* Cred că și-a folosit mișcarea pentru a trimite un mesaj tuturor tocilor care ar urma: *„Am spart codul. ”*

În *Ferris* , Hughes încerca să comunice principii simple care, atunci când sunt urmate, ar oferi cea mai fericită și mai lipsită de griji existența pe care oamenii ca *noi* ar putea avea nevoie vreodată. Și prin *noi* mă refer la Clubberi de la Micul dejun. Oamenii de știință ciudați. Frumoasele în roz. Generația Hughes, dacă vrei.

Întotdeauna am apreciat faptul că John Hughes mi-a ușurat cumva viața cu cuvintele lui. Sper că asta a făcut *Tough Sh*t* pentru tine, iubit, cititor blând. Cu toate acestea, dacă în acest volum nu am reușit până acum să vă ofer un singur sentiment util sau o foaie de parcurs suficient de decentă pentru a vă ajuta să treceți prin acest lucru numit viață, permiteți-mi să vă îndrept către sensei-ul *meu* . Întotdeauna am fost doar un tânăr Padawan; regretatul, marele maestru Hughes a fost *adevăratul* Jedi. Și ca un bătrân Jedi în dunele de nisip, el i-a dăruit lui Luke Skywalker al conștiinței noastre colective darul nu numai al unei credințe în care am putea crede, ci și al unui nenorocit de sabie laser: Buellerismul.

PRINCIPALELE BUELLERISMULUI

Înțelegeți-vă cu toată lumea. Străduiește-te să fii binevenit de toți: sportivi, motorheads, geeks, sluts, bloods, wastoids, dweebies, dickheads. Fii un tip drept.

Privește pe fereastra aia. Cum se poate de așteptat să te descurci la școală/lucru/inserați-vă-ingrijorați-aici într-o zi ca aceasta?

Părinții tăi sunt neștii, dar te iubesc. Iar cheia pentru a le falsifica sunt mâinile umede.

Da-ți afară fratele; el te iubeste.

Sora ta te iubește, dar știe și că ești plin de rahat.

- Nu este nicio problemă să furnizați întotdeauna toate informațiile pertinente despre orice subiect dat.
- Stai calm. Ține minte: când cei blânzi sunt ciupiți, cei îndrăzneți supraviețuiesc.
- Nu accepta niciodată fascismul sau orice -ism de altfel. Citate-l des pe John Lennon, pentru că știa despre ce vorbește: era Morsa care nu trebuia niciodată să-i smulgă pe oameni.
- Nu spuneți niciodată nu unei limuzine – în special o lucrare frumoasă cu un televizor și un bar.
- Nu aveți încredere în autoritate sau în oricine are o problemă cu o mică îndoire a regulilor. Singurele reguli pe care trebuie să le urmezi sunt cele care te țin departe de secția de poliție. Altfel, vei ajunge ca Charlie Sheen. Îmi pare rău – personajul lui Charlie Sheen.
- Gordie Howe a fost numărul 9 în Detroit Red Wings.
- Ascunde-te la vedere. Sincronizare buzelor în fața pericolului.
- Parcați-vă întotdeauna propria mașină.
- Încuie întotdeauna garajul. Și conducerea unei mașini în marșarier nu întoarce kilometrajul înapoi.
- Fă-ți timp pentru tine din când în când. De cel puțin nouă ori pe an.
- Dacă oamenilor nu le plac politicile tale, ei îți pot smulge fundul mare alb (sau altă nuanță). Îngrășește-te, Buttercup.
- Joacă numai după reguli dacă îți place sala de sport.
- În orice joc în care scorul este zero-zero, există întotdeauna un câștigător: Bears.
- O amenințare de clasa a cincea are încă o cantitate uimitoare de influență.
- Între durere și nimic, ia durerea.
- Legea tarifară Smoot-Hawley a crescut tarifele în efortul de a colecta mai multe venituri pentru guvernul federal. Asta era asemănător cu ceva-doo economie. Economie „Voodoo".
- Nu poți respecta pe cineva care te sărută în fund. Pur și simplu nu funcționează.
- Stai în pat când ești bolnav; în starea ta slăbită, ai putea să faci o scurgere urâtă pe scări și să te supui la noi absențe la școală.
- Cuvântul *nemernic* este francez.
- Nu merge la facultate, totul s-a terminat atât de greu, altfel colegul tău de cameră te va ucide.
- Nu-i lăsa pe snooty sau snotty să stea în calea unui timp bun. Spune-le cine ești: Abe Froman — regele cârnaților din Chicago.
- Tinerețea va lăsa întotdeauna în vânt brânza vechiului.
- Nu poți merge niciodată prea departe. Dar dacă vei fi arestat, nu lăsa să fie de un tip ca ăsta.
- Nu-ți trăi viața ca și cum ai fi într-un fel de muzeu foarte frumos și foarte rece, unde nu ai voie să atingi nimic.
- Swing, batta.
- *Les jeux sont faits!*
- Viața se mișcă destul de repede. Dacă nu te oprești și te uiți în jur din când în când, ai putea să-l ratezi.

UN ULTIM LUCRU

Un mic rahat pentru drum

Așadar , iată prostiile dure despre *Tough Sh*t*...

Această carte nu este un plan: sunt doar niște chestii amuzante și dulci-amare care mi s-au întâmplat și simt că m-au modelat într-o persoană mai completă – atât de rotundă, de fapt, încât o companie aeriană importantă mi-a dat rahat despre asta. Dar *Tough Sh*t* nu este Necronomiconul. Nu va învia morții.

Dar ar putea avea un efect asupra celor *vii.*

Dacă ești în viață, dă drumul. Chase capricii. Vezi dacă poți transforma visele într-un mod de a-ți câștiga existența, dacă nu într-un mod întreg de viață. Sigur, *priceperea* te va duce departe în această lume, dar nu toți suntem binecuvântați cu abilități naturale. Sunt mândru să fiu dovada vie că, chiar dacă ești un sânu fără talent din Jersey Burbs, *voința* te poate duce la fel de departe.

Dar amintiți-vă mereu, copii: sunt la fel de plin de rahat ca următorul tip. Nu într-un mod răutăcios înșelător: sunt doar o ființă umană cu defecte ca toți ceilalți, deci ce știu? Luați această carte întreagă cu o jumătate de kilogram de sare: s-ar putea să scriu despre cum a murit tatăl meu țipând, totuși sunt încă nemernicul care nu-și sună sau nu-și vede suficient mama.

Și s-ar putea să vorbesc că nu-i pasă de ceea ce au de spus criticii. dar, totuși, a existat o recenzie a lucrurilor mele anul acesta pe care nu numai că am citit-o *de mai multe* ori, dar recenzia chiar m-a făcut să plâng.

Ca un cadou de Crăciun, fiica mea, Harley, a scris un eseu despre mine – o privire de ansamblu nu despre *regizorul* Kevin Smith, ci despre Kevin Smith, *tatăl.* Având în vedere că este b^et I'xz^» rrrxtt^rx, sunt bnhidwrt it b^rv* f^t* rxrxot^fitxz uesi revxevv x *ve ever* goLieii, x ixx XL HVIV, xui puMvmy.

Sper că ea se simte în continuare la fel când este adolescentă...

De obicei, un Tată este văzut ca o figură de autoritate care este acolo doar pentru a te ține la rând. Nu așa îl văd pe tatăl meu.

Pentru mine, tatăl meu este modelul meu. Fără tatăl meu nu știu ce aș face. Mulți oameni spun că suntem doar un like și eu cred la fel.

Nu pot lega pe nimeni la fel de mult ca el. Nimeni nu înțelege cu adevărat ce simt uneori, cu excepția tatălui meu. Când sunt trist, mulți oameni îmi vor spune doar să-l îndepărtez și să trec peste zi, dar tatăl meu se va relaționa cu mine. Îmi spune întotdeauna ceva care mă face să mă simt mai bine sau cum să trec peste problema mea. Când mă simt cu adevărat sensibil, el este singurul care poate înțelege cu adevărat cum mă simt.

Tatăl meu este modelul meu în multe feluri. Îl văd trecând prin multe lucruri uneori și întotdeauna știe cum să treacă peste ele. Nu-i pasă de ce crede cineva și este el însuși. De exemplu, într-o zi, mi-a spus despre unele dintre lucrurile răutăcioase pe care le spun oamenii pe Twitter și nu prea am înțeles cum asta nu i-ar putea răni sentimentele și a spus că nu poți mulțumi pe toată lumea. Admir cu adevărat asta pentru că uneori încerc să fac tot posibilul să fac pe cineva fericit nefiind eu însumi, dar el este întotdeauna el însuși și toată lumea îl iubește pentru asta. Este foarte inspirator și are întotdeauna citate la îndemână când mă simt dezamăgit.

Tatăl meu m-a ajutat să aflu ce îmi place cel mai mult să fac în viață, ceea ce face oamenii să râdă. Nu pot să râd întotdeauna de la toată lumea, dar când o fac, mă face să mă simt foarte fericit și tatăl meu m-a ajutat să îmi dau seama că sunt persoana hilară care este. Eram trist când făceam oamenii să râdă pentru că credeam că râd de mine, dar acum știu că să-i fac pe oameni să râdă este cel mai bun sentiment din lume.

Tatăl meu are o inimă foarte bună și are întotdeauna urechea deschisă să vorbesc cu el. Uneori nimeni nu-mi înțelege cu adevărat ideile sau de ce îmi place ceva, dar el va înțelege. Fără tatăl meu nu mi-ar plăcea să scriu atât de mult pe cât probabil. De cele mai multe ori, când sunt fie cu adevărat tristă, fie foarte fericită, tatăl meu îmi va spune să scriu și să-mi pun emoțiile în scris și că pot lăsa totul să iasă. Tatăl meu mă încurajează să scriu tot timpul și apreciez foarte mult asta pentru că înainte am considerat că scrisul era doar ceva ce trebuia să fac pentru școală, dar acum îmi place foarte mult să scriu și o fac pentru a distra.

Ori de câte ori încerc ceva nou, tatăl meu mă face să mă simt bine. Ca și când am făcut piesa, nu știam cu adevărat cum voi face, dar atunci când am făcut-o și tata a văzut-o, m-a făcut să mă simt atât de bine pentru că a continuat cât de bine am făcut-o.

Tatăl meu este mereu acolo pentru mine, chiar și atunci când este la kilometri și kilometri distanță, mă gândesc mereu la el când am nevoie de puțină inspirație sau de o lovitură de picior pentru a-mi da drumul, pentru că știu că mă iubește și îl iubesc la fel de mult.

Tatăl meu este unul dintre cei mai speciali oameni din viața mea și nu știu unde aș fi în viață dacă ar fi altfel decât este acum.

Îmi iubesc tatăl.

— Harley Quinn Smith
25/12/11

Mulțumesc și la dracu!

aș putea face nimic din rahatul distractiv dacă nu ar fi un flux constant de oameni care îmi fac viața posibilă.

Mulțumesc mamei mele, Grace Smith, pentru că nu numai că m-a făcut, ci și că m-a făcut ceea ce sunt.

Mulțumesc celei de-a doua mame a mea, Gail Stanley, care mi-a păstrat viața, casa și familia în ordine timp de zece ani, în timp ce făceam multe din lucrurile despre care ai citit în această carte.
Mulțumesc lui Byron pentru că a fost cel mai bun tată surogat pe care Harley l-ar putea avea vreodată și că nu și-a luat modest credit.
Mulțumesc fratelui meu, Don, care a avut întotdeauna bani ca să-mi dea ori de câte ori eram fără probleme, râde pentru mine când nimeni altcineva nu știa că sunt amuzant și care îi pune întotdeauna pe toți ceilalți pe primul loc.
Mulțumesc Reynei, care îmi curăță hainele, îmi spală vasele și, uneori, trebuie să ridice porcăriile de câine.
Îi mulțumesc lui Harley că m *-a prins* – și că nu mi-a dat niciodată nimic din rahatul ăla „Cat's in the Cradle".
Mulțumesc, desigur, trupei de credincioși care mă ajută să-mi fac visele să devină realitate în fiecare săptămână...
— Brațul meu drept, Meghan Quinlan — micuța tornadă.
— Nucușul meu stâng, Jason Mewes — regele din Why Not.
— Hobsonul meu, Carol Hammond.
—Mușchiul meu, Jordan Monsanto.
— Brațul drept al lui Meghan, Alan Wysocki.
—Penisul sandvișului meu, Ralph Garman.
— Singurul tip care ar putea face să facă *Red State* , Jon Gordon.
— Mașina de sloturi care continuă să plătească, Elyse Seiden.
—Ming, care găsește cumva timp să facă tot ce-i cer online.
— Jeff Hyman și Degy, pentru că le-au spus oamenilor că dau oral.
—Investitorii noștri *Red State* din New York și din Canada (NVSH).
— Întreaga familie SIR și SModCo.
Dar când vine vorba de cele mai mari mulțumiri, se îndreaptă către cei mai adevărați dintre credincioși. Nu există Sancho Panza mai bun pe lumea asta decât iubitul meu de multă vreme și partenerul de tot timpul, Jenny Schwalbach. Ea nu numai că mă lasă să fac tot ce vreau cu corpul ei, ci îmi permite să fac tot ce vreau cu *viața mea.*
Și, în sfârșit, mulțumesc *vouă* , băieților, publicului. V-ați prezentat în mulțime anul acesta, susținând tot ce a făcut SModCo – fie că este vorba de filme, podcasturi, emisiuni live sau combinația tuturor celor trei!
Ceea ce urmează este o listă semicompletă a tuturor proiecțiilor, emisiunilor live, podcas-urilor și prostiilor generale pe care mi-ai permis să le fac în 2011, dându-mi banii tăi și prezentându-ne pentru a ne vedea sau auzi.
Uite ce *ai* facut sa se intample...

IANUARIE

l2 e y o **i** ° L^vi *f* Z ? Cferfteay<Cwib^aaa s I F dd&aât Teatrul, Universal CityWalk

T h 'Lov *te* ?/ Univ e *?* sUl *Q* l *rf* y\Valk

RMbâtatetlef uniunea: Kerry Bishe

ThefeW *&s* ^^C *b* yW *oi*

SM°>âcaStlăf Unirea: Kyle Gallner

SMod cskafeNerdcastle Mash-Up Show

The^ovi *e* **^U** *fl* iv *Sefl^* ityWalk

H **5** LW *i* l *d* , B nver-s *2* l' 1 CityWalk

SM7>âlatȘtlăf Unirea: Michael Parks

A(OL , Lae Angaes omo shoot

K u *d* *s* nce,WorhF p s'tim i P re

T **S^** Lov *te* ?/ Univ ersa ^ C *V* tyWalk

Th **9** *I* IW *O^Bafo* vte *O* TCityWalk

L **/** 31 A **ft** ge *fe* s *sea* *Latefy,*

FEBRUARIE

The 'Lovi®/ Unv ersa ^ C *V* tyWalk

H e i *y* W *i* t d , *B* nver-s *2* l' 1 CityWalk

G **i** |& AnNYCl ^ Tou *g* h *Sh*t*

NYNNY e *SM8rrn* în *s*

§ e d iS t ^i I nejna' i ana l arkiîfi b 9ejftâc r e enin g

2/ *!* eLW *$* l ^ ,WiV«rSa *F* CityWalk

Th **^** LoVi *i* /?/ *Univ fi* sai *Q* Wyvvaik

R el Tg ^ s *B*^^

H 9 LW *ƭ* t d ,WiVâ *'* Sa *F* CityWalk

CNN ,W *g* ffhgeles

G4TV, < 0 *e* AĂ *gM* es

^^ChwrabaChesipfows^Los Aargeore; *Tomteiy* este născut

H **5** LW *î* l d , B niVerS *3F* CityWalk

^ote/u *o* iv *sei* Cfywaik

MARTIE

Semnarea S®S

3/5 *Red State* USA Tour
Radio City Music Hall, NYC

3/6 *Red State* USA Tour
Wilbur Theatre, Boston

3/8 *Red State* USA T
Harris Theater, Cl

Licag

Turul x
innesota

3/10 *Red State* USA Tour
Michigan Theater, A
Cfen&O3iaua

M ree i **n** ingUSA e T Kinsas City

Cfen *i* iUSAT nostru

SW dS *a* nglQSA T Wa] shington, DC

^*e*^*HM*

WakfThta» pfa *Sâ* s *co* d

S a dS o n fc U & ATou Denver

SMOdcas t/ > 7Universal CityWalk

The4ovi *e* ?/U *o* iVer i *ai* <C' d yWaik

oU W Orleans

^m^UMeU r Austin

RedSine^USAT sau ur
C cre g ni ? ngQ & **A** tlania il^ *M* L *S* O *D* ando *Get oid*

APRILIE

^rnn^MM&giHDBokGeiOd

K v 'sn i n&wpflii K 3ini S mi>h,

4/4 *Red State* USA Tour Screening Q&A
McCaw Hall, Seattle

4/8 ... *Jay & Silent Bob Get Old*
The Lovitz, Universal CityWalk

4/9 *Red State* USA Tour Finale Screening Q&A
Wiltern Theater, Los Angeles

i / iieASet **i** SnȘEOi **S** ; Augelte View Askew Garage Sate NAVCOfiference for AVID A *y* jLAmaț *f* UnMorS *o* Wa^ 001 ^ **6** LW *ţ* t *d* < U *b* iVâ *'* S *O* lCityWalk

Tara *ăffi* 0' la HOuse r LOs Angeles

T^-LOVte/U *fi* iVer *g* il^C / ltyWalk ***80 3 M*** *o* *SH* ***o*** *dw3* ^^

Ms'aoWiW 6 ^ Smith

Kn M SMN& stl3 D Bob Get oid

MAI

Md M *j* h *&* *S* / <Kansa *br* *«.y* *Vechi*

Vechi

Hto-f *M^Sl* h *D* acum *b* *Ia oid*

„LOVi®/ U *ffl* V *G* sa ° *d* yWalk

5/9 SModcast Internet Radio goes !iv
e
G4TV, Hollywood *Jay & Silent Bob*

fefeBWea'gsaiOPrfâfee'L *g ^Ao^eies*

5/13 Michael K. Williams on *SMorning Show*
The Lovitz, Universal CityWalk, Los Angeles

Ba nVer *fiF* CityWalk *GTwaEsmaWJay & Silent Bob*

l enS *c* Wa *r* b/aC *f* ' SntfîVSewLfePAhgeles ^ **l&** BfWUntanh

WOTSg L *o* Angeies T *y* 0 *&,<* *Si* i *en* , *t* U *O* iVefSa *Od* yWalk *H* ***1*** *S m*

WOt b *eZ* , , , , , , , , , , , , yW *cW* l *Jay & Silent Bob*

*TâtAMVit^* *Show*

H ***8*** *yWVOti, B* nVâ - S *ăn* CityWalk

P/rddammit —Maraton de podcast de 12 ore

- *Babble-On*
- *Să acționăm*
- *ABC-urile SNL*
- *Plus One Live*

DnSciwsite ion ‘t*Masni*WAgeies

5/27 Kevin Neidermayer on *SMorning Show*
The Lovitz, Universal CityWalk, Los Angeles

- *Face sex, cu Katie Morgan*

Lovitz, Universal City Walk

^n^ghtteriianch^aHyuȘ **g** gBbsnA *M* eles *^g* *Show*

IUNIE

6 ᵘ l e> ᵖ le;ainaC *M* **'s'H** *n* tyWᵒˢai*?* s *S* *h* L *W* s Angeies

yiyjstfc.oUSe' *d* 'lleesoAi'^g *Mo* s' *ning Show*

L M AlW i afeMartha G C io iidge, Deborah Foreman, Frederick Eimes

»t BiWlRod Bank

Fest

6/ e<]R 9fWaiba SM lC P *]* '0 *HfeȘ* L'a *W* Angeles

l **l** &Apitto R he ket e e fen,AnileieiSmpb el1 , Darny Bilson, Paul De Meo, Rick Baker, William Stout

6/22 Deborah Foreman on *SMorning Show* Kelly Schwalbach's House, Los Angeles The Palms, Las Vegas

WcChwnaraCniorH *Mo* e- *n* L *ft* Wgeles

The^ovte/U *fi* iverjîal^^itywalk ^ **iM/** indHoyeWAiMm

sara s B i?Wa!CiasaiOS 1 i *?* 0Folosiți i L *g 'Unghiuri*

N2k SCBW *SM Cff>na§UoW* Los Angeles

IMtai^

Arată

IULIE

jen s SCh 1 W ; alb;'iCh S ' v H'o)Using *'* Lo *W* ngeles

WLW *i* l ^ ,WiVte-s *a* lCityWalk

We^Lov *ft* Z'UniversalCityWalk

Al a mi B roilbaChl l ' *S 4f* oUs *i ng*- !o^s *OW* igeles

7/ n Angelesul lui HU S LO AL LUI SCHWALILW

7/8 Zach Levi on *SMorning Show* Kelly Schwalbach's House, Los Angeles The Lovitz, Universal CityWalk

7/9 Marriage Nikki Jay & Silent Bob's Secret Stash, Red Bank

Ch**2**CBWpazsj»kyHinS*M*Lrος'*nfrS*^!eli*w*

J^ChctoM^jCh^osfifeo'L^ngile ^^*ow*

Cen^Jllx^'al'tSil **C** ^-'o'H'l'AUs'e'/'L'ofs . — Angfeles

Ti *y* î 'Lov(®, / U *fi* iVer<îal<C'ityWalk

M JlCh *H* l dM ^

KlrVh o ^^

H n **9** ?nhk R o d eCh' C H **o** usH *WoseAogelMprning S how*

? yylSchWJ3lfieci-oo *HMUorniwo Show*,.l „

uis-xx uvurvuiLZUVU ox *UVO* ungvivo

Diego

6 / **2** mrifc^l^l)h"i ı iCiA ț PiTiAi.NS,j2a.rjcls cu WilliamShatner

HnoSs'ie- *sau* Hl *&^^* .ffi *wFl* g *rtold* g t Comic-Con

COmcAgOnijnffiittOnaifcAan Diego

K â **6** teniWaHerch n s'5Htfeffse *w* E0S î *ffl* ngeies

7 / **2(** t P ap n **I** gJ. i i'.o<' ^ / n« *i* ; iL i S o1

Mmtrea *î* O-â *fl* pentru Laughs Fest

The^ovis?/ u ° iv ersaictywaik

^LoV *i* t ^^ W ^ erS *a* iCityWalk

AUGUST

Ziua mea de naștere

Lh - r' *ac* ffodHottywooe^g Mt SConeâiBach' *4q* q'oUsfe,'

5 Los;'Angeies Cn^chwfe&ch 1 *SM* ousse *?* L *Sh* Aftgeles

Th < Lov *fe?* / u ° iv ersaiCiitywaik *H* e *l* LW *i* t *t* , °*a*

niV«rs *3* liCityWalk

G ns Chwntbach.oT ^ e ^ Los Wgeies *Tney* ipiiot trage

oid

Vegas

Red C&rdW'ffiiff ou feater, Montreal toroBroxjîfdeTruund

Cinema, Toronto Ga d neau v i nc &tE o , u Edmonton

Th **?** BpoWaPffelfer, Calgary

Voftft^heHfc^Vfincouver

NtesrArt^^

BBsssAcaCnmmi&

8/22 *A Good Time, Coll* shoot
Red State Qualifying Run
New Beverly Cinema, Los Angeles

8/23 Kevin Pollak on *SMorning Show*, Angeles
Red State Qualifying Run
New Beverly Cinema, Los Angeles

8/24 Levi on *SMorning Show*, Los Angeles
Red State Qualifying Run
New Beverly Cinema, Los Angeles

A 2 h> *HRed* ho *oo* s *t* -SS *b* n , A *O* />Qi t sA

l&DO *dwa*^ SHI ^ M/Q&A

K3 **1** ydS«rftb;®h *5*^<*5* USg *?* ®O«^Angeles

SEPTEMBRIE

KMCgTenfe Vl ° *Decret Stash*
NBCghSSOWkvith Jay Leno
«OeCeniB^mițîhîn'ie.'Ceiirornia

fenWn *ii* e *iB* CLM^e *Red State* VOD lansare

H e l VXOVOi, WiVerS *2n* CityWalk

i inni **n** fewtdCo **n** reraife

KynOtn<adOrSSS, Conferința Mondială a Conținutului

Hfes D *O* ku *s* v *so*^

^ **^** Xt&n ^ eitzy, L **o** ndon

C **/** iniwsricLJheațsrs, Glasgow

MncihestJr O d& **o** ftr Manchester

C **/** i ^ Wo'ldTieaters, Birmingham

P ***16*** *Q* CharossiTheaiVF, Londra

N **2** *S a* everîyîam i nm S , c Eeei i egg*2i'es A

MaTOn^fflrheatet, 1 Mătușă **în** Hel1 trage

H **i** llyWoAdtopmg

geles

OCTOMBRIE

C^igchWWbadff *SM &SninL§ h* Aftgeles

ld

CONT sa *n ,B bG Ba*° *ld*

NWYi e nC B Omc G EbQ, l NYC

SediStaMriWinSBe.st Pptae și Cel mai bun actor

LMgeVF'llgelF&CA'NWOfiV/i [1] iithgow și Peter Weller

C0 ® V W<P ° adelphia feKifeWalbMhty ftossen

iW'An *gsi* -1 ™ ! **0** eiw < l d , B n'iV«rs *3* lCityWalk

I 024 hwabachsfeouse *g* L *O* Angeles

10/26 *SMorning Show* Q&A Angeles

The Art Theater, Long Beach

i^F&nwo

Wo,Jsa&^^^

I **ft/** e ^*W* V *ţ* l ^^ UniVer-s *ăF* CityWalk

NOIEMBRIE

HOd^ *S* ^Cf on e th ° Strip, Las Vegas HOTb'Ro'k' Ca *fe*^

on'thb Strip, Las Vegas IhisjpgtWif **h** e^feYinHaf., Nova

Scotia HWangJohci'i-^ehn [1] . feythavik, Islanda A **J** MB *S*

nk r < N *S* îa5 *h* show shoot: Podcasting AMCl *i* nk *r* N *Sa^h*

show shoot: Hochei I^JScsW»®^ *?* L Sh Ahgeles Co **/1** *11* -

Homs BSL^IU anCapistrano ! ° l L *w* V *I* I d , B nVte ' s

2F CityWalk KCElSDdîâ, Los Angeles

Hffly primește bretele

Th **2** *&* Sle *iUB,°^na°fiecare*

MtJ neaiaa d h Wif iSereat»s r A s tfge S *Korningshow*

H ° **2fw** *$* t d , **W** b erS *3* lCityWalk

p en^h h eabaCh H s (fie i fce > ^ S S f *sau* ffg*e *î* e *Arată*

DECEMBRIE

îh^^^i *en* /U *fi* ^er *e* ai^C / îtyWaik

T *BC* LWV *f'* Universal CityWalk

H3 *W0Z,Un* b *er°nCit* tyWalk

V *{* g *&* e S *Th&iB0 VinCOUVer*

WD'^ntBv^c^kcL Edmonton

Hari eyig<sc ho01 p la y

WO d'eOn *? B* askat *n* o ° *ld*

■T; *&* UrtOn ^ Cimmn *t* *0* Theatre, Winnipeg

The *&* pafe *n* r *BO* i *feG nt* af

RMC *S* n£ *r* <N *jS* *tas* *h* show shooting: Podcasting

RMCi *S* nR *rn* N *S* *1as* *h* show shoot: Podcasting ■^I *w* iV *i*
t ^^*Ba* nVer-s *g* lCityWalk

Wl M NWunarrN^^ *Evn Poknr Classic*